

Berxwedan

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 10
Sayı 156
15 Şubat 1993
Fiyatı 3.00 DM

Aylık gazete

TC'nin topyekün imha saldırısına karşı

TOPYEKÜN DİRENİŞ

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Başarmamak için hiçbir neden yoktur

1992'ye bakarsak, '93'ün de az çok nasıl gelişeceğini görmek zor olmayacaktır. Ama ilaveten, özellikle yetkinleşme, taktik yeterliliğe ulaşma dediğimiz bazı hazırlıklar 93'te tam ifadesini bulursa, gerilla, serihildan, parti örgütlenmesi gibi hususlarda yaşanan taktik yetmezlik, yeterli bir hale getirilir ise, başarmamak için hiçbir neden yoktur. Bu konularda, aslında ciddi bir ideolojik-politik sapma görmüyorum, varsa da kolay aşılır. Esas itibarıyla günlük örgüt, eylem çizgisinin, yani taktik önderlik hattının yeterli olması sorunudur. Bunun da birçok malzemesi, muazzam bir fedai yapısı, genişliğine ve derinliğine mevzilenmesi, donanımı, tecrübe birikimi vardır. Dolayısıyla taktik önderlik yetmezliği hızla giderilebilir. Bahsettiğim bu merkezleşme düzeyindeki kilitlenme engeli var. Onu da biraz sarsarız. Yine alttaki sıradan köylüyü biraz sarsarız. Bunlar biraz kendine gelebilir. Ve taktik

Devamı 31. sayfada

6. ERNK Avrupa Konferansı başarıyla gerçekleştirildi

■ **Konferans, '93 yılında Avrupa alanında güçlü bir açılım sağlama ve mevcut gücü ikiye katlamanın temeli olacaktır.**

■ Konferans; hataları düzeltme, doğru bir çalışma tarzını tutturma, yurtseverlik gücünü örgütlülüğe dönüştürme, halkımızı devrim görevlerinde inisiyatifli kılma, devrimci yaşam ve ruhla sürece yüklenme temelinde görevler dayatmıştır.

■ **'93 hamlesini Newroz yenilenme ruhuyla karşılayalım ve kazandırıcı çalışma tarzını esas alalım!**

Yazısı 12-13. sayfada

BERXWEDAN'DAN

Halkımız Brüksel'i de güzelleştirdi

Brüksel'de halkımızın ilk eylemi 30 bini aşkın yurtseverin görkemli yürüyüşüydü. Brüksel bu kadar büyük insan topluluğunu belki ilk kez görüyordu. Bu kalabalığın Kürt halkı gibi özgürlüğü için mücadele eden bir halk olması daha da ilgi çekici gelmişti Brüksellilere. O günden başlayarak Brüksel Kürt halkını, Kürt halkı da Brüksel'i daha iyi tanımıştı. Brükselliler halkımızı sevmişti, halkımız da kendisini sevdirebilmişti. Bu sevgi halklararası bağlantıya dönüştürülebilmelidir. Bu sevgi Kürdistan halkının verdiği bağımsızlık mücadelesine pay çıkarabilmelidir. İnsanların kalbi, insanlık için verilen mücadeleyi daha ileri düzeyde kazanabilmelidir. Halkımız Brüksel'i hiç bırakmayacak hep ziyaret edecektir.

Şu an 720 Kürdistanlının açlık grevi yine Brüksel'de devam ediyor. Kürdistan Ulusal Meclisi'ne seçilmiş 15 milletvekilimizin öncülüğünde 24.01.1993 günü Brüksel'de başlatılmış olan süresiz açlık grevine Avrupa'nın her yerinde yurtseverler akın

Devamı 31. sayfada

İlerici insanlığın saygınlığını kazanan örnek bir devrimci

Hüseyin Çelebi

Güney Kürdistan'da, emperyalizm ve sömürgeciliğin maşası olan işbirlikçi güçlerin saldırıları sonucu her biri birbirinden üstün özelliklere sahip bulunan çok sayıda yoldaşımız şehit düştü. Karşı-devrimin bu denli kapsamlı saldırılarını şahadetleriyle boşa çıkaran halkımızın bu kahraman evlatlarından biri de **Hüseyin Çelebi** yoldaştır.

Hüseyin yoldaş, emekçi bir ailenin çocuğu olarak Almanya'nın Hamburg kentinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini doğup büyüdüğü bu alanda sürdürdü. Çok başarılı bir öğrencilik dönemini geçirdi. Daha henüz çocukluk dönemini yaşarken bile olay ve gelişmelere karşı duyarlılığı, toplumsal sorunları ciddiye alma çabaları, araştırmacı ve incelemeci özellikleri ile olgun biri gibi davranıyordu. Kürdistan'ı yaşamadığı ve Kürt halkını doğru-dürüst tanımadığı halde çok genç yaştan itibaren PKK'nin devrimci mücadelesine ilgi duymaya başladı. Aile ve çevre ortamında duyduklarıyla yetinmeyerek okumaya, araştırmaya incelemeye başladı. Çok gelişkin bir kavrama ve yorumlama yeteneğinde olması, gerçekleri öğrenmede sınırsız bir istek ve arzuya sahip olması sayesinde çok hızlı bir gelişme gösterdi. PKK'nin devrimci demokratik insani özelliklerini kavradıkça bu değerlere dört elle sarıldı. Emperyalizm ve sömürgeciliği Kürt halkının şahsında bütün insanlığa yönelik baskı ve zülmünü kavradıkça onlardan nefret etmeye başladı. İçinde bulunduğu emperyalist ortam içinde iyi görünen aldatıcı yönlerine itibar etmedi. Bu ortamın insanı yozlaştıran, bencilleştiren kişisel yaşam düşkünlüğünü aşılayan yönleriyle mücadele etti.

Hüseyin yoldaş 15 Ağustos 1984 Atılımı'nın dünyaya yansıyan etkileriyle birlikte henüz 17 yaşında olmasına rağmen pratik çabalar içine girdi. En başta Hamburg alanında çeşitli ilerici-demokratik güçlerle ilişkiye geçerek mücadelemizi tanıtmada aktif bir rol oynadı etkin ve ikna edici tartışmalarıyla yılların politikacıları geçinenlere devrimciliği, demokratlığı, barış severliği ve insan haklarına saygılı olmanın ne olduğunu öğretmeye çalıştı. O'nun devrimci yaşam ve pratiği ile bir bütünlük arzeden bilinci herkeste hayranlık uyandırdı. Her şart altında PKK'yi savundu. Partimizin kamuoyuna yanlış tanıtmayı önlerine görev koyanları teşhir ve tecrit etmekte bir adım bile geri durmadı.

Hüseyin yoldaş, 1986'dan itibaren devrimci faaliyetlere profesyonel düzeyde katılmaya başladı. Genel gelişme grafiğine bağlı olarak Türkçe dilini de geliştirerek Kürdistan Report'un redaksiyon biriminde yer aldı. Yazıların tercümesi, düzenlenmesi yanısıra bizzat birçok makaleyi de kaleme aldı. Bu alandaki uğraşları seviyeli bir Kürdistan Report'un çıkmasına yolaçtı. Daha sonra içinde yer aldığı dış ilişkiler birimi içindeki görevini, Alman emperyalistlerince tutuklandığı 1988 Şubat'ına kadar başarılı bir biçimde sürdürdü.

Avrupa'da doğup, büyüyen Türk ve Kürt gençliğinin sürekli, olarak yabancılaştığı, yozlaştığı, emperyalist kültürün bütün olumsuzluklarından nasibini aldığı; geçmişte devrimci ve yurtsever geçinen birçok unsurun mültecileşerek devrimci değerlere sırt çevirdiği bir ortamda Hüseyin yoldaş ise, PKK saflarında devrimci mücadeleye sarılıyor. Bırakalım ülke dışında yaşamayı, Kürdistan'da yaşayıp düşmanın açık baskı ve işkencesini bizzat görenlerin dahi öz kimliklerine bir türlü sahip çıkmadıkları, bir an önce yurt dışına kaçmayı kurtuluş zannettikleri bir durumda; Hüseyin yoldaş, kişisel anlamda çok büyük olanaklara sahip olmasına rağmen, bütün bu olanakları bir tarafa iterek, kendisini devrimin çıkarlarına adıyor.

Ne emperyalizmin çıkar hesapları, ne de emperyalist kültür kendi denetimi dışına çıkan bağımsız bir kişiliğin gelişmesine tahammül etmez. Fakat Hüseyin yoldaş, PKK gibi devrimci bir partinin kişilik ölçülerine varabilecek kadar olağanüstü bir gelişmeyi, çok genç bir yaşta, hem de bütün engelleri aşarak başarabilmiş örnek bir devrimcidir.

O, yaydan fırlayan bir ok gibi, bir gelişme temposu göstererek dostu da düşmanı da hayretler içinde bıraktı. Provokatör-tasfiyeci girişimlere karşı sürekli partinin, Parti Önderliği'nin yanında yer aldı. Hüseyin yoldaşın militan özellikleri ve partiye olan sonsuz bağlılığı, Alman emperyalizminin ve onun işbirlikçilerinin gözünde asla kaçmadı. Bundan dolayı, partimizi tasfiye etme çabalarının bir parçası olarak 1988 Şubat'ında Alman devletinin tutukladığı bir grup arkadaş arasında Hüseyin yoldaş da bulunmaktaydı. Hüseyin yoldaş bu tutuklamanın altında yatan gerçeği kavramakta gecikmedi. Hiçbir baskı ve tehdite aldırış etmedi. Hiçbir dayatmaya boyun eğmedi. Birbirinden tecrit edilmiş yoldaşlarına yazdığı mektuplarda yerinde tespit ve perspektifleri ile yol gösterdi. En zor tutukluluk koşullarında cesaret ve moral kaynağı olmasını bildi. Mahkeme salonunda politik birikimi, güçlü izleyiciliği, yerinde ve zamanında konuşma ve çıkışlarıyla sırtına hukuk cubbesini geçirenlere hem hukuk dersini, hem de insanlık dersini verdi. Öyle ki onun saygın kişiliği önünde boyun eğecek kadar zavallı durumlara düşmekten kurtulamadılar. Sarfettiği her söz, her bakışı, yargılamak isteyenleri yargılar duruma düşürdü.

O, baştan beri partimizi tasfiye etmeye çalışan bazı provokatörlerin kendilerine yurtsever, demokrat adını veren Kürt ve Türk solundan bazı güçlerin, emperyalizmin ve sömürgeciliğin denetiminde nasıl ajanlığa varan ilişkiler içinde olduğunu, partimize yönelik açılan bu dava kapsamında bütün çıplaklığıyla anladıkça, mücadeleye olan inancı daha da pekişti.

Halkımızın bağrına bir hançer gibi saplanan işbirlikçiliğe karşı amansızca mücadele edilmesi gerektiğini her konuşmasında dile getirdi, her tutum ve davranışında hissettirdi.

Hüseyin yoldaş, ruhen taşıdığı atak ve girişken özelliğini günlük yaşam ve pratiğine yansıtıyordu. Görev ve sorumlulukların üstüne vurur-koparır bir biçimde büyük bir istek ve cesaretle gidiyordu. Güç getirebileceği sorunların çözümünü başkalarından bekleme gibi bir tutum içine asla girmiyordu. Yetki gaspına girmeden, herkesten çok fedakarlıkta bulunma, herkesten önce görevlere koşma sorumluluğunu taşıdığı için hep ilerde görünen, en büyük riskleri paylaşmaktan kaçınmayan bir pozisyon sergiliyordu.

Kürdistan toplumunun o eskiye dayanan geri özelliklerini taşımadığı, Avrupa'da edindiği bazı olumlu özellikleri de daha olumluya dönüştürdüğü için, kişiliğinde doğal bir demokratlığı, hümanistliği ve enternasyonalistliği taşıyordu. Bu özelliklerinden dolayı herkesi dinletebilen, herkesi ikna edebilen, herkesle yapıcı bir tartışma ortamını sağlayabilen bir çekicilik ve yapıcılığa sahipti. Bu kişiliğiyle hem dostun, hem de düşmanın rahatlıkla saygınlığını kazanan bir olgunluk düzeyini tutturabiliyordu. En gencinden, en yaşlısına kadar kişiliğiyle herkesi rahatlıkla etkileyebildiği için doğal olarak bir önderlik konumunu sergiliyordu.

PKK ortamı insanı eğiten, insanı geliştiren, insanı yücelten, insana oldukça değer veren, insanın yeteneklerini sonsuza kadar geliştiren bir özellikte olduğu için, özünde birçok yapıcı vasıfları taşıyan her birey böylesi bir ortamda çok hızlı gelişme sağlayabilir. Hüseyin yoldaşın bu kadar olumlu özelliklerine oldukça zeki oluşu da eklenince, PKK saflarına Avrupa alanında katılan arkadaşlar arasında en çabuk ve en fazla gelişme gösteren, militanlaşmayı sağlayanların başında yer almaktadır.

O, başta Almanya olmak üzere bütün Avrupa genelinde devrimci kişiliği ve mücadelesiyle çok sayıda ilerici ve demokrat kişi ve kuruluşa mücadelemizi tanıtmada, onların dostluk ilişkilerini pekiştirmede bir köprü rolü oynamakla kalmadı, aynı zamanda enternasyonalist bir muhteva da taşıyan özellikleriyle bundan sonrası için daha sağlam ve güvenilir dostlukların yolunu da açmış oldu.

Sosyalizme düşmanlığıyla ün yapan, sosyalizm bitti teranelerinin başını çeken Alman emperyalizminin bu yönlü haykırışlarını doruğa çıkardığı bir dönemde, Hüseyin yoldaş bu alanda PKK saflarında devrimcileşerek, bu devrimci birikimini Kürdistan'a taşırdı. Avrupa'da doğup, büyümesi ve devrimcileşmesi onun enternasyonalist bir yönünü teşkil etmektedir. Bu, en olamaz denilen alanlarda bile PKK'nin nasıl insanları devrimcileştirebileceğini, nasıl değiştirebileceğini, nasıl enternasyonalist olduğunu açığa çıkaran iyi bir örnek olmaktadır. O'nun kişiliği herkesin kendisini rahatlıkla görebileceği bir aynadır. Bu ayna kadar insanın kimliğini ve kişiliğini açığa çıkaran güçlü bir ayna yoktur. Hüseyin yoldaş, bir özlem ve tutku haline getirdiği Kürdistan'da savaşmayı gerçekleştirebildi. Onun ülkeyi ve halkı yakından tanıma istemi o alanda verdiği tutarlı ve kararlı mücadele ile hayat buldu. O'nun devrimcileşme koşulları devrimci yaşam ve pratiği oldukça derin, geniş etkiler uyandıran anlamlı bir içeriğe sahiptir. O, Kürt gençliğinin seçkin bir önderi olarak ülkedeki ve yurt dışındaki bütün Kürt halkının, Avrupalı devrimci, ilerici, demokrat güçlerin, mücadelemize dost olan herkesin kalbinde taht kurdu. O'nun militan kişiliği, herkesi gerçekleri bulmaya itecek kadar aydınlatıcıdır. Onun içindir

Devamı 31. sayfada

Berxwedan
Aylık Gazete
Berxwedan-Verlags-GmbH
Marken Str. 5-7
Postfach 10 15 31
4000 Düsseldorf 1 - BRD

Verantwortlich für den Inhalt
WALTHER BRAUN
(HABER MERKEZİ)
Tel:(49-0211) 78 83 851-2-3
Berxwedan
Tel.: (49-0211) 72 71 46
Fax: (49-0211) 77 35 03

Matbaa: Druckhaus Bonn
Dağıtım: Agri Verlag Köln

Avustralya 4.00 $ / Avusturya 25.00 s.
Belçika 70.00 bfr. / Danimarka 12.00 dkr.
Fransa 12.00 ff. / Hollanda 4.00 hfl.
İngiltere 1.20 £. / İsveç 12.00 skr.
İsviçre 3.00 sfr. / Norveç 12.00 nkr.

ABONE KOŞULLARI

Almanya içi	Almanya dışı
6 ay 18.- DM	6 ay 20.- DM
12 ay 36.- DM	12 ay 40.- DM

Stadtsparkasse Düsseldorf
Kto Nr. 360 168 06 / BLZ 300 501 10

Newroz korkusu TC'yi şimdiden sardı

Akarsu'da gerilla pususu 15 TC askeri öldü

KURD-HA (Mardin): Mardin Eyalet Komutanlığının Ajansımıza yaptığı açıklamada, "Nusaybin'in Akarsu bucağına bağlı Akre köyü yakınlarında operasyonda dönen düşman birliğine, bir birliğimizin attığı pusuda 3 araç tamamen imha edildi. Birliğimiz hiçbir kayıp vermeden geri çekildi. Pusu eyleminde kesin bir sayı verilmemekle birlikte en az 15 düşman askeri öldü, çok sayıda asker de yaralandı. Yine iki gün önce Nusaybin şehir merkezinde şehir gerillalarımızın polis otosunu taramaları sonucu 3 polis öldü, 1 polis de yaralanmıştı. Xerebe Repın köyü korucularına yönelik döşenen mayınların patlaması sonucu, 3 korucu öldü. Bu köy İdil'e bağlıdır. Yine İdil'e bağlı ve korucu köyü olan Kefure köyünde de bir birliğimizin döşediği mayına basan 4 çete öldü. Aynı köyden olan bir kontra elemanı Cizre Şehir merkezinde cezalandırıldı. Batman'da sivil halkımıza karşı cinayet işlemek için gönderilen kontra elemanı Hüseyin Yeşilmen isimli şahıs bir birliğimizce gözaltına alınıp sorgulandıktan sonra cezalandırıldı.

ARGK: İhaneti cezalandırmaya devam edeceğiz

KURD-HA (Adana): Adana'nın Osmaniye ilçesi Zorkun Yaylası'nda TC güçleri ile 80 kişilik ARGK gerilla birliği Mitisin mevkii ile Cebel Yaylası arasında karşılaşı, çıkan çatışmada ağır silahların da kullanıldığı bildirildi. 12 saatlik bir çatışmadan sonra Urfa-Suruç nufüsuna kayıtlı Halil Karadeniz (19) adlı 1 gerillanın yaralı yakaladıktan sonra olay yerinde katledildiği bildirildi. Aynı çatışmada 10 asker de öldürüldü. Çatışma sonrasında çok sayıda askerin yaralı olarak ambulanslarla hastaneye taşındığını belirten görgü tanıkları, ayrıca gerillalara katır verdikleri iddiasıyla 5 kömür isçisinin de gözaltına alındığını belirttiler.

Öte yandan Adana'nın Gülbahçesi Mahallesi'nde 22-23 Ocak 1993 tarihlerinde devletle işbirliği içerisinde olan M. Şakir Yavuz ve kimliği belirlenemeyen bir kişi öldürülüdü.

Hürriyet Polis Karakoluna atılan bomba sonucu başkomiser ağır yaralandı.

Yenibey-Akkapı kavşağında devriye gezen bir polis otosu pusuya düşürülerek tarandı. Saldırıda 3 polisin yaralandığı bildirildi.

Urfa'nın Hilvan ilçesi Uluyazıcı köyünde oturan, PKK davasından yargılanan, ancak daha sonra itirafçı olan Çimen, kısa bir süre önce tahliye olur. Mersin'e göç eden ailesinin yanına giden Mustafa Çimen (29) Toroslar Mahallesi 1445. Sokak'ta başından kurşunlanarak öldürüldü. Bu olaydan sonra ajansımızı telefonla arayan bir gerilla tüm eylemleri PKK Çukurova Eyalet Komitesi adına üstlenerek, Gülbahçesi Mahallesi'nde öldürülen M. Şakir Yavuz'un devletle işbirliği içerisinde olduğu, Mersin'de öldürülen Mustafa Çimen'in de itirafçı olduğu için cezalandırdıklarını söyledi. 24 Ocak günü Diyarbakır zindanının ünlü itirafçısı Yıldırım Merkit de Romanya'da vurularak öldürülmüştü.

Adana'nın 19 Mayıs Mahallesi'nde Urfa-Suruç nufüsuna kayıtlı Mehmet Gencer (38) 23.01.1993 tarihinde kimliği belirsiz kişiler tarafından öldürüldü. Görgü tanıklarının anlatımlarına göre, olay gecesi kimliği belirsiz kişiler tarafından 12-13 yaşlarında bir çocuğa Gencer'e verilmek suretiyle yazılı bir pusula gönderilerek, çağrıldığı ve daha sonra boş bir arsada kafasına tek kurşun sıkılarak öldürüldüğü öğrenildi. Gencer'in yakınları cinayeti kimin yaptığını bilmediklerini söylediler.

Olaydan iki gün sonra telefonla ajansımızı arayan bir kişi eylemi ARGK adına üstlendi.

KURD-HA (Batman): Batman'da geçtiğimiz Cuma akşamından bu yana gerilla saldırıları ve kontra cinayetleri hızla sürüyor. İlk saldırı Batman Bağlar Mahallesi 2001. Sokak'taki 15 nolu eve yapıldı. Otomatik silahlarla yapılan saldırıda evde bulunan Metin Turan (25) öldü. Bu olaydan kısa bir süre sonra saat 20.30 sularında Bağlar Mahallesi 12. Sokak'taki bir bakkal dükkanı ve eve yapılan bombalı ve roketatarlı saldırıda evde bulunan Abdurrahim Yıldız (17) ve Murat Yıldız (17) adlı 2 kişi öldü. Yine aynı saatlerde Bağlar Mahallesi 2024. Sokak'taki 12 nolu eve yapılan roketatar ve otomatik silahların kullanıldığı saldırıda evde bulunan Gürsel Parça ağır yaralandı. Parça'nın bir kolunun koptuğu öğrenildi.

Aynı gün saat 20.30'da Sağlık Mahallesi Ziya Gökalp İlkokulu yakınlarında silahlı saldırıya uğrayan Yalçın Erdinç (24) ve Aydınlıkevler Mahallesi'nde silahlı saldırıya uğrayan Yalçın Gözetir öldü. Aynı akşam İpragaz, Beşevler ve Karşıyaka mahallelerinde bazı evlere bomba atıldığı ve otomatik silahlarla tarandığı öğrenilirken, bu evlerde ölen ya da yaralanan olup olmadığı öğrenilemedi.

5 kişinin ölümü bir kişinin de yaralanması ile sonuçlanan saldırının ARGK şehir gerillaları tarafından gerçekleştiği bildirildi. Aynı akşam İpragaz Mahallesi'ndeki evine gitmekte olan Selim Yeşilmen, kontra elemanları olduğu bildirilen kişilerin saldırısına uğradı. Yeşilmen üzerinde bulunan silahını ateşleyerek saldırganlarla çatışmaya girdi. Ancak ağır yaralanan Yeşilmen kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

25 Ocak Pazartesi günü saat 09.00 sularında Ziya Gökalp Mahallesi 1701. Sokak'ta silahlı saldırıya uğrayan Orhan Arık (20) ve Vasfettin Gökbulut (39) öldüler. Boyacılık yapan Arık ve Gökbulut'un çevrede yurtsever olarak tanındıkları bildirildi. Aynı gün saat 11.00 sularında Batman'ın Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde yürürken otomatik silahlarla taranan Metin Akyıldız (22), kardeşi Hüseyin Akyıldız (19) ve Ubeyd Akyıldız yaşamlarını yitirdiler. Saldırıda İrfan Akyıldız da ağır yaralandı. Saldırının kimler tarafından gerçekleştirildiği öğrenilemedi.

Bu arada Batman'da meydana gelen saldırıları protesto etmek amacıyla Batman Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar, 25 Ocak günü 3 günlük açlık grevine başladılar.

Öte yandan Diyarbakır'ın Silvan ilçesi Tekel Mahallesi'nde 23 Ocak günü saat 08.00 sularında silahlı saldırıya uğrayan ve belediyede şoför olarak çalışan Selahattin Karakan (42) yaşamını yitirdi. Saldırının kimler tarafından gerçekleştirildiği öğrenilmedi.

Bitlis'in Tatvan ilçesinde 22 Ocak günü İzettin Baldır (42) isimli bir bekçi mesayi saatleri dışında çalıştığı taksinin içinde ölü olarak bulundu.

Adana Gülbahçe Mahallesi'nde 22 Ocak akşamı devletle işbirliği içinde olan A. Selim Yavuz adlı bir kişi kurşunlanarak öldürüldü.

Şırnak'ın İdil ve Mardin'in Midyat ilçeleri arasında bulunan Karalar (Araban) köyü yakınlarında 25 Ocak akşamı TC güçleri ile ARGK gerillaları arasında bir çatışma çıktığı ve çatışmanın iki gün sürdüğü bildirildi. Muhabirlerimiz, şu ana kadar 7 asker 1 subayın öldüğünü belirttiler.

ARGK gerillaları: Bombardıman kamplarımızı değil, köylere yapılıyor

KURD-HA (Diyarbakır): Üç günden beridir savaş uçaklarının bombaladığı Hazro'nun Sinê Dağı'nda bulunan yerleşim alanlarına girmek isteyen muhabirimiz, hava koşullarının elverişsiz olması nedeniyle yerleşim alanlarına ulaşmadan geri dönmek zorunda kaldı. Bombalanan bölgeye yakın bir köyde konaklamak zorunda kalan muhabirimiz, bir grup gerillayla karşılaştı. Gerillalar, son bombardımanlar hakkındaki sorulara şu yanıtı verdiler. "Türk savaş uçakları çok geniş bir alana bomba yağdırıyor. Biliyorsunuz, dağda en az iki metre kar var. Bu yılki gelişmeleri gözönüne alarak kamp çalışmalarımızı tümüyle sığınaklar çerçevesinde kaldı. Yine açık alanda kampımız yok. İddia edildiği gibi kamplarımızı bombalamıyor. Bombalama tümüyle köylere ve sivil insanlara yöneliktir. Köylüleri bölgede uzaklaştırmaya yöneliktir. TC'nin bu saldırıları, içine düştüğü açmazı en iyi şekilde tarif etmektedir. Biz bu kış şehirlerde eylemlerimizi daha da geliştireceğiz" dediler.

Diyarbakır'ın Çift Kapı semtinde 25.01.1993 Pazartesi saat 11.00 sularında bir grup gencin başlattığı gösteride, TC güçlerinin Kulp, Dicle, Lice ve Hazro ilçelerinde başlattığı hava harekatı sırasında yaşamını yitiren ve aralarında iki yaşında bir çocuğun da bulunduğu 5 köylünün ölümünü protesto ettiler. Sloganlar atan grup, "Kahrolsun faşizm," "Biji Kürdistan", "Biji Serok Apo", "Kahrolsun kontrgerilla", "Yaşasın Ulusal Meclisimiz" dediler.

Nusaybin'de çatışma: 4 asker, 1 uzatmalı çavuş öldü

KURD-HA (Nusaybin): Mardin'in Nusaybin ilçesine bağlı Girmeli köyünde ARGK güçleri ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 4 asker, 1 uzatmalı çavuş öldü. Çatışmada 1 gerilla da şehit düştü. Çatışmanın yaklaşık 4 saat sürdüğü belirtildi. Çatışmaya köy korucularının da katıldığı belirtilirken, TC güçlerinin sivil halkı işkenceden geçirdiklerini, çok sayıda köylüyü de gözaltına aldıklarını bildirdiler.

TC, Botan'da bulunan son Süryani köyünü de göçe zorluyor

KURD-HA (Cizre): TC'nin özellikle Botan'da "Gerillayı yalnızlaştırma" amacıyla 1989 yılından bu yana sürdürdüğü köy boşaltmaları devam ediyor.

Kürdistan'da bulunan yaklaşık 30 Süryani köyü, "ARGK gerillalarına yardım ve yataklık" ettikleri gerekçesi ile TC ve çevre korucu köylerinin baskıları sonucu boşaltıldığı öğrenildi.

TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta, "Gerillayı yalnızlaştırma" amacıyla 1989 yılından bu yana sürdürdüğü köy boşaltmaları devam ediyor. Botan'da bulunan son Süryani köyü Öğündük (Mıdah)'de TC'nin ve korucuların yoğun baskılarından dolayı göç ediyor.

Mardin'in İdil ve Midyat Karayolu arasında ve Gabar Dağı'nın güneyinde bulunan Öğündük (Mıdah) köylülerinin son zamanlarda korucu olmadıkları gerekçesi ile TC'nin ve çevre korucuların yoğun baskılarına maruz kaldıkları öğrenildi. Botan'da kalan tek Süryani köyü Öğündük (Mıdah)'e, Kefsure (Dumanlı) köyü korucuları tarafından baskın düzenlendi. Korucuların Süryani köylülerine, "sizler PKK'lileri besliyorsunuz" diyerek tehtidler savurdukları bildirildi. Baskın sırasında ayrıca Kefsure (Dumanlı) köyü korucularının Süryani köyünde Hz. İsa'nın çarmıha vuruluşunu simgeleyen Haç'ı kırarak köyden ayrıldıkları öğrenildi. Köylerine yönelik yoğunlaşan korucu ve TC baskısından dolayı Öğündük köyü Süryani sakinleri Avrupa'nın çeşitli ülkelerine gidebilmek amacıyla topluca pasaport almak için girişimlerde bulunduklarını söylediler. Köyde Süryanilerin liderlerinden olan Melke Tok, TC'nin baskılarıyla ilgili olarak şunları söyledi.

"11 Şubat 1993 günü askerler bizim köye baskın yaptı. Hiçbir gerekçe göstermeden evlerimizi ve bağlarımızı yakmaya başladılar. Hepimizi köy meydanında toplayarak hakaretlerde bulundular. Bizim köyden gerekçesiz 4 kişiyi beraberlerinde götürerek gözaltına aldılar. Biz vatanımızdan göç etmek istemiyoruz. Bizim gençlerimiz vatanlarından ayrıldıktan sonra Avrupa'nın çeşitli kentlerinde zor şartlar altında yaşıyorlar. Biz çok eski tarihlerden beri bu topraklar üzerinde yaşıyoruz. Bugünlere erişebilmek için çok mücadele verdik. Korucu köylerin dışında diğer insanların bize yardımları çok olmuştur. Biz bunu asla unutmayacağız" dediler.

TC'nin 1989 yılından bu yana Kürdistan'da "gerillalara yardım ve yataklık" ettikleri gerekçesi ile boşaltılan ve tespit edebildiğimiz Süryani köyleri şunlardır: Kızılsu (Şırnak), Hesena (Silopi); Xırabemirişke (İdil), Sederi (Midyat), Arbo (İdil), Arnas (Midyat), Aynvart (Midyat), Mızızeğ (İdil), Sare (İdil), Temerze (İdil), Aşağıdere (İdil), Xapısnas (Midyat), Bate (Midyat), Yemişli (Midyat), Bağpınar, Çemeşil, Badibe, Erde, Bınkelibe, Derxabab, Derxube, Arbaya, Gundıkşıkro, Merhap, Gıremira, Bıngırıye.

KURD-HA (Diyarbakır): Diyarbakır'da kontra elemanları bir yurtsevere saldırdı. Bağlar Fatih Caddesi dolmuş durağı yakınında meydana gelen saldırıda, Mehmet Tekdağ (31) adlı yurtsever ağır yaralandı. Saat 14.00 sularında meydana gelen saldırıdan sonra saldırganlar olay yerinden kaçtı. Kafasından aldığı tek kurşunla ağır yaralanan Mehmet Tekdağ, devlet hastanesine oradan da Diyarbakır Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yoğun bakıma alındı.

Diyarbakır zindanının ünlü itirafçısı

Yıldırım Merkit cezalandırıldı

KURD-HA (Romanya): Diyarbakır zindanında iç güvenlik amiri olarak yıllarca görev yapan Binbaşı Esat Oktay Yıldıran, İstanbul'un Kasıklı mevkiinde 1988'in Ekim ayında ARGK şehir gerillaları tarafından vurularak öldürülmüştü. Şahin Dönmez ise İstanbul Küçükçekmece'de kendisinin işlettiği nalbur dükkanında ARGK gerillalarınca öldürülmüştü.

Diyarbakır Cezaevi'nde itiraflarıyla 34 devrimcinin katledilmesinde rol oynayan Yıldırım Merkit, Romanya'nın Braila şehrinde 24 Ocak 1993 tarihinde saat 18.45 sularında vurularak öldürüldü. Yıldırım Merkit'le birlikte Diyarbakır Cezaevi'nde itirafçılığın babası olarak bilinen Şahin Dönmez ise geçen yıl İstanbul'da ARGK gerillaları tarafından öldürülmüştü.

Yıldırım Merkit'le aynı dönemde Diyarbakır Cezaevi'nde kalmış insanlarla yaptığımız görüşmelerde Merkit'in portresini şöyle tanımlıyorlar:

Babası Ali Merkit fırıncıydı. 1970'lerden sonra Yıldırım Merkit, Doğu Perinçek'in başını çektiği TİKİP'in üyesi oldu. 1975'lerden sonra Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilgi duydu. 1979 Kasım ayında Urfa'dan Diyarbakır'a giderken yakalandı. Ve Diyarbakır Cezaevi'ne kaldı. Diyarbakır zindanında işkence ve baskılar başladıktan sonra Yıldırım Merkit geri çekildi ve mahkemelerde savunma yapmadı. Gizli olarak Yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran'la işbirliği yaptı. Henüz işbirliği açığa çıkmadan önce kitleler içinde korkuyu, paniği, yılgınlığı yaygınlaştırmak için her türlü çabaya ve oyunlara başvurdu. Şahin Dönmez'in itirafçı olmasından sonra Diyarbakır Cezaevi'nde itirafçılık giderek geliştirilmeye başlandı. Yıldırım Merkit artık kendisini gizlemeyeceğini anlayınca mahkemede açık itiraflar yapmaya başladı. Yıldırım ile Şahin Dönmez Diyarbakır Cezaevi'nde bir ikili oluşturarak Yüzbaşı Esat'la ve Diyarbakır'a uçak kaçıran Ömer Yorulmaz ve Yılmaz Yalçıner'le birlikte Diyarbakır zindanında insanlara yapılan işkence türlerinin üretilmesinde önemli görevler aldı. Tanıdığı tüm insanlar hakkında en ince ayrıntılarına kadar Yüzbaşı Esat'a bilgi verdi. İtirafçılığı yaymak için Şahin Dönmez'le birlikte elinden gelen tüm çabaları sergilediler. Diyarbakır Cezaevi'nde Yüzbaşı Esat'ın yaptığı tüm işkencelerin sorumlusudur. Çıkarılan itirafçılık yasasından yararlandırılarak cezaevinden tahliye edildi. Cezaevi yaşamından sonra kontrgerilla ile birlikte çalışarak sayısız operasyonlarda da baş rol oynadı. Özellikle Dersim yöresinde yüzlerce yurtsever insanın gözaltına alınarak yoğun işkencelerden geçirilmesinde ve birçok gerillanın katledilmesinde birinci derecede rol oynadı. Diyarbakır zindanında iç güvenlik amiri olarak yıllarca görev yapan yüzbaşı Esat Oktay Yıldıran, İstanbul'un Kasıklı mevkiinde 1988'in Ekim ayında ARGK şehir gerillaları tarafından vurularak öldürülmüştü. Şahin Dönmez ise İstanbul Küçükçekmece'de kendisinin işlettiği nalbur dükkanında ARGK gerillalarınca öldürülmesinden sonra Türk MIT'i Merkit'i Romanya'ya götürdü. Romanya'da kendisine fırın dükkanı açtırıldı ve Romanya'da MIT'in örgütlenmesinin başını çekti.

Avrupa'daki halkımıza!

16 Mart 1993'te Kürdistanlı kadın ve çocukların faşist TC'nin işkence, terör ve katliamlarına karşı Bonn, Paris, Bern, Den Haag, Viyana, Londra ve Stockholm'da gerçekleştirecekleri merkezi yürüyüşlere

KATILIN!

ERNK
(Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan)

ÖZGÜRLÜK MARATONUNDA

TARİHİ BİR ADIM

Berxwedan Haber Merkezi

Kürdistan halkının, kölelik zincirlerini parçalayarak kendi bağımsız ve özgür iradesini konuşturabilecek bir aşamaya gelmesi oldukça anlamlı ve tarihi bir gelişmedir. Bu tarihi gelişmenin adı, Kürdistan Ulusal Meclisi'nin oluşturulması çabaları ve bu yönde atılan somut adımlardır. Böylesine onurlu bir adımı, Avrupa'da Kürdistanlı emekçiler, kendi özgür iradelerini Ulusal Meclis'te temsil edecek 15 temsilcisini seçerek, atmış oldu. Bu yönlü çabalar bütün Kürdistan parçalarında ve Kürdistanlıların yaşamakta olduğu her alanda büyük bir heyecan ve istekle devam etmektedir. Artık halkımızın da kendi öz kaderini tayin ederek Ulusal Meclisi'ne kavuşması, bir rüya olmaktan çıkmakta, bir gerçekliğe dönüşmektedir.

Önderliksiz ve örgütsüz hiçbir ferdinin dahi kıpırdamaya güç ve cesaret edemeyen bir halkın, bu seviyeye gelmesinde PKK'nin öncülük rolünü hiç kimse gözardı edemez. Elbette ölüm döşeğine yatırılmış, dilsiz sağır ve kör hale getirilmiş bir halkın, kendi adına bilinçlenmesi, öz kimliği uğruna her türlü fedakarlığı göze alarak savaşması için; tarih sahnesine PKK gibi bir öncünün ortaya çıkması gerekiyordu. Nitekim olan da budur. PKK saflarında bağımsızlık ve özgürlük için canını feda etmekten çekinmeyen ve her türlü fedakarlıkta bulunanların direnişine, şehitlerimizin yüceliğine şahit olan halkımız, gerçekleri kavradıkça onun uğruna her türlü zorluğu göze almaktan asla kaçınmadı. Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi, Kürdistan'ın bütün parçalarını, yurt dışında ve Türkiye metropollerinde bulunan bütün Kürdistanlıları etkisi altına aldı. Bu mücadelenin etkisi ve bilinçli çabalarıyla özgürleşen birey, uyandıkça, aynı amaç için özgürlük yürüyüşüne katılmaktan kaçınmadı. Halkımız kendisine bağımsız bir kişilik kazandıran, bu kişiliği kazandırmayı en kahraman halk evlatlarının kanlarıyla sağlayan öncüsü PKK'nin yolunda, "ben yürümekte kararlıyım, savaşmakta kararlıyım, sömürgecilerin çizdiği sınırları tanımamakta kararlıyım" diyebilecek bir konuma geldi. Demekki şimdiye kadar ki mücadelemiz, Kürdistan tarihinde ilk kez, ülkemizin sadece bir parçasında değil, genelinde halkımızın beynindeki sömürgeci, feodal ve her türlü çağ dışı setleri yıkarak, modern ve devrimci bir çizginin etrafında bir araya gelmenin koşullarını yaratmış oldu. İşte gelinen aşamada, halkımızı kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek bir duruma getiren PKK, sosyalizm ve demokrasi anlayışı gereği, halkın öz gücü ve iradesine duyduğu güven ve saygının gereği, savaşıp kararlılığını ispatlamış olan halkımızın öz iradesini konuşturarak, Ulusal Meclisi'nin oluşturulmasına öncülük etmektedir. Yani halkın çaba ve emeğinin ürünü olan olanaklar, değerler onun öz iradesiyle, ortaya çıkacak olan Ulusal Meclisin oluşumuna adanmaktadır. PKK, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da halkımızın kazanımlarına daha yenilerini de ekleyerek sürdürmekte kararlıdır. Halkımızın, bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarından taviz vermeyen öz iradesine saygılıdır ve bu iradenin dışında da başka bir irade tanımamaktadır.

Genelinde örgütlülük düzeyi, kararlılık düzeyi bu kadar gelişkin olan halkımızın artık kendi öz meclisini oluşturması kaçınılmazdı. Halkımızın varlığını inkar eden, halkımızın idam fermanını kararlaştıran, halkımızın oylarıyla seçilmiş bazı dürüst temsilcilerini bile konuşturmayan, onların kendi seçim alanlarına girmesine müdahale eden, onlara halkımızın şahsında en aşağılık muameleyi reva gören TC'nin gerici, çağdışı, faşist parlamentosu, Kürt halkının parlamentosu olamayacağı gibi, Türk emekçilerinin de kaderiyle oynayan bir kurumdur. Bu gerici kurum Milli Güvenlik Kurulu'nun elinde, özel savaşın hizmetinde tam bir oyuncak haline gelmiştir. Halkın öyuna rağmen, halkın başında böylesine aşağılık bir kurumun bulunması Türk halkı için de yüz karasıdır. Halkımız yıllardır bu kanlı parlamentoya seçilenlere oyunu vermek, iradesini teslim etmek zorunda bırakılmıştır. Bu katiller sürüsünün yaptığı tek şey, halkımızın oyuyla, onları katletmek olmuştur. Artık böylesine bir kurumun varlığını meşru görmek, irademizi oraya emanet etmek, kendi öz varlığımıza ihanettir. Hiçbir sömürgeci kurumu tanımamak, her yönüyle kendi ulusal kurumlarımızı geliştirmek durumundayız. Kurulacak meclise, Kürdistan'ın bütün parçalarında ve Kürdistanlıların yaşadığı her bir alanda seçilecekler, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sonuna kadar bağlı, devrimci, demokrat, yurtsever olan; oldukça kararlı, fedakar, inançlı, sabırlı ve güvenilir kişilerden oluşacaktır. Seçilecek temsilciler bu özellikte olduktan sonra hangi görüşte oldukları, hangi sınıf ve tabakadan geldikleri pek önemli değil. Avrupa'daki seçim sonuçları bu hususta önemli bir örnek oluşturmaktadır. Bütün engellemelere ve zorluklara rağmen, kan ve barut altında bile halkın öz iradesine dayanarak güven, duyduğu, benimsediği temsilcilerini seçebilmesi oldukça demokratik bir biçimdir. Belirtildiği gibi, gerek seçen ve seçilenlerin taşıdıkları özellikler, gerek seçimin kapsadığı alanlar, gerek seçimin biçimi ve gerekse hedeflenen görevler açısından oluşturulmakta olan Ulusal Meclis şu anlam ve öneme sahiptir.

"...Kürdistan'ın bütün parçalarında ve Kürdistanlıların yaşadığı her alanda seçilecekler, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sonuna kadar bağlı, devrimci, demokrat, yurtsever olan; oldukça kararlı, fedakar, inançlı, sabırlı ve güvenilir kişilerden oluşacaktır. Seçilecek temsilciler bu özellikte olduktan sonra hangi görüşte oldukları, hangi sınıf ve tabakadan geldikleri pek önemli değil..."

Birincisi: Kürdistan'ın bütün parçalarında yaşayan halkımızın ve azınlıkların, kendi temsilcilerini yolladıkları bir meclisin kurulmuş olması parçalar arasındaki bölünmüşlüğe son verip, bütünleştirici; halkın dağınıklığına son verip, toparlayıcı bir rol oynayacaktır. Bu durum emperyalizm ve sömürgeciliğin zorla çizdiği sınırların varlığını ortadan kaldırıyor. Kürdistan halkı, tarihte ilk olarak ortak bir ulusal kurumlaşmaya kavuşmuş oluyor. Bu kadar parçalanan ve bölük-pörçük edilen bir halkın, ortak bir siyasal iradeye kavuşma imkanını bulması özgürlük için en büyük adımın atılmış olmasıdır.

İkincisi: Özgürleşen bir halkın devrimci-ilerici-yurtsever otoritesi, sömürgeci, feodal, her türlü çağdışı ve gerici otoriteyi yerle bir ediyor. Herhangi bir sömürgeci gücün, feodalın, aşiretin veya ailenin çıkarını değil, ülkemizin toprakları üzerinde yaşamakta olan bütün halkların özgür ve eşit temellerde ortak çıkarlarını temsil eden bir meclis oluşuyor. Bu nitelikli bir meclisin oluşması, aynı zamanda halk saflarında görülen iç çelişkileri kışkırtarak, işbirlikçilik ve ihanetlerine zemin bulmuş olanların da dayanakları ortadan kalkmış olacaktır.

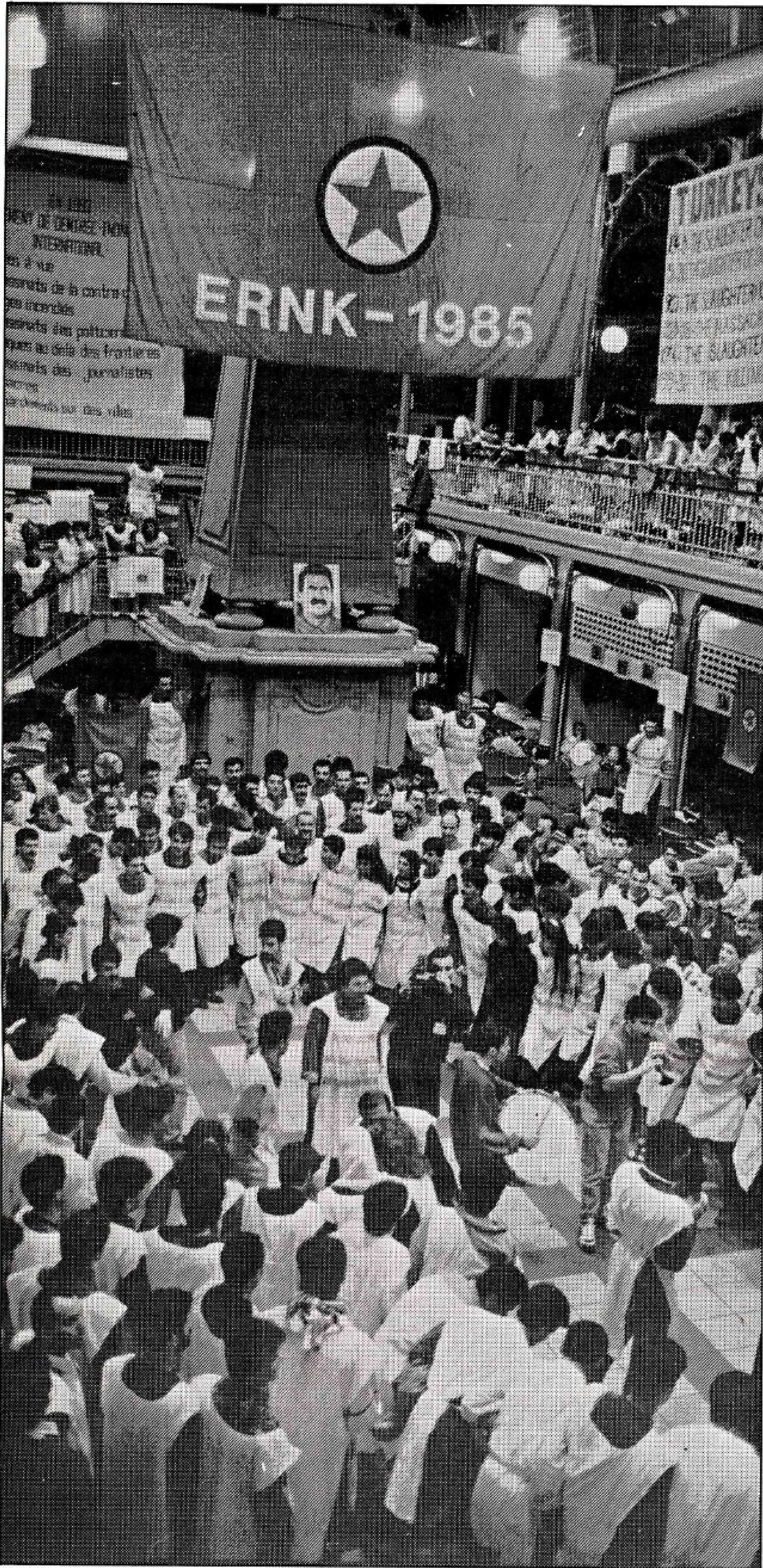
Üçüncüsü: Halkımızın ortak çıkarlarını, halktan tecrit olmuş grup ve grupçuklar temsil edemez. Bu güçler daha çok işbirlikçi ve hatta ihanetçi bir rol oynamakta, halkın çıkarlarını kendi şahsi ve grup çıkarları uğruna suistimal etmektedirler. Ulusal Meclis, bu keşmekeşliğe son verip, halkımızın ortak çıkarlarının ifadesi olan devrimci mücadelesini geliştiren ve ulusal kurumlaşmasına hizmet eden bütün alanlarda bir karar ve yürütme gücü olması itibarıyla da çok önemli bir rol oynamaktadır.

Avrupa'da yapılan Ulusal Meclis seçimlerinde görüldüğü gibi, bazı kaşarlanmış reformist-işbirlikçi güçler, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik tutumlarıyla çakışan bir yaklaşım ve pratik içine girdiler. Bunların ulusal kurtuluş diye bir sorunları olmadığı için, devrime ve direnişe, daha da ilerisi halkın ortak çıkarlarına hizmet eden her olumlu çabaya küfür ederler. Böyleleri şahsi çıkarları için maaşlı TC parlamentosuna girmek için can atarlar, fakat savaşı ve devrimi geliştiren, bunun için de cesaret, yürek ve fedakarlık gerektiren bir meclise girmeye güç getirmedikleri ve halka karşı sorumluluk taşımadıkları için, adeta kedinin kavuşamadığı ciğere "pis" demesi gibi, halkın ortak iradesine küfür edip, saldırmakla bir şeyler yaptıklarını zannediyorlarsa, yanılıyorlar. İşte Ulusal Meclisin diğer bir önemi, bütün çağrı ve olanaklara rağmen, buna katılmayanların artık lafta da olsa halk adına konuşma hakkına sahip olmadıkları gerçeğini ve bunların gerçek yüzünü bir kez daha ortaya çıkarmış olmasıdır.

Bu kadar büyük bir öneme sahip olan Kürdistan Ulusal Meclisi'ne oldukça tarihi görevler düşmekte, bu meclise seçilenleri de bundan böyle direngen, kararlı bir çaba, büyük fedakarlıklar beklemektedir.

Kürdistan Ulusal Meclisi, bağımsızlık koşullarında oluşmuş bir kurum değil, savaş içerisinde bağımsız bir iradeye kavuşmuş, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini sürdüren bir halkın seçmiş olduğu bir meclistir. Bu, bir devrim meclisidir, bu bir savaş meclisidir. Zaten bu meclisin seçeceği yürütme gücü olan hükümet de ismini bu kurumun niteliğinden almaktadır. O halde bu kurum halk adına ne yapacaktır? Bütün alanlarda ekonomik, siyasal, kültürel ve hatta askeri alanlarda kararlar alacak ve bu kararları yürütmekle yetkili yürütmeyi denetleyecektir.

Kürdistan halkının varlığını kabul eden, onun özgürlük mücadelesini meşru gördüğünü iddia eden bütün güçler, bu meclisi ciddiye almak zorunda kalacaktır. Hiçbir güç, kişi, kuruluş veya devlet artık "Kürt halkının temsilcileri yoktur veya kimdir" gibi bir arayış içine girmeyecek, eğer halkımızı tanımak istiyor ve ciddiye almak istiyorlarsa, bu meclisi meşru görmeleri gerekecek. Meclis de bütün iç ve dış iliş-

kilerini, devrimin çıkarları temelinde değerlendirmek, kararlaştırmak ve yürütmek durumunda kalacaktır.

Devrim, her alanda sağlanan kurumlaşmalar üzerinde gerçekleşip, bütün alanlarda ulusal kurumlaşmayı kararlaştırmak, planlamak ve gerçekleştirmek, bu meclisin görevleri kapsamındadır. En başta ulusal ekonominin, diğer bir deyimle savaş ekonomisinin geliştirilmesi, siyasal anlamda, yerel düzeyde halkı temsil edecek olan yerel halk meclislerinin oluşturulması, kültür ve eğitime hizmet edecek olan ulusal kurumların her alanda yaygınlaştırılması, halkın sağlık ve sosyal ihtiyaçlarını karşılayacak bütün tedbirlerin alınması, devrime hizmet eden bütün alanlarda yasaların çıkarılması ve bu temelde geleceğin bağımsız toplumunu bağlayıcı kılan ve kurtarılmış alanlarda geçerli olan anayasanın oluşturulması, halkın siyasal ve askeri eylemliliğini ilgilendiren alanlarda gerekli kararların alınması ve uygulanması, ulusal gelirlerin ve dış desteklerin toparlanması, ulusal maliyenin geliştirilmesi ve ulusal bütçenin oluşturulması, ateşkes, barış ve savaşın kararlaştırılması vb. alanlarda bir siyasal kurum olarak, devrimi hedefleyen bir kurucu meclis olarak oluşmakta olan Kürdistan Ulusal Meclisi rol oynayacaktır. Bütün meclis üyeleri hedeflenen görevlere göre çeşitli komisyonlar oluşturarak, toplanacak meclisin hazırlayacağı iç tüzüğe göre çalışmalarını sürdürecektir.

Bu kadar ağır ve ciddi görevlerle karşı karşıya bulunan meclis üyeleri de, şahsi çıkar için değil, bir halkın kaderini ilgilendiren sorumluluk ve görevlerle yükümlü olmanın bilinci ve azmiyle hareket etmek, ilişki ve yaşamını buna göre düzenlemek durumundadır.

Avrupa'daki emekçi halkımız, hiçbir engel ve tehdite aldırış etmeden büyük bir sevinç, coşku ve özveriyle temsilcilerini seçerek, Ulusal Meclise doğru ilk adımını atmış olmanın onuruna kavuştu. Elbette, yabancı bir alanda halkımızın öz iradesini konuşturması en gurur verici bir gelişmedir. Halkımız, kendisini bu onurlu günlere kavuşturmak için binlerce şehit veren, doğru ve dürüst temelde yol göstericilik yapan partimiz PKK'nin, bundan sonra da bütün olanakları meclisimizin hizmetine sokarak, önderlik rolünü en iyi bir biçimde yerine getireceğine dair hiçbir tereddüt taşımamaktadır. Çok yüce ve soylu değerlere dayanarak oluşmakta olan Ulusal Meclis, canı ve kanıyla bu müdeleyi geliştiren halkın iradesini başarılı bir biçimde temsil etmesini bilecektir. Onun içindir ki hepimiz, bu tarihsel adımı, büyük bir gurur ve sevinçle karşılamakta haklıyız.

Halkımız bu eylemiyle, kışın soğuğunu ısıtan sıcak selamlarını gönderiyor

Edip Tekin

Tarih 24 Ocak 1993. Avrupa'da seçilen onbeş halk temsilcisinin çağrısıyla başlayan, yurtsever Kürdistanlıların Avrupa'daki büyük açlık grevinin başlangıç tarihidir. Bu önemli günü-günleri tarihe not düşmek, biz Kürdistanlılar için ertelenmeyecek bir yükümlülüktür. Dağlarda destan yaratan, düşmanı koparıp atan gerillalarımıza, serihildancı halkımıza Kürdistan Ulusal Meclisi üyelerinin ve Avrupa'daki yurtsever halkımız bu eylemiyle, kışın soğuğunu ısıtan, sıcak selamlarını gönderiyor.

Kahvaltıyı Kürdistan Komite binasının bodrum katındaki küçük ama çok şirin derneğinde amatörce hazırlanmış bir mercimek çorbasıyla saat dokuzda yapıyoruz. Bu son yemek yiyişimiz olacak. Bazı arakadaşlar mercimek çorbasını yiyemiyorlar. Kahvaltıyı çay, peynir, zeytin ve salam ile yapıyorlar. Kahvaltıdan sonra eylemi gerçekleştireceğimiz binaya doğru yola çıkıyoruz. Bina Brükselin merkezi bir yerindedir. Binaya girerken, etrafı gözden geçiriyoruz. Bina dikdörtgen biçiminde olup tavanı, kilise ve cami tavanını andırıyor. Bu bina büyük bir galeridir. Kapı dikdörtgenin köşesindedir. Giriş katına ek olarak, ikinci kat balkondur. Ortası geniş ve yüksekçe bir boşluktur. Salonun tam ortasında betondan yapılmış, sade işlemeli, Sultan Ahmet'teki başı andıran bir sütun var. Tam tepesinde ise yaldızlı bir yıldız var. Evet yıldızlar hep yüksekte olurlar. Yıldızlar göz kırpıyorlar. Çekiyorlar bizi kendilerine. Halkımız yükselmeyi ve yıldızlara yakınlaşma sürecini yaşıyor. Yol kısalıyor. Bunun bilinci ve coşkusuyla eyleme başlıyor.

Girişin sağında kitap ştandı var. Salonda ise, camlara asılı TC'nin vahşetini belgeleyen fotoğraflar var. Fotoğraflar ustaca düzenlenmiş. İlk bakışta ciddi bir ustalık görülebiliyor. yine bu kısımda duvarlara asılı TC'nin vahşetini ve Halepçe katliamından resimler var. Ayrıca Tertip Komitesi'nin odası, Doktor-Basın odası hemen bitişiğinde. Halk temsilcilerinin yatakları var. Altıyüz yatak balkona, balkon altlarına ve salonun ortasına yerleştirilmiş. Salonun dört tarafına değişik renk ve büyüklüklerde asılı pankartlarda İngilizce, Fransızca, Flamanca TC'nin tarihteki Ermeni, Pontus, Grek (Yunan), Kürt katliamlarının tarihlerini, katledilenleri ve Demirel-İnönü hükümetinin son uygulamalarını veriyor. Taş sütuna ise ERNK bayrakları asılmış, yine sütunun sekisinde ulusal önder Başkan APO'nun ve şehitlerin portreleri var.

Açlık grevi eylemini saat onikide resmen başlatıyoruz. Şehitler için saygı duruşundan sonra, Meclisin asıl sahibi yurtsever halkımızla resim çektiriyoruz. Pazar günü olmasıyla yoğun bir ziyaretçi akınına uğruyoruz. Konuklar arasında Türkiyeli devrimciler, yabancı konuklar da vardı. Kitlenin eyleme katılış tarihi 27 Ocak olarak kararlaştırılmış olmasına rağmen, daha ilk günde çeşitli alanlardan gelen yurtseverlerin eyleme katılma yönündeki ısrarlı taleplerini kıramadık. Böylece ilk günde yüze yakın yurtsever ile birlikte açlık grevine yattık. İkinci günde açlık grevine katılanlarla birlikte sayı ikiyüzelliye ulaşıyor.

Eylemcilerde müthiş coşku ve moral vardır. Herkes beyaz kefeniyle –bu kefenin ön kısmında üç dilde Kürdistan için açlık grevi yazılıdır– gözlerde parlayan coşkuyla ortalıkta volta atıyorlar. Bazende Kurmanci-Dımili kılamlarla "Govend"ler oynanıyor. Govendlere halk temsilcileri de katılıyor. Kılamlarla, Govend Kurdistan'a özgü oldukça eski ve halende süren bir tarzdır.

Üçüncü gün eylem yerinde basın toplantısı yapılacak. Saat sekizbuçukta uyanıyoruz. Hazırlıklar tamamlanıyor. Basın toplantısı saat on da yapılıyor. Sonuç itibarıyla başarılı bir basın toplantısı yapılıyor. Basın toplantısına dört televizyon ve yirmiye yakın gazeteci katılıyor. Ayrıca basın toplantısına üç Belçikalı dost parlamenter katılıp konuşuyorlar.

Basın toplantısından sonra coşkulu bir Govend tutuluyor. Salon sloganlarla çınlanıyor.

Her saat başı yurtseverler geliyorlar. Ama en yoğun geliş üçüncü günün akşamında saat onyedi ile yirmibir arasında oluyor.

Saat onbuçuğa doğru Tertip Komitesi'nin bir anonsuyla herkeste bir heyecan, bir coşku yaşanıyor.

Evet, Kürdistan Haber Ajansı'nın çabasıyla, Ana Karargah Komutanlığı'ndan telefonla dayanışma mesajı gönderiliyor. Bu mesaj ses yükselticilerle salondaki yurtseverlere dinlettiriliyor. Mesaj bitiminde salondaki heyecan, coşku, alkış, slogan görülmeye değerdi. Halen de açlık grevine katılacaklar gruplar halinde geliyor. Katılanlar arasında, bayanların kalabalık oluşu hemen göze çarpıyor. Bunun yanında çocuk, genç, kadın, erkek, şişman, zayıf, şapkalı, külahlı, aksaçlı yaşlılar, kısaca toplumun her sınıf ve katmanından insanlar var. Tam bir ulusal bütünlük havası egemen.

Herkes ortalıkta dolaşıyor, sohbet ediyor. Coşkularını birbirine aktarıyorlar. Uyuma saati geldiği halde kimse uyumuyor. Bunun için Tertip Komitesi'nden bir kaç kez anons yapılıyor.

Dördüncü günün erken saatlerinde gelenlerle sayımız altıyüzü buluyor.

Ayrıca aramızda iki tane Alman bayan da dayanışmacı olarak açlık grevine katılmış.

Böylece yeni gelenlerle salon dolup taşıyor. Yüze yakın yatağı salonun bodrumuna sermek zorunda kalıyoruz. Ve böyle giderse yataklarda ikili hatta üçlü yatmak zorunda kalacağız.

Hizmetin daha hızlı ve seri yürütülmesi için bölünmeye gidildi. Her grup kendine, Kürdistanın bir kentinin adını verdi. Pazarcık, Malatya'dan, Kamişli-Afrin'e kadar Zaxo, Erbil, Halepçe, Süleymaniye, Mahabad, Kermanşah ve bütün Kuzey Kürdistan her yer var. Adeta Kürdiştan'ın bütünlüğü burada kurulmuş. İlk seminerimiz de bu gün gerçekleştirildi. Halkımız kırmızı güllerle sevgi ve dayanışmasını gösteriyor. Gelen mesajlar da anında okunuyor. Açlık grevinin beşinci gününde, saat sekizde müzik sesiyle uyanıyoruz. El-yüz yıkama sorunları bittikten sonra tekrar büyük bir coşkuyla halaylar çekiliyor.

Öğleye doğru bir televizyon geliyor. Salon, balkon ve bodrumda adım atılacak yer yok. TV, kameramanı her tarafı özenle çekiyor. Bu arada salonda sloganlar, zılgıtlar, alkışlar salon tavanını aşıp daha uzaklara gidiyor.

Yine bugün Kürdistanın toplumsal yaşamından kesitleri, bu kesitlerde gerilla yaşamından, serihildan, Kürt insanının tarım, doğayla ilişkileri, günlük yaşamı gösteren resimler ustalıkla dizilmiş. Bu resimler arasında TC'nin vahşetini gösteren belgesel resimlerde yer alıyor. Resimlerin ustaca sergilenişi, açlık grevi salonu yanında resim galerisi olduğunun da hatırlatıyor. Bu sergi hem açlık grevlerinde yurt ve mücadele sevgisini geliştiriyor, hem de bakan yabancıların Kürdistanı tanıma, Kürdistanda olup bitenler hakkında fikir sahibi yapıyor.

Saat altıda kısa bir seminer veriliyor. Seminer son siyasal gelişmeler hakkında dinleyicileri bilgilendirmeye yöneliktir. Özel olarak Güney Kürdistandaki durum ve 1993 yılını karşılama hazırlıklarının düzeyi üzerinde duruluyor.

Saat sekizden-dokuza kadar kitle yine coşkulu bir govende başlıyor. "Govend" Dımili ve Kürmanci "Kılam"lar eşliğinde sürdürülüyor. Küçük olan meydanda bütün govend grupları birbirine karışıyor. Özellikle Çewlik'li, başı tülbentli bayanların Dımili söyleyip oynadığı govend hem çok beğeni, hem de çok alkış topluyor. Yönetim odasından bir uyarı yapılıyor. Ancak "Govend"ciler govendi bitirme niyetinde değiller. On dakika daha uzatıp bitiriyorlar.

Saat onda başka bir köşeden bayanların çoğunlukta olduğu bir grup, yataklar üzerinde hem söylüyor, hem oynuyor. Bu sırada yabancı basından birinin gelmesiyle coşkunun dozu daha da artıyor. Bu coşku gecenin onikisine kadar sürüyür. Saat bire doğru ancak yataklara girebiliyoruz.

Altıncı günde daha erken, saat sekizde uyanıyoruz. Sabah hazırlıkları bittikten sonra, tekrar govend başlıyor. Yorulacak dediğimiz kitle yorulmak nedir bilmiyor. Bu gün özellikle yoğun kitle akınına uğruyoruz. Öyleki bazı konuklar da oldukça hazırlıklı gelmişler. Davul-zurnalarını getirmeyi ihmal etmemişler. Salonda bir anda davul-zurna sesiyle herkes coşmaya başlıyor. Davul-zurna olması halinde Kürtlerin neler yapacağını varın siz düşünün, sonunda yönetim ikaz yapmak zorunda kalıyor. Daha sonra üç bayan sanatçı konuğumuz var. Bunlardan biri Ozan Zozan'dır. Harika bir konser dinliyoruz. Konser sırasında yanık Kürt "stran"larından etkilenip ağlayan bayan açlık grevcilerinin olduğunu duyuyoruz. Konser saat dokuzda bitiyor. Coşku ve heyecan dorukta yaşanıyor.

Brüksel'den Kürtler geçti

KURD-HA: Trendeyiz, Brüksel'e doğru yol alıyoruz. Kürdistanlıların yaşadıkları Alman şehirlerinden geçiyoruz. Hala uykuda olanlar var. Fabrikalarda çalışan Kürt emekçilerinin mekanlarının önünden ve arka cephelerinden geçerek yol alıyoruz. Kompartımanda unutulan Hürriyet gazetesinin boş kenarına yazılan yazıyı tartışıyoruz. Büyük bir çelişkinin derinliklerinden, Kürdistan'dan uzak yaşayan insanlarımızın içine saplandıkları çıkmazı daha iyi görüyoruz. Genç bir Kürt kızının dünyasını en çarpıcı yanlarıyla dile getiren bu satırları bir kez daha okuyup not ediyoruz:

"Ben bir Kürt kızıyım, herkesten uzak, tek başıma... Kendi evimde, kimsesizce, yalnız kalıp ağlamak ve en kısa bir zamanda, bir gece uyurken, bir daha hiç kalkmadan ölmek 'en güzel duygu' bence." Tam yanında ise, *"Nefret ediyorum, mafyacılardan, kaderimden, dünyadan ve yaşadığım bu evden."*

Biz, Avrupa'nın çürümeye yolaçan duygularının dile getirildiği bu satırları geride bırakarak umudun ışıldadığı Brüksel'e, eylemcilere; Kürdistan Ulusal Meclis milletvekilleri ve 700 Kürdistanlıya doğru yolculuğun heyecanını kalbimizde hissederek sohbetlere dalıyoruz.

TABLO I

15-20 metre yüksekliğinde bir salonun orta yerinde, sağdan ve soldan yukarıya merdivenle çıkılan büyük sütunun önündeki adam, yüzlerce insandan değişik bir çehreye sahip. Kalın gözlüklerinin camından baktığınızda, derin anlamlı bakışlarını yakalayabilirsiniz. Kendisini felsefik dünyanın derinliklerine yuvarlamış bir halde etrafı süzerken, diğerlerinden bir farkının olmadığını gösterebilecek kadar sakin davranışlarıyla ve çok ağır hareketleriyle süzüyor yüzlerce insanı. Elleri nasırlı, biraz da köy odalarında bağdaş kurmuş gibi oturuyor. Tabağından, tütün sarıyor. Uzun sakalı ve saçı olan bu Hollandalı, TC'ye Hollanda'dan gönderilmesi düşünülen savaş uçaklarına sabotaj düzenlemekle ünlü bir eylemcidir.

TABLO II

Salonun sol ön cephesinde asılı bez üzerinde bir tarih tablosu çarpıyor göze.

Tarihte Türk devletinin katliamları:

1914-15: 1.500.000 Ermeni, 1916-20: 300.000 Pontus, 1920: 100.000 Yunanlı, 1925-30: 140.000 Kürt, 1974: 25.000 Kıbrıslı, 1979-92: 7.000 Kürt katledildi.

Brüksel'in Saint-Gery meydanındaki binadayız. Kiremitten yüksek "surları" var, pencerelerinden demir parmaklıklar. İçeride Kürtler. Binadan içeriye insanlar süzülüyor. Kapıda sıkı aramalar var. İçeriye Kürtler ve dostları dışında kuş bile uçurtulmuyor. Kocaman bir salonda, sağda ve solda serilmiş yüzlerce sünger döşek üzerinde çeşitli duruşlarla oturan Kürdistanlılar var. Arka sol cephe daha fazla kadınlara, sağ ise erkeklere ayrılmış. Solda camekanlı iki görevli odası; biri basın ilişkileri diğeri ise yürütme komitesi ve doktorların muayehanesine ayrılmış. Üst taraf balkon, balkonlara geniş, süngerli döşekler sıralanmış, grevciler oturuyor. Aşağısı mahzen gibi, orada da grevciler döşeklere uzanmışlar. Her yerde; kitap okuyanlara, satranç, dama oynayanlara, sohbet edenlere rastlıyorsunuz. İki gün sonra oynanacak piyesin provoları salonun arka cephesinde, duvarın önünde yapılıyor.

Orta sütunun ortasındaki beton çıkıntının üzerinde Başkan APO'nun Avrupa'da en çok tanınan posteri konulmuş. Salonun orta yerinin yükseklerde yakınen 15 metrekare büyüklüğündeki ERNK bayrağına bakınca insan, kendisini Kürdistan cephesinin güven veren zenginliğinin korumasında hissediyor. İnsanlar o kadar rahat ki, bize yabancı olan bu ülkede, kendi yönetimimizi kurmuşuz gibi korkusuzca çekinmeksizin davranıyorlar. Dışarıdan hapishane gibi görünen bu yapının içinde, Brüksel'de Kürdistan'ın bir parçası var. Yaşam ve güzellikler tüm çirkin ve hasım itirazları kabul etmeyecek kadar cesur ve her barbarlığı geri püskürtecek kadar güçlü bir hümanizm kalesini andırıyor.

TABLO III

Brüksel'in Saint-Gery meydanında Kürdistan Ulusal Meclisi'nin çağrısına yolları aşarak gelen 700 Kürdistanlı ve 20'ye yakın yabancı dost var; Türk, Alman, Belçikalı, Fransız.

Gelenler amaçlarını biliyorlar. Evinde, caddede, iş yerinde, okuldan gelme kararı alanlar Saint-Gery'nin eski pazarının kurulduğu binadalar. Binada, herkese açık bir yaşam hüküm sürmektedir. Thomas More'nin "Ütopya" da hayal ettiği dünyanın 20. yüzyılın sonunda kavrandığı bir alana dönüşmüş burası. "Ütopya" da evlerin kapısı yoktur. Herkes kardeştir, insanları birbirini her yerde selamlar, kapılarının zilini çalmadan ziyarete giderler, her türlü insani ihtiyaçlar toplulukta insanlar topluluğunda ve beraber karşılanıyor, "Ütopya" da, burada da böyle. "Ütopya" da olmayan tek şey, Saint-Gery'de ekmeğin ve yemeğin olmadığıdır.

Saint-Gery Diyarbakır hapishanesi değildir. Diyarbakır hapishanesinde, açlık grevlerini boğmak üzere pusuda duran ne TC askerlerinin potinleri ne de süngüleri var burada. Ama buradaki açlık grevcileri içinde Diyarbakır hapishanesinde yıllarca yatan devrimciler deneyimlerini aktarıyorlar. Biri 30 ve 59 gün diğeri ise 52 gün katılmış açlık grevlerine. Diyarbakır 1982, Saint-Gery 1993. Biri zulüm cenderesi Diyarbakır hapishanesinde, diğeri sürgünden ülkeye yol alışta, TC katliamlarını durdurmak, Kürdistan'da insanın yaşayabileceği bir hayat oluşturmak için yapılıyor. Birinde işkenceciler vardı. İnsanlıktan çıktıkları zaman iğrençleşip, hayvansı güdülerini zindandaki Kürdistanlıların bedenlerinde yaralar açarak boşaltan Esat Oktay vardı. Yiğit devrimciler, şehit edilen yoldaşlarının anısına Esat Oktay'ı vurarak tarihi bir gerekliliği yerine getirdiler. Böylece, işkencede kendisini hükümdar sananların barbarlıklarında bitip gideceklerinin bilince çıkarılması sağlandı. Şimdi ise, kan gölüne çevrilen Kürdistan'a doğru yol alan Ulusal Meclis milletvekilleriyle birlikte, Kürdistan'a gidecek büyük bir eylemin sahnelendiği Saint-Gery'de şenlik var.

Birazdan "ihtiyar"lar çıkıp folklör yapacaklar. Mikrofondaki ses, gençlerin alanı "ihtiyar"lara terk edilmesini istiyor. 50 kadın erkekli grup beliriyor açlık grevi önlükleriyle, üstünde üç dilde "Kürdistan için açlık grevi" yazılı.

TABLO IV

Salonun orta yerindeyiz. Orta yerdeki sütunun beton çıkıntısının ön cephesine Başkan APO'nun, sağ cephesine Mazlum Doğan, sol cephesine Hayri Durmuş, arka cephesine Kemal Pir'in çerçevelenmiş posterleri konmuş. Bir an, ön cephedeki Başkan APO'nun Kürdistan devrimini, arka cephedeki Kemal Pir'in Türkiye devrimini anlattığını düşünüyorsunuz.

Salonun arka cephesinde İngilizce, sol arkada Flamence, ön cephesinde ise Türkçe yazılarla TC'nin katliam çizelgelerinin yazıldığı bezden panolar var. Duvarlarda onlarca ERNK bayrağı. Sol tarafta milletvekillerinin yattıkları ara bölme, diğerleri gibi, tek ayrıcalıklı özelliği, küçük bir alanla sınırlı olması. Açlık grevinin 4. gününde Belçikalı Senatör Rompaey, Kürtlerle haşir-neşir, Belçikalı politikacıların çoğunu oportünist olarak değerlendiriyor. Kürt renkleri içinde, güzel bir Belçikalı olarak gözlüklerinin arkasından gülümsüyor insanlara. Salonun orta yeri ise, bazen halayların çekildiği, basın toplantılarının yapıldığı, piyeslerin oynandığı yer olarak kullanılıyor, bazen de açlık grevi eylemcileriyle dolup taşıyor. İki saatte bir dolaşan, çay dağıtımı yapan görevliler plastik "meşrap"larla ıhlamur, elma, papatya, nane çayı ikram ediyor eylemcilere.

TABLO V

Saint-Gery'deki binada, Ağrı, Malatya, Kirmanşah-Muş, Halepçe, Mardin, Mezra 1, Mezra 2, Batman, Zaxo, Serhat, Erbil, Amed, Adıyaman, Kamışlı, Antep, Süleymaniye, Bingöl, Afrin-Siirt, Botan, Maraş, Dersim grupları açlık grevini oluşturan eylemcileri barındıran isimler. Tüm Kürdistan şehirlerinden oluşan grup isimleri bu eylemde birleşiyorlar.

Salonun orta yerindeki kocaman sütunun önünde çömelen Hollandalı, "sabote" eylemcisi Kees Koning Kürdistanlıların açlık grevine katılana kadar olan hikayesini anlatıyor. Kaba bir Almanca'yla sıralıyor son on yılını. Bu nur yüzlü insan en çok dervişleri andırıyor.

İki yıl aşkın Hollanda hapishanelerinde yatmış Koning. Kürtleri ve Kürdistan'ı evine sığınan bir Kürt mülteci aileden tanımış. Hollanda, Türkiye'ye ilk 60 savaş uçağı sevkiyatı yapmanın hazırlıklarını yaparken, bir şeyler düşünmenin değil, bir şeyleri temelden değiştirmenin bilinciyle uçaklardan ikisinin tekerleklerini patlatarak, gövdelerine balta ile vurarak yaralar açıyor. Daha sonra bir kez daha balta ile benzer bir eylemi tekrarlamış. Son olarak bakım için getirilen Türk savaş uçaklarını yakma eylemini Türk bayraklı motifi bulamadığı için başaramamış. Elindeki yakıcı madde ile yakalanınca 9 gün hapis yatmış. İlkinde 40 gün, ikincisinde 80 gün, üçüncüsünde 8 ay ve daha sonra bir yıl hapis kalmış. Küçük cezalarının ise dikkate değer olmadıklarını anlatıyor. Realist ve başarıyı garantileyen eylemleri seviyor.

İlk planda uçakları sabote etme, şimdi de açlık grevini realist eylemler olarak gören Koning, barış hareketinden geliyor. Asıl görevinin kendi hükümetinin bir savaş aygıtı olarak, halklara karşı kullanılmak üzere gönderdiği silahların sevkini durdurmak olduğunu söylüyor. Uyurken battaniyenin üzerine serpiştirdiği sakalıyla, belki de açlık grevinin en ayırdedilebilecek simasıdır Koning. Radikal ama az rastlanan bir dayanışma eylemcisi olarak açlık grevcilerinin hafızalarından silinmeyecektir.

TABLO VI

Tüm açlık grevcileri Brüksel yürüyüşünün filmini seyrediyorlar. Kürtlerin Brüksel'den ilk geçişini. Filmde kendisini arayan meraklı gözler var. Bazıları bu görkemli yürüyüşü bir kez daha seyrederek yaşıyorlar. Video filminden önce piyes oynandı. Bu oyunda, Kürtlerin Avrupa kentlerinde düştükleri çıkmazları konu almış, yabancılaşmaya, gelenekleri hesapsız satan karaborsacı namus tecalliğına karşı devrimci Kürtlük ve kişilik yükseltiliyor. Kitleler duygularını yaşıyor ve yaşatıyor.

Piyes ile film arasında salonun sağ cephesinde, bir dönemde gerillalık yapmış ve ülkede savaşmaya hazır olduğunu söyleyen eylemci, yatağına uzanmış dinleniyor. "İnsanın savaşmasına kimse engel olamaz. Savaşmak isteyen uçağa biner gider ve savaşır" diyor. Dayısı, gerilla Hasan Kaya, Avin Deresi'nde şehit düşmüş, ikinci dayısı, Abdurrahman Kaya (15), Cehennem Deresi'nde, üçüncüsü M. Emin Kaya (13), Dersim'de dördüncüsü, Ahmet Kaya Nusaybin'de tankların çarkları arasında şahadete ermiş, beşincisi, Tevfik Kaya (17) Nusaybin'de şehit düşmüşler. Bunları anlatırken, intikam duyguları kabarıyor. Kim durdurabilir ki Kürt insanını. Kavga, insan için yeni yollar açıyor. İnsan kazanmak için didiniyor. Başaşağı duran Kürdistan dünyası giderek ayakları üzerine oturuyor. Etrafımızda bakarken bunu görüyoruz.

Salonda bulunanlar sohbet ediyor, gülüyor, oynuyorlar. 700 Kürdistanlının yavaş ve sükut hareketliliği, höparlörden Hasan arkadaşın anonsuyla değişiyor. "Arkadaşlar ülkeden haber var, Midyat'ta ARGK gerillaları 7 köy korucusunu cezalandırdı." 700 Kürdistanlının gözleri kendisine istikamet seçiyor. 700 Kürdistanlının heyecanlı alkışları arasında Brüksel akşam uykusuna hazırlanmaktadır, Kürdistan'ın gözlerine bakarak...

TABLO VII

Açlık grevinin 16. günü, sabah, eylemcilerin birçoğu uykuda. Kalkıp volta atanlar var. En çok selamlaşmalar duyuluyor. Akşamdan sabaha dek sohbet edenler derin uykudalar. Bir eylemci gece sohbetlerini bir türlü sonuçlandıramayan diğerlerini şikayet ediyor. Tam bu sırada, yanık bir ses mikrofonda Kürtçe türkü söyleyerek, tüm eylemcileri canlandırıyor. Ayakta hızlı adımlarla volta atanlar çoğalıyor. 16 gün aç kalan kitleden çok, "tok" insanın kuvveti, bacakları sert bir ivmeyle adımlara götüren güçlü bir tablo hakim. Yüzlerce insan dinliyor türküyü. Keder ve inat, kin süslüyor insan manzaralarını. 1992'nin en büyük Kürt yürüyüşüyle Brüksel'den geçen Kürdistanlılar grevin 16. gününde, umutla, Kürtçe türkünün ritmine uymak çabasıyla volta atıyorlar:

Ax ax dılo...
Koyma beni mezara
Yolla tabutu anama
Ax ax dılo...
Dılo kimsesiz dılo..
Yara ve hasretin
içinde kaldı Kürdistan
Dılo, bugün
vedalaşmak istiyorum.
Kimse bilmez ki,
hangi dille söylesem,
Bırakmadılar,
bahara yetişeyim.
Güzel gözlerden
dökülmesin yaşlar.
Okunurken,
şiirler kurusun,
söylenirken.
Berivan yoldaşın
tabutu geçirilecek.
Çok göz yaşları
döküldü.
Güller yaprak döktü.
Bülbüller ismini
sayıklıyorlar.
Seni bizden
uzaklaştıran kader,
Sen de bülbül oldun.
Ve uzaklaştın bizden.
Değiştirmeden bizi,
çekip gittin.
Şafağında sabahın.
Alacağız intikamını...

AÇLIK GREVİ VE DÜŞÜNCELER

İrfan Dayıoğlu

Brüksel'in en merkezi yerinde, bir fuar binasında 700'ü aşkın Kürdistanlı ve Kürt dostu, kendi oylarıyla seçtikleri 15 Kürdistan Ulusal Meclisi parlamenterinin çağrısıyla açlığa yattılar. Bina 1881 yılında yapılmış içeri girdiğimizde bir büyük salon, her taraf yatak dolu, altta yine yüzlerce yatak ve üstü ise bakan var yüzlerce yatakla dolu.

700'ü aşan insan, temsilcilerinin çağrısıyla, Kürdistan'da yaşanan katliamları, 'iç harekat' adı altında sürdürülen soykırımı, infazları protesto ve kınamak için TC'nin vahşi yüzünü dünyaya teşhir için açlığa yatıyorlar.

Analar, babalar, oğullar, kızlar ve torunlar üç kuşak hep birlikte, ERNK bayrağı ve Başkan APO'nun posteri altında açlığa yatıyorlar. Hepsinin yüzünde gururun, onurun güzelliği akıyor. Halaya duruyorlar, zılgıt atıyorlar. Yüzler, binler her gün ziyaret ediyor grevcileri, Avrupalı dostlar dayanışmalarını belirtiyorlar, bazıları birlikte açlık grevindeler.

Grevciler her bölüme bir isim vermişler, Zaxo, Botan, Antep, Bingöl, Amed, Dersim, Serhad ve benzeri gruplar adı altında hep bir arada greve yatıyorlar.

Tertip komitesi, aralıklarla anons yapıyor, gelen mesajları okuyor. Grevciler tüm mesajları coşkuyla alkışlıyorlar.

Kürt halkı her türlü geçmiş ayırımcı oyunları boşa çıkararak her katmandan yurtseverler olarak omuz omuza mücadele ediyorlar. Yurtsever Dindarlar Birliği adına konuşan Melle, *"Biz, alevisiyle, sunnisiyle, yezidisiyle hep birlikteyiz"* ve, *"Özgür Kürdistan'da tüm düşünceler de özgür olacaktır"* diyor.

Grevin 8. gününde görüştüğüm tüm grevciler, dimdik ayaktalar, Selim Çürükkaya, Maşallah Hoca, üç İsmail'ler, Timur Sayan, Rıfat Çelebi, Herbiji, Melle Muhammet, Metin Cansız, Meryem Çolak, Zeynep Dere, Dilek Kurt, Robin Rewşen, İlhan Kızılhan, ziyaretçilerin arasındalar, hep ayakta gelen gidenlerle ilgileniyorlar. İsmail Göksungur'a soruyorum nasılsın diye, *"Bu moralle burada iki ay kalabiliriz"* diyor. Robin Rewşen'le tanışıyoruz Avrupa'da seçilen en genç Kürdistan Ulusal Meclisi parlamenteri, Avukat, tanıştığına memnun olduğunu söylüyor, dinamik ve enerjik daha çok yazmamı, eldeki tüm olanakları en verimli bir biçimde kullanmamı istiyor, onaylıyorum.

Gezerken düşünüyorum. Yıllar önce bu insanların biraraya gelebileceğini tahmin etmek olanaklı mıydı? Yıllar önce bir Kürecikliyi, Zaxo'daki, Erbil'deki, Amed'deki, Serhad'daki bir olay, bir gelişme ne kadar etkilerdi? Cevap veremiyorum. Ama bugün görüyorum ki, bir Küreciklinin kalbi Zaxo'da Amed'de Botan'da Behdinan'da atıyor, Laçin'de atıyor. Artık bir gün olarak her yurtsever Kürdistanlının kalbi birbiri için atıyor. Alevinin, sunni için, yezidi için; sunninin alevi için, yezidi için; yezidinin, sunni için, alevi için kalbi atıyor. İşçinin, köylü için, köylünün işçi için kalbi atıyor, esnaf için atıyor. Tüm yurtseverler hep birarada. Bunun sırrını çözmeye çalışmak gerekir diyorum. Cevabı hazır. Sırrı önderlik, önderliğin kararlılığı ve somut çözümlemelerindir. Brüksel'de açlık grevi dünya insanlığına bir dayanışma ve davaya sahip çıkma dersi veriyor. Grev, yenile yenile yenmesini öğrenen Kürt halkının bir daha asla yenilgiyi kabul etmediğinin göstergesi oluyor. Böylesine ayağa kalkmış bir halkın artık bir daha asla boyun eğmeyeceğini görüyorum.

Buradan kalkarak artık bu döneme Kürt halkının yeniden doğuşu denilebileceğine kanaat getiriyorum. Kürt halkı her gün yeniden doğuyor. Artık özgürlük koşullarında yaratılan bu doğuş, esareti asla kabul etmeyecektir.

Kürdistan Ulusal Meclisi Avrupa parlamenterlerinin bu ilk kitlesel eylemi, halkımızın kendi oylarıyla seçtiği temsilcilerinin çağrısına en özverili boyutlarda katıldığını gösterdi, 2000'i aşkın insan, açlık grevine katılma başvurusu yaptı ve başvurular hala devam ediyor. Binlerce insan Avrupa'nın her yanından her gün ziyarete geliyor. Maddi manevi dayanışmasını gösteriyor.

Avrupa'nın birçok bölgesinden dayanışma amaçlı açlık grevleri düzenleniyor.

Artık halkımız kendi davasının sahibi oluyor. Yüzyıllardır, kendilerini bölmek için egemenlerce, sömürgecilerce yaratılmış olan ayrılık duvarlarını yıkarak bütünleşiyorlar.

Kürdistan, iktidar erkini eline geçirmemiş olmasına rağmen, bir devrimi bugünden yaşıyor. Halkımız kendi iktidar organlarını basitten karmaşığa her boyutta yaratıyor. Kendi hukuksal, sosyal sorunlarını artık partisiyle, cephesiyle, ordusuyla, Ulusal Meclisi ile çözüyor, sömürgeci iktidar organları sosyal hayatta işlevsizleşiyorlar, sömürgeci iktidar, ancak şiddet için, zorbalık için Kürdistan'da var. Buna karşın devrimin şiddeti de bu zorbaları ülkeden kovmak için ayaktadır.

Açlık grevcilerine baktıkça bunları görmemek mümkün değil, tam bir kararlılık, bu kararlılık kazanmak için var. Kaybetmek asla okunmuyor bu yüzlerde. Artık Avrupa'da da TC'ye rahat yüzü olmayacaktır. Halkımız her türlü meşru eylemiyle bu sömürgeci vahşetin yüzünü bu alanda da açığa çıkaracaktır.

Bu sessizlik duvarını Kürt halkı kitlesel eylemini daha da yükselterek kıracaktır. Tüm Avrupa basın-yayın organları TV'leri açlık grevimize yer veriyorlar.

Hedefimiz bu sesi daha da yükseltmek olmalıdır. Bu kararlılık, bu dayanışma azmi bunları yapmamıza elverecek düzeydedir.

Açlık grevi eylemine dayanışma da, Türk solu yine sınıfta kaldı. Devrimci Proleter, Toplumsal Kurtuluş, Kıvılcım, Hedef dergisi ve yayın hayatına yeni başlayan Alternatif dergisi dışında kimse dayanışma göstermemişti. 8. günde onlar, kemalist, laik Türkiye eylemleri ile meşguller anlaşılan, Ulusal Meclis seçimlerinde de yine başka meşguliyetlerinden dolayı desteklerini sunamamışlardır.

Şovenizm rüzgarına kendilerini kaptırmış olan bu baylar, TC'nin oyunlarına (Laiklik, Atatürkçülük propagandası altında, sağcıyı, solcuyu liberali, faşistti bir arada eyleme sokan) alet olmaktan kurtulamıyorlar. Ecevitle, Güreş'le, Demirel'le, İnönü'yle. Uğur Mumcu'nun cenaze törenine katılan bu baylar, daha dün başta Musa Anter olmak üzere, on aşkın gazeteci vurulurken neredeydiler. Doğan Güreş neden bu cenazede bulunuyor. düşünemediler mi?

Bir bütün olarak imha edilmek istenen Kürt halkının mücadelesine sırtını dönenler artık solcu sayılamazlar. Demokrat sayılamazlar.

Evet, Brüksel'de açlık grevi bir bayram yeri gibi, kırmızı, sarı, yeşil bayraklar, her Avrupa ülkesinden arabalar Brüksel sokaklarında, genç kızlar 70'inde analar ziyarette, açlık grevinde. Ulusunun özgürlük kavgasına bir nebze de olsa katkıda bulunmak için elele birlik ve beraberlik içindeler. Artık Kürt toplumu yeniden yapılanıyor ve başı dik, ayağa kalkışı yaşıyor. Artık Kürt halkı övünülecek bir döneme giriyor. Başkan APO'nun söylemi ile "kazanmaya mahkumuz" ve kazanmaktan başka bir yol görünmüyor. Bu eylemde örgütlü halkın yenilmezliğine örnek oluyor, destek oluyor.

Gençliğe sesleniş ve açlık grevi

A. Kadir Konuk

Hürriyet gazetesi 2 Şubat tarihli sayısında tam sayfa olarak Atatürk'ün "Gençliğe Hitabesi"ni yayınladı.

Halk arasında bir söz var, bilinir "Durup dururken eniştem beni niye öptü." Halk anlamsız olayları anlatmak için, bu deyimi kullanır. Hürriyetin yayını böyle değerlendirilemez. Bir anlamı ve seslendiği bir yığın var.

Uzunca bir süredir Hürriyet gazetesi orduya, mehmetçiğe yardım kampanyaları düzenleyerek kirli savaşın tarafından biri olduğunu ortaya koydu. 12 Eylül cuntası döneminde de cuntayı destekleme kampanyaları yürüten bu gazete o dönemde cezaevlerinde tutuklulara Atatürk'ün Nutku'nun ve seslenişinin bütünüyle ezberletildiğini, ezberleyemeyenlerin ağır işkencelerde geçirildiğini de biliyordu.

Cezaevlerinde yatanlar çok iyi anımsar. Yatmayanlar da yazılanlardan öğrendiler gerçekleri. Onlarca kıtalık şiirlerin, marşların bir gecede ezberlenmesini isteyen aklı-evveller vardı. Cezaevlerinde bu köle kafalılar geceleri uyumayıp yeni işkence metodları yaratıyorlardı. Bu nedenle birçok Kürt daha önce hiç duymadıkları gençliğe sesleniş cezaevlerinde düşman olmuşlardı.

Kürtlerin oylarıyla seçtikleri milletvekilleri yine açlık grevindeler. Ama bu kez dünya kamuoyuna bir şeyleri anlatmanın çabasından dolayı başladılar açlık grevine. Oldukça yıpranmış bir yöntem olduğu halde açlık grevi bu kez de etkisini gösterdi. Batılı ülkelerin birçoğundan parlamenterler, senatörler, aydınlar, gazeteciler ve öğrenciler açlık grevini ziyaret edip desteklerini sundular. Boyalı Türk basını ise olayı "Kürtler gerilla eğitimi yapıyorlar" şeklinde yansıtan konsolosluklarıın borazanlığını yaparak kalitesini gösterdi. Onların böyle yazması bir bakıma iyi de oldu. En azından Batı bu kez kendi gözleri önünde olan bitenin o gazetelerde nasıl yer aldığını gördü. İşte tam burada Hürriyet'in tam sayfa ilanı bir kez daha önem kazanıyor. Hürriyet bu güne kadar devletin pis savaşını aktif desteklemeyen ve hatta zaman zaman ona karşı çıkan gençliği, iç savaşın bir aracı yapabilmek için Atatürk'ü yeniden gündeme getiriyor. Onun hizmet ettiği başbakan da Türk kitlelere seslenerek neredeyse iç savaş için silah başına çağırıyordu.

Kürt milletvekilleri siyasal çözümün zorunlu olduğunu, kendilerinin siyasal çözümlerden yana olduklarını belirtirken süren savaşın faturasını Türk halkına çıkarıldığını, savaştan iki halkın da zarar gördüğünü ve gerçekte savaşı isteyenlerin Türk ve Kürt halkı değil faşist devlet olduğunu açıklıyorlar. Savaşın sona erebilmesi için de tarafların eşit koşullar içinde masaya oturmaları gerektiğini söylemeleri bile gereksiz artık. Hiç kimse kaybedeceğini bildiği bir ortamda masaya oturmaz. Türk devletinin yetkilileri de bunu bilerek masaya oturmaktan kaçınıyorlar. Çünkü biliyorlar ki oturdukları gün birçok şeyi yitirecekler. En azından düne kadar terörist olarak adlandırdıkları Kürtleri, anlaşma yapılacak bir güç olarak kabul etmiş olacaklar.

Bunun imkansız olduğunu düşünmüyorum. Bir gün o noktaya gelinecek ve doğrusunu söylemek gerekirse o toplantıda gözlemci olabilmek çok zevkli olacak.

Kürt gençlerine düşen görev faşizmin Türk gençliğine dayattığı oyunu gerçek dostlukla bozmaktır. Bazı okullarda devlet destekli eğitimci geçinen faşistler, öğrenciler arasına düşmanlığı ekebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Burada örnek alınması gereken şey, açlık grevini ziyaret eden, Belçikalı öğrencilerin davranışı olmalıdır. Dostluk öyle iki sözcükle oluşabilecek bir olay değil.

Dostluğu pekiştirmek için başka alanlarda çalışanlar da var. Türk-Kürt dostluk girişimi bunlardan biri ve girişim özellikle üniversite gençliğinin desteğini bekliyor.

Sağlam temellere oturtulmuş dostluk gençliğe bazı şeyleri empoze eden Hürriyet gazetesinin çabalarını da boşa çıkaracaktır.

Atatürk'ün seslenişinin son tümcesinde geçen *"muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur"* belirlemesinin ırkçı-şoven mantığını da yok edecek şey Türk ve Kürt gençlerinin birlikte söyleyecekleri özgürlük Türkülerinde yer almaktadır.

Hiç kimsenin kanı ötekinden daha kırmızı değilken bir ulusun gençlerini asil kanlı, ötekileri asil olmayan kanlı diye adlandıran mantığı yerle bir edecek güç gençlikte vardır.

Cezaevlerinde yine açlık grevleri var, ama bu kez insanlar kendilerinden çok uzaklarda, açlık grevine yatmış olan Kürt milletvekillerini destekliyorlar. Buna ne zaman hapiste olmayan aydınlar katılır bilemem, ama Kürt milletvekillerinin iyi bir potansiyel yarattıklarını kolayca söylemek olanaklı.

Hürriyeti anlamak için bir de Kerstin'in ölüm haberini nasıl verdiğine bakmak gerek. Hürriyet hemen onunla PKK arasında bir ilişki kurmaya yöneldi. Eğer bir de ilişki bulursa Kerstin öldürülmeyi çoktan hakketmişti diyebilecekler. Kürdistan'da tutuklanan gazeteci için de nerdeyse zil takıp göbek atacaklardı. Gerçekte onlar Kürt halkının kaşarlanmış düşmanlarının borazanlığını yaparak yaşamlarını sürdürüyorlar. O gazetede çalışanlar onurlu olduklarını söylüyorlarsa halkı düşmanlaştıran bir politikaya alet olmaktansa istifa edip aç kalmayı yeğlemelidirler.

Kürtler ve Türkler bir gün birlikte yazdıkları marşları okudukları zaman bakalım Hürriyet ve benzerleri neler yazacaklar, halklar bizi onların dostluğundan korusun.

Elimizden geleni yapmalıyız, mutlaka kazanacağız

1993 BİZİM YILIMIZDIR

Berxwedan Haber Merkezi

Brüksel'de sürmekte olan açlık greviyle dayanışma da bulunmak için gelen ziyaretçilein sorumuza verdikleri cevaplar

- Açlık grevi hakkında düşüncelerinizi anlatır mısınız? Ulusal Meclis hakkında düşünceleriniz nelerdir?

Yüksel Caro (17) Mardinli

- Çok duygulandım, ancak insan böyle kendi istediklerini elde edebilir. Bu kadar insanın burayı ziyaret edeceğini tahmin etmiyordum. Çok güzel bir duygu. Şimdi bizim de kendi temsilcilerimiz var, sorunlarımızla ilgilenecekler, her şeyi onlarla konuşabileceğiz. Kürdistanımızı kurtaracağız.

Sevket Güler (35), Urfalı

Açlık grevinin amacına ulaşması ve kamuoyunu duyarlı kılabilmek için buraya gelmekle destek sunuyoruz. Taleblerin kabul edilmesi için yapılması gereken işleri yerine getirmeliyiz. Ulusal Meclis bize gurur veriyor, sevindiricidir. Halkımız için bu büyük bir başarıdır, çıkaracağı kararları yerine getirmek için sabırsızlıkla bekliyoruz. Milletvekillerimize şimdiden başarılar diliyoruz.

Bekir Kaya (25), Vanlı

Kendine insanım diyen herkes ve insan haklarını az çok bilen biri bu eylemi desteklemelidir. Ulusal Meclis sevindiricidir. TC şimdiye kadar yapmış olduğu propaganda ile halkımızı birbirine kırdırtmıştır, örneğin alevi-sünni çelişkisi gibi. Şimdi ise her kesimde insanlar burada beraberler ve Ulusal Meclis de her kesimden insanların birleşmesiyle oluştu.

Hozi Kaya (47), Bingöllü

Halkımız 14 günden beri burda açlık grevindedir. Şereflice yaşamak için böyle bir eylem zorunludur. Yüzyıllardır katliamlardan geçen halkımız, bugün onurlu yaşamak için ölümü göze almıştır. Bu açlık grevi halkımıza güven veriyor. Halkımızın birliğini ve beraberliğini böylece dünya kamuoyuna duyuruyoruz.

Fadime Kılıç (40), Dersim

Bir halk olarak, hele de bir kadın olarak büyük bir sevinç içindeyim. Bu açlık grevi bana hem sevinç, hem de üzüntü veriyor. Halk gerçekliğimiz kabul edilmediği için üzgünüm ama bu aşamaya geldiğimiz için çok sevinçliyim. Bu süreçten sonra, halk gerçekliğimizin tanınması uzun sürmeyecektir.

Suphiye Botan (37), Botanlı

Bu açlık grevi ülkemiz içindir. Bunun için destekliyorum, bu çok önemlidir. Duygulanıyorum. Kürdistan'daki katliamları bu şekilde dile getiriyoruz. Elimizden geleni yapmalıyız. İnşallah kazanacağız, az kalmıştır. 1993 bizim yılımızdır.

Greet van Ingelgom (40), Velpenli

Arkadaşımın kendisi Kürttür. Kürtlerde halen direnme gücünün olması güzel bir olaydır. Bizler için, canımızı diğer biri için feda etmek düşünülmez bir olaydır. Bizler çok egoistiz. Türkler kendi güçlerini Avrupa ve Amerika'dan alıyorlar, bu ülkelerdeki halklar uyanmadıkça bu böyle devam eder. Ancak böyle eylemlerle halkları uykudan uyandırabilirsiniz.

Mustafa Sarıcan (35), Pazarcıklı

Bu açlık grevine katılmanın anlamı büyüktür. Buradaki 15 milletvekili bugün Kürdistan halkının iradesini temsil ediyor. Kürdistan'daki yapılan katliamları durdurma ve TC'nin son dönemlerde toplu katliamlara girişeceğini gözönünde tutarak Ulusal Meclis, ilk eylem olarak burada bir açlık grevi düzenlemiştir. Tüm yurtseverleri bunu desteklemeye çağırmıştır, ben de bu temelde 13 gün önce buraya katıldım.

Amacımız hem Ulusal Meclisi destekelemek, hem de meclisimizin yalnız olmadığını dünya kamuoyuna duyurmak, Kürdistan halkının tümüyle onlarla beraber olduğunu ispatlamaktır.

Dünyada hiç görülmemiş bir katliam vardır Kürdistan'da, dünya buna karşı sessiz kalıyor.

Ekrem Dara (25), Ninovalı (Musul)

Bu tarihi bir eylemdir. Kürdistan'ın dört parçasını ilgilendiren bir eylemdir. Biz meclisimizin sesine kulak vererek 12 gün önce bu açlık grevine katıldık.

Bu eylemimizin en güzel yönü: Kürdistan'ın dört bir parçasında halkımızın katılmasıdır. Hepimizin amacı ve düşüncesi aynıdır. Kürdistan'da çok kan döküldü. Rusya'da gelen iki Kürt arkadaş da bizimle birlikteler.

Biz 15-16 sene Talabani ve Barzani hainlerinin arkasından gittik. 1991'e kadar bu durum böyle devam etti.

Bizim bu kadar aç kalmamız Kürdistan'ın birliği ve beraberliği içindir. Avrupa'nın her tarafından gelen ziyaretçiler bize moral veriyorlar.

Şimdi bizim iki parmağımız emperyalist ve faşistlerin gözünün içindedir. Bugün Kürdistan'ın dört bir parçasında insanlar buradadır.

Leyla Yavuz (18), Midyatlı

Ülkemiz ve Ulusal Meclis için 14 gündür açlık grevindeyim. Taleplerimiz yerine getirilmedikçe bu açlık grevini bırakmayacağız.

Burada bulunmak çok güzeldir. Ziyaretçilerimiz de bizleri yalnız bırakmıyorlar. Ülkemiz için ne yapsak azdır.

Hafize Özdemir (17), Cizre

14 gündür açlık grevindeyim. Bizim meclisimiz kurulsun, vatanımız kurtulsun, artık kan dökülmesin. Biz de özgür yaşamak istiyoruz, bunun için süresiz açlık grevine katıldım.

Hayatımda ilk kez bu kadar mutlu oldum. Halkımın coşkusunu, neşesini görünce çok mutlu oluyorum.

Songül İsikli (26) Dersim

Halkımıza karşı uygulanan imha politikasına karşı 15 gündür açlık grevindeyim.

Açlık grevine katılmamdan dolayı ailemi de mücadeleye çekebilmiş oldum. Ziyaret amaçlarının beni geri götürmek olduğunu sandım. Ama tam tersi oldu. Burayı görünce çok memnun oldular, sarılıp ağladılar. Haftaya yine gelecekler.

Böyle bir ortamı ne görmüş ne de yaşamış bir toplumumuz şu andaki ortam benim için çok önemlidir.

Şu ana kadar bir araya gelip konuşmayan kadınlarımız ve erkeklerimiz 24 saat içiçedirler. Daha dün elele vermeleri bile günah sayılıyordu. Bu ortamı dile getirecek kelime bulamıyorum.

Hatice Can (45), Nusaybin

Ülkemiz, halkımız el altındadır. Biz istiyoruz ki ülkemiz kurtulsun, insanlar ölmesin. Ben buraya geldiğimde halkımı gördüm, içim yandı ve kalmaya karar verdim.

Sonuna kadar devam edeceğim, gerekirse ölüme kadar giderim. Biz Kürt kadını köleydik, gözlerimiz körleştirilmişti. Biz kendimizi hiçbir zaman tanımamıştık, dünyayı tanımamıştık. Ben 45 yıldır hem kocamın hem ağanın hem de Türk devletinin baskısı altında kalmıştım. Bu baskılar altında hiçbir zaman bağımsız olamamışız. Hiçbir insanın yanında oturup konuşamıyoruz, kör bir insan gibiyiz. Biz de diğer dünya halkları gibi yüce olmayı, bağımsız olmayı isteriz. Kölelikten kurtulalım. Ölüm ve bağımsızlığa inanmışız, ya ölürüz ya kazanırız.

Brüksel açlık grevine katılan eylemcilerle yaptığımız söyleşilerden bir bölümünü okuyucularımıza sunuyoruz

Berxwedan: Bizei kendinizi de kısaca tanıtarak eyleme neden katıldığınızı ve duygularınızı dile getirir misiniz?

Besam Seydo (26), Arfinli

Ben 13 gündür açlık grevindeyim. Kürdistan'da TC devletinin sürdürdüğü katliamlara karşı durmak için ulusal mücadelemizin çağrısına cevap verdim. Bu eyleme Kürdistan'daki vahşeti protesto etmek için katıldım. Ben Afrinliyim.

Kürt halkı bu açlık grevini bilinçli bir tarzda ve kardeşçe destekliyor. Burada bir bayram havası var, çok neşeliyim. Halkımız da bizi yalnız bırakmıyor.

Brüksel açlık grevinde Botan Eyaleti'nden beş Kürdistanlı kadın eylemciyle yaptığımız röportajı okuyucularımıza sunuyoruz

Berxwedan: Kendinizi de kısaca tanıtarak ve eylem hakkında düşüncelerinizi açıklar mısınız?

- Ben 29 yaşındayım, bizim ailemizden şehit yok. Ancak Diyarbakır hapishanesinde bulunan akrabalarımız var. 10 yıldır parti için çalışıyorum.

- Nusaybinliyim, Arabım, 50 yaşındayım. Bir Kürt erkekle evliyim. 1975'ten bu yana partiye hizmet ediyorum. Kocam Kürdistan Dindarlar Birliği'nde çalışıyor. Biz yürüyüşümüzle davranışlarımızla hareketimize layık olmaya çalışıyoruz. Tüm kalbimizle düşmanın yakasını bırakmayacağız.

Halkımızın başkaldırmasını istiyoruz. Düşmanın sonu gelmiştir.

- Ben 44 yaşındayım. Silopi'den geliyorum. Açlık grevine milletvekillerini ve davamızı desteklemek için girdim. 1974'ten bu yana Fransa'da yaşıyoruz. Ülkede şehitlerimiz var. Kardeşim halk komitelerinde çalışmaktadır. Biz düşmanı yenerek kurtulmak istiyoruz. Biz partiye bağlıyız.

- 45 yaşındayım, Silopiliyim. Ülkemiz için açlık grevine katıldım. Kürdistan'ın kurtulması için açlık grevine katıldık. Biz parti için savaşıyoruz. Benim oğlum 5-6 yıldır gerilladır. Ailemde şehitlerimiz var. Bizim ailemizden partiye katılanların sayısı çok kabarıktır. 14 gündür açlık grevindeyiz.

- Ben Silopiliyim, 1983'ten beri partiye yardım ediyoruz. Mal olsun, can olsun onun yolunda feda ediyoruz. Benim oğullarım partide savaşıyorlar. Parti önümüze ne koyuyorsa onu yapmaya çalışıyoruz.

Brüksel'de 15 Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilinin başlatmış olduğu ve 700 Kürdistanlının katılımıyla devam eden süresiz açlık grevi 15. gününe girdi. Açlık Grevi Yürütme Komitesi'nden bir temsilciyle grevin gelişimiyle ilgili yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Berxwedan: Açlık grevi, TC'nin Kürdistan'da "iç harekat"ı uygulamaya koyduğu bir dönemde gerçekleşti. Bundan dolayı da, ülke dışında bile olsa, önemli yankılar uyandırdı. Özellikle son günlerde Adana, Mersin, Tarsus, Ümraniye ve İstanbul'da dayanışma için açlık grevi eylemlerinin başlatılması, Brüksel'e uluslararası bir anlam kazandırdı. Hedeflenen amaçlara ne kadar ulaşabildiniz?

- Brüksel'deki açlık grevi kapsam açısından olsun, tarz açısından olsun ilktir. Çünkü şimdiye kadar Avrupa'da gerçekleşen tüm açlık grevleri bölgesel olmaktan çıkamamışlardır. Veya Kürdistan'daki cezaevlerindeki eylemlerle parallelik arzetmekteydi. Ama Brüksel'deki eylem Kürt halkının kendi ulusal meclisinin çağrısı üzerine milli bir tepki olarak vucüt buldu. Yankısı iki yönlüdür. Birincisi halkımız açısından, ikincisi diplomatik boyutu açısından ele almak mümkündür. Açlık grevi onbinlerce km uzaklıkta olan Avustural'ya, Kanada'da, Moskova'da, Finlandiya ve Norveçte'ki insanlarımızı da ruhi ve eylemsel birlik içerisine sokmuştur. Elbetteki Türkiye'deki halkımız tavırsız kalamazdı. Hatta sözü edilen metropol kentlerinde daha fazla tepki beklemek durumundayız. Olay fevkalede ciddidir. İkincisi diplomatik boyutudur demiştik. Ulusal Meclis üyeleri yeni olmalarına, devlet diplomasisi deneyimleri olmamasına rağmen: Halkı ve insani taleplerin sahibi oldukları, kararlı kitle desteğinin sahibi olduklarından olacaktır ki önemli mesafeler katledilmiştir. TC'nin iğrenç uygulamalarını farkedip ama bir türlü bloklaşamayan dolayısıyla yaptırım gücü olmaktan uzak tavırların birliktenliğini doğurmuştur. Ayrıca Ulusal Meclis milletvekillerinin özgür sıfatlarının kabulü temelinde belki aylara sığdırılamayacak adımlar 15 günde atıldı. ABD, İtalya, Fransa, İspanya, Norveç, Avusturya, Yunanistan, Vatikan, Macaristan büyükelçileri milletvekillerimiz tarafından ziyaret edildiler. Bütün Avrupa ülkeleri başbakanlarına istemleri ve TC'nin uygulamalarını içeren mektuplar ulaştırıldı. Belçika ve Yunanistan parlamentosundan bazı milletvekilleri Ulusal Meclisi meşru göreceklerini açıkça belirtmişlerdir. Avrupa Parlamentosu'nda Gökkuşağı grubu olarak bilinen Danimarka, İskoçya, Lüxemburg, Belçika, Katelonya, İrlanda'dan milletvekilleri açlık grevimizi ziyaret etmişlerdir. Alman basını ve yayını haricinde hemen hemen tüm gazeteler ve televizyonlar eylemi verdi. Türk konsoloslukları devreye girerek engelleme girişimlerinde bulundular. TC'nin rahatsızlık derecesi eylemin başarı düzeyini gösteriyor.

Özetle söylemek gerekirse eylemin ulusararası boyutta olduğu tespiti doğrudur. Bu bağlamda amaçlarımıza ne kadar ulaştığımız da görülmektedir.

Berxwedan: Açlık grevinin bileşimi hakkında sayılar verebilir misiniz? Örneğin, Kürdistan'ın parçalarına göre, tam sayı verebilir misiniz?

- Tam bir birleşik Kürdistan'ı canlandırıyor. Güneylisi, Kuzeylisi, İç Anadolu'ya yüzlerce yıl evel sürgün edilenler. İngiltere, Finlandiya ve hatta Gürcistan Kürtlerinden katılanlar var. 2000'e yakın başvuru talebi oldu. Kapasite el vermiyordu. 700 kişinin katılımı söz konusu. Bazen değişkenlik arzediyor. 16 yaşındaki gençler ile 70 yaşındaki insanlarımız arasında bir ahenk tutturulmuştur. Katılım istemleri halen var. Çeşitli nedenlerle süreli katılanların ayrılması oluyor. Birçoğu Avrupa'da işçi bürokratik sorunları çıkıyor. Bundan ayrılıyorlar.

Berxwedan: 14. ve 15. günlerde 2500 Kürdistanlının ziyaretçi olarak geldiği açıklandı. Gelen ziyaretçilerin çoğunun ellerinde dolu poşetler var. Dayanışmak için neler getiriliyor? 15 gün süresince yapılan maddi yardım miktarı ne kadardır?

- Yalnız iki günde 2500 kişi ziyarete geldi. 15 günde toplam 10.000 kişi ziyarete gelmiştir. Avrupa sınırları aşındı ve halen gelecekler var. Eylemin bu boyutu da önemlidir bizim için. Beraber getirdikleri ve "dolu poşet" dediklerinin hepsi kontrolden geçiyor. Özellikle yiyecekler çocuklar için dahi olsa içeriye alınmıyor. Bu teknik bir mesele gibi gözükse de eylemin ciddiyetiyle direkt bağlantılıdır. Dün küçük bir çocuğun elinde biskuvi ile resmini çeken gazeteci olayı ilginç bulduğunu belirtti. Ufak ihmalkarlıklar dahi kabul edilmez. Ziyaretçiler beraberinde grevcilere terlik, elbise, havlu, traş malzemesi vb. getiriyorlar. Ve hepside kontrolümüz dahilindedir.

Açlık grevinin mali yönü kabarıktır. Doğurduğu sonuçlar itibari ile ele alınacak olursa bu kadarına değerdir. Tüm bölgeler kendi gücü oranında katkılar göndermektedirler. Bu bağışlar finanse için yeterlidir.

Berxwedan: 15 gün boyunca burada içe yönelik olarak neler yapıldı. 700 kişinin burada yaşaması için hangi imkanlar oluşturuldu?

- Açlık grevinin yeri derli topludur. Onun için denetim pek fazla zor olmadı. Sağlıklı işleyiş için 700 kişi 35 gruba ayrıldı. Her gruba Kürdistan'ın her hangi bir şehrinin adı verildi. Örneğin Zaxo, Erbil, Kamışlı, Bingöl, Serhat, Dersim vs. eylemin genel gidişatı ile ilgili olarak sürekli bilgilendirmeler yapılıyor. Aslında belli bir eğitim programı tasarlandı. Fakat ziyaretçilerin yoğunluğu bunu engellendi. Genel psikolojik yapı coşkulu ve kararlıdır. Her çeşit insan manzaraları var. 50 yaşına gelmiş eşler greve katılmış. Baba, oğul, kız ve kardeşler vb. katılanlar var. 10 yıldır birbirlerini göremeyenler aynı eylemde yer alarak buluşuyorlar.

Sürekli doktorlar bulunduruluyor. İçecekler konusunda herhangi bir sorun yok. En önemli sorun banyo sorunudur. Telefon sorunudur. Çözümü için uğraşıyoruz. Bir telefon ve bir banyo yetmiyor.

Ayrıca basın bürosu oluşturuldu. Bununla bütün dünya ile ilişkiler sağlanıyor.

Berxwedan: Süresiz açlık grevi ayrı bir yaşam biçimini de gerektiriyor. Sosyal, kültürel vb alanlarda. Bu konuda yapılanlar ve değişimler nelerdir?

- İyi bir yazar veya gözlemci romanlara konu olabilecek ana temayı burada bulabilecek bir ilham mevcuttur. Bir köşede birkaç kuşaktan yurtsever oturmuş nasihatvari sohbetler yaparken, bir başka köşede alevi, sunni, yezidi denmeden renkli tartışmalarla ulusal motifler görülüyor. Çocuğunu bırakıp açlık grevine katılan kadınların Cumartesi, Pazar günleri gelen çocuklarıyla hasret gidermeleri olayın insani boyutunu gösteriyor. 60'lık insanlarımız "fazla kan dökülmemesi için açlık grevine girdim" biçimindeki yaklaşımları ise sosyal-siyasal gelişkinliğin belirtileri olarak algılanabilir.

Açlık grevcilerin arasında birçok yetenek var. Folklorik ve müziksel gösteriler oluyor.

4 gün süreyle Brüksel'deki açlık grevine katılan Belçika senatörü Hugo van Rampaey ile yapılan röportaj:

"...Burada bulunan Kürt milletvekilleri, Kürt halkının meşru temsilcileridirler"

Berxwedan: *Sayın Rampaey bu açlık grevine katılmanız sizin için ne anlama gelmektedir.*

Rampaey: Birincisi, bu benim Kürt halkı ile dayanışmak için gerçekleştirdiğim bir dayanışma eylemidir. İkincisi, ben Kürt halkının da insani haklarına sahip olmasını istiyorum. Ancak, Kürtler ne Türkiye ve diğer ülkelerde ne de sürgünde bu haklara sahip değillerdir. Ben Belçika parlamentosuna bir deklerasyon sundum. Biz Kürtlerle ilgili insan hakları prensibini tartışacağız. Hükümetimize sorarak, tartışarak bu konuda adım atacağız. Daha sonra sorunu uluslararası kurumlarda ve BM'de tartışacağız. Amacımız, Türk hükümetinin askeri yaptırımlarını durdurmaktır. Buna bağlı olarak insan haklarının Kürtler açısından hemen başlatılmasını sağlamak ikinci ve acil amacımızdır.

Berxwedan: *Kürtlerin "kendi kaderini tayin" etmesi konusunda neler düşünüyorsunuz?*

Rampaey: Kürtlerin kendi kaderini tayin etmesi meselesi uzun bir zamanı kapsayacaktır. 1923 Losan Anlaşması'nı tarihi bir yalnışlık olarak görüyorum, Kürtlerin bölünmesi bu anlaşma ile gerçekleşmiştir. Daha çok Sevr Anlaşması'nın uygulanmasının doğru olacağını düşünüyorum. Ancak mevcut durumu hemen değiştirmek imkansızdır.

Benim için, Kürt halkı kendi kültürüne, geleneklerine, diline sahip bir halktır. Kürt halkı kendi kaderine tayin etme hakkına sahip olmalıdır. Ancak ilk önce Kürt halkının kabul edilmesi gerekmektedir. En önce de Türk hükümeti tarafından kabulü gereklidir. Daha sonra uluslararası düzeyde tartışmalar yapılarak, Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesinin gerçekleşmesi için kurullar düzeyinde görüşbirliğine gidilmesi gerekmektedir.

Berxwedan: *Kürdistan Ulusal Meclisi'nin uluslararası alanda tanınması konusunda düşünceleriniz nelerdir?*

Rampaey: Benim için burada bulunan Kürt milletvekilleri, Kürt halkının meşru temsilcileridirler. Ancak uluslararası resmi devletler hukuku bunu böyle görmemektedir. "Devletler hukuku"na göre, devleti kabul edilmeyen bir parlamento da kabul görmemektedir.

Benim kalbim ve entellektüel dünyanda bu milletvekilleri halk temsilcileridirler. Ancak bunun uluslararası alanda bir realiteye dönüşmesi, yapılacak görüşmeler ve uluslararası alanda kabul ile mümkündür.

BİR TARİH YAŞANIYOR

A. Dikili

Efsane, tarihi anlatımlara damgasını basmış kişi ve olayların güncele taşınlıp yaşatılmasıdır. Efsaneler genellikle geçmiş düzeylerin kahramanlığını, insanlığını büyüklüğünü, güzellik ve kararlılığını, içinde bulunan günde anımsayarak, geçmişte yaşamamış ve o günü görmemiş olmaya hayıflanmadır. Güncele konu olabilen efsanevi kişilikler pek inandırıcı gelmez. İnsanlar efsaneliğin yiğitlemesinde, güzellikle yanyana yaşayabildiklerini kabul etmek istemezler.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yaşanan ana, canlı efsaneler hediye etmiştir veya efsanevi kişiliğin ortaya çıkmasını sağlamış, içinde bulunan günceli efsaneye çevirebilmiştir. Tarihten güncele anlatılabilecek kişilikleri, olayları güncelde yaşatmaya başlamıştır. Daha önce masal ve destanlarımıza konu olan insani kararlılık, kahramanlık ve güzellikle ilgili ne varsa yaşanan güncelde ortaya çıkarıp, insanlığın yaşadığı anda ileriye derslerle girebilmesini gerçek hale getirmiştir. İnsan, bazen gerçekle rüyayı ayıramıyor. Yaşanılan anın rüya olmadığını anlamak için dilini ısırıp, kulağını çekmesi gerekiyor.

Belçika'nın başkenti Brüksel'de 15 milletvekilimizin yüzlerce insanımızla başlattığı süresiz açlık grevi, böylesi bir efsanevi olay gibidir. Bochum'da düzenlenmiş olan Kürdistan Festivali'nin düş mü, gerçek mi olduğunu, yaşayıp yaşamadığımı hala kendime sorup duruyorum. Yarı hayal bir düzeydi. İnsan aklı belirli normlara alıştığı için, bu normları aşan düzeyleri tam gerçek kabul etme algısına ulaşamıyor. Sürekli düşle-gerçek ikilemini algılamaya daha kabul edilir buluyor. Göz her gördüğünü beynin düşünce sistemine gerektiği gibi yansıtamıyor veya beyin gözün vermek istediği görüntüyü her zaman doğru hücrelere yansıtmıyor. Bence Brüksel'de başlatılan eylemde böylesi bir durum yaşanıyor. Kürtlerin kendileri tarafından seçilmiş milletvekilleriyle Brüksel'de bir eylemde içiçe olabileceklerini hayal bile edemediklerini tahmin ediyorum. Daha düne kadar onlardan biri olan insanları seçtikten sonra, yine kendilerinden biri kabul etmekle birlikte, onların ayrı bir misyonu olduğunu, kendi iradelerinin temsilinin sembolü olduğunu hemen kabul etmiş görünüyorlar. Onlarla yoğun sohbetlere giriyor, gelecekle ilgili soru yağmuruna tutuyorlar. Çoğu yaşanan anın gerçek olduğunu tespit etmek için milletvekilleriyle fotoğraflar çektiriyorlar. Sonradan bunun bir düş olmadığını ispatlamak için fotoğraflarda kendileri de bulunmak istiyorlar. Birçoğu düş-gerçek çelişkisini yaşıyor.

Brüksel eyleminde düş-gerçek ikilemi, güncelde tarihi yaşama ve efsanevi kişiliklere bizzat şahit olma her gün yaşanıyor. İnsanın rüyasında bile hayal edemediği olayları her gün yaşaması, gerçek mi, düş mü ikilemi, sonraki günlerde kendini dayatan ilişki olarak devam edecektir. Mücadele o kadar ani gelişmelerle dolu ki insan sürekli bir düşten diğerine geçer gibidir. Gerçekle hayal olanı ayırmaya hiç zaman kalmıyor. Yeni olaylar, yeni düzeylerle yaşadığımız gerçek olan bu hayal gitgide heyecan dozu yükselerek devam edecektir.

Daha düne kadar bunları görebileceğimiz bir düştü. Birden bire gerçekleşen böylesi düşler insan beyninin hantal algısını hızlı çalışmaya zorluyor. İnsan mücadelenin gelişme hızını gözönüne getirince gerçeğin güzel geleceğine çarpabiliyor.

Mücadele bütün hayalleri bir bir gerçeğe çeviriyor. Güncelde gerçeği, tarihte geleceği yakalamak gerekiyor. Gelecekte hayal kalmamıştır. Bütün hayaller gerçekleşmesi gereken, gerçekleşecek olan programlardır. Şimdi esas olan bu programı hayata geçirmektir. Bunun gerektirdiği objektif araç ve subjektif amaç artık elle tutulabilir somut bir olgudur. Bu somut olgunun öngördüğü çalışma biçimi, profesyonelleşen insan olgusunu zorunlu kılıyor. Bu olguya ulaşmak bugün hayal olmaktan çıkmış önümüzde duran gerçek bir görevdir. Bunlara gerektiği biçimde sarılmasını öğrenmek gerekiyor.

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ

GÜNDEMİ BELİRLEMEYE DEVAM EDİYOR

KURD-HA muhabirlerinin Kürdistan Ulusal Meclisi ve Brüksel'de devam eden açlık grevi eylemine ilişkin kurum, kuruluş ve çeşitli çevrelerle yaptığı röportajları yayınlıyoruz.

Kürdistan Haber Ajansı'na çok sayıda görüş belirten kişi ve kurumun görüşlerini yer darlığından dolayı gazetemizde yayınlayamadık

Bayram Çelik (İHD Merkez Yürütme Kurulu üyesi): Biz İHD olarak, bilindiği gibi Türkiye'deki ulusal sorunun zora dayalı yöntemlerleçözülemeyeceğini aksine bu sorunun barışçıl bir yöntemle çözümünü öneriyoruz. Bu da Kürt gerçeğini ve Kürt ulusal varlığını zaman zaman kabul ettiğini ilan eden siyasal iktidarın bağımsız ve gerçekçi davranmasına bağlıdır.

Oysa görünen o ki, siyasal iktidar çözümü inatla şiddette aramaktadır. Şiddet bir çözüm olmadığını sonunda öğrenecektir. Biz bu savaşın durması ve iki ulusun eşit koşullarda kardeşçe bir arada yaşayabilmesi için her türlü girişimi yapıyoruz ve destekliyoruz.

Cengiz Kalfa (SHP Şahinbey İlçe Yönetim Kurulu üyesi): Ülkemizdeki anti-demokratik uygulamalara karşı yapılan demokratik eylemler kimler tarafından yapılırsa yapılsın sonuna kadar destekliyorum.

İ. Halil (Şair-yazar Antep): Hükümetin sürdürdüğü inkarcı ve şiddet politikaların çözüm olmadığı anlaşılmıştır. Hükümetin bir an önce bu politikasından vazgeçmesi gerekmektedir. Bunun için ülkemizdeki anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için Brüksel'de başlatılan açlık grevinin desteklenmesi gerektiğine inanıyorum.

Reşit Arıcı (Urfa-Birecik HEP İlçe Başkanı): Avrupa'daki Kürtler tarafından Kürdistan Ulusal Meclisi'ne seçilen 15 Kürt milletvekilinin Brüksel'de, Türkiye'deki anti-demokratik uygulamaları ve Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşı protesto etmek amacıyla başlattıkları açlık grevinin tüm insanlar tarafından desteklenmesi gereken bir eylemdir. Ve bu sorunun barışçıl yollardan ve dialogla çözümü isteniyorsa Kürdistan Ulusal Meclisi tanınmalıdır.

Ali Gokot (Maraş HEP İl Başkanı): Ülkemizde sürdürülen kirli savaşın bir an önce sona ermesini, Kürt sorununun şiddet değil dialogla çözülmesinden yanayız.

Hükümet Kürt halkına karşı sürdürdüğü bu şiddetle, hiçbir yere varamayacağını kendisi de biliyordur. Ancak bundan da bir türlü vazgeçmek istemiyor. Dünyada giderek daha fazla barış dalgasının estiği bir dönemde şiddet politikaları iflas etmiştir. Bu şiddet politikaları üzerinde şiddetin uygulandığı halkı susturmak bir yana onun daha da aydınlanmasına yol açmaktadır. Bu politika bugün Kürtlerin ayağa kalkmasına yol açmıştır. Bu nedenle ülkemizdeki anti-demokratik uygulamaları protesto etmek için 15 Kürt milletvekilinin Brüksel'de başlattıkları açlık grevlerini destekliyorum. Haklı bir eylem olduğu için herkesin bu eyleme dayanışma göstermesi gereklidir.

M. Halil Alan (ÖZDEP Şehitkamil İlçe Başkanı): Türkiye, Kürt sorununu gerçekten barış ve dialogla çözmekten yanaysa Kürt halkına karşı sürdürdüğü bu savaşı durdurulmalıdır. Ancak görünen o ki, devlet Kürt sorununu illa şiddet kullanarak çözmek istiyor. Bu politika devleti hiçbir yere götürmez. Aksine devleti daha da çıkmaza sokacaktır. Bu politika ne Türk halkına ne de Kürt halkına hiçbir yarar getirmez. Onun için devletin bu yanlış politikadan vazgeçmesi gerekiyor. Kürdistan Ulusal Meclis üyelerinin Brüksel'de iki haftadan bu yana sürdürdükleri açlık grevini destekliyoruz.

Hasan Özşerik (ÖZDEP Maraş İl Başkanı): Türkiye'nin demokratikleşmesi, halkların kardeşliği ve bölgemizdeki anti-emperyalist mücadeleye katkı amacıyla kurulan partimiz, Kürdistan Ulusal Meclisi üyelerinin ülkemizdeki anti-demokratik uygulamaları ve Kürt halkı üzerinde sürdürülen baskı ve zulmü protesto etmek için Brüksel'de başlattıkları açlık grevini destekliyor, bu kirli savaşın durdurulmasını istiyoruz. Devlet Bosna-Hersek için dünyayı ayağa kaldırmak isterken, yüzyıllardır birlikte, aynı topraklar üzerinde yaşayan Kürt halkına karşı sürdürdüğü savaşı ise meşru göstermek istiyor. Bu tam anlamıyla çifte standarttır.

Dr. Mevlüt İlik (ÖZDEP Genel Başkanı): Türkiye'nin demokratikleşmesi, halkların kardeşliği ve Ortadoğu'daki anti-emperyalist katkı inancıyla kurulan partimiz, Kürdistan Ulusal Meclis üyelerinin Belçika'nın başkenti Brüksel'de başlattıkları Türkiye'de anti-demokratik uygulamalar ve Kürt halkı üzerindeki baskı, zulüm ve insanlıkdışı uygulamaları protesto amaçlı açlık grevlerini destekliyoruz ve başarılar diliyoruz.

Cuma Dal (Antep İşçi Partisi İl Başkanı): Kürt halkının kendi kaderini tayini doğrultusunda başlattığı bu yeni oluşumunu "Yeni dünya düzeni"ne karşı olduğu sürece bu oluşumun yanında olacağımız ve destekleyeceğimiz açıktır. Bu duygularla Kürdistan Ulusal Meclisi'nin mücadelesine ve eylemine saygıyla bakıyor, desteklenmesini istiyoruz.

Kemal Çifçi (Urfa Belediye-İş Sendikası Şube Başkanı): Doğu ve Güneydoğu'da yaşanan olayları yakından izlemekteyiz, insan haklarının çiğnenmesini istemiyoruz, faili meçhul cinayetlere kurban giden, insanların bu topraklar üzerinde eşit haklara sahip olup, Türk ve Kürt halkları biz demokratik bir sendika olarak her ikisi de kardeştir diyoruz. Bu topraklar üzerinde yaşayan herkesin askeri, polisi, Türk halkı ve Kürt halkını biz kardeş olarak görüyoruz. Doğu ve Güneydoğu göç edilen bir bölge değil de barış içinde yaşanan bir yer olmasını sendika olarak biz bunu istiyoruz.

Ahmet Çalışkan (Urfa DİSK Şube Başkanı): Biz Güneydoğu ve Doğu'da yaşanan her türlü şiddet olayına karşıyız. Benim şahsi görüşüme göre, ben her türlü haksızlığa ve şiddet olayına karşıyım.

Yusuf Karataş (Urfa İHD Şube Başkanı): Avrupa'da seçilmiş olan Kürdistan Ulusal Meclisi'ne mensup, TC'nin Kürt halkına karşı başlattığı topyekün savaşı ve diğer baskıları protesto etmek için başlatmış oldukları açlık grevini destekliyoruz.

Ramazan Düzmece (Urfa TES-İş Şube Başkanı): Doğu ve Güneydoğu'daki bölge insanına baskı yapan ve faili meçhul cinayetleri kim işliyorsa Allah onun belasını versin.

Sinan Zaf (ÖZDEP Urfa İl Başkanı): 70 yıllık inkar politikasını TC devleti ve iktidar vazgeçmelidir. İkircikli ve çifte standartlı politikaları bırakıp berraklaşmayı tercih etmelidir. Kamuoyunu doğru yönde bilgilendirmelidir. Sayın Başbakan Kürt realitesini tanıyoruz demekle maalesef tanımamıştır. Eğer tanımış olsaydı, Güneydoğu'da günde ortalama beş insanımız faili meçhul (faili belli) cinayetlerin işlenmesine sessiz kalmazdı. Anayasa'da yine çifte standart vardır. Kürt asıllı tutuklulara ayrı yasa uygulanmaktadır. Tüm bunları gözönüne alınarak Türkiye işçi sınıfını, sendikaları ve kitle örgütlerini faili meçhul cinayetlere karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. Şu anda yurt içinde ve dışında başlatılan açlık grevini ÖZDEP olarak destekliyoruz.

İsmail Aydın (Mazıdağı Belediye Başkanı): Bölgemizde meydana gelen baskınların, faili meçhul cinayetlerin aydınlatılmaması vb. olaylardan dolayı açlık grevini yerinde görüyorum.

Müslüm Yıldırım (Nusaybin Belediye Başkanı): Bölgemizde cereyan eden faili meçhul cinayetlerin devam ettiği bir sırada ve bölge halkının göçe başladığı bir dönemde dünya kamuoyunun bir nebze olsun duyarlı kılınabilmesi için Avrupa'da Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin katılmış oldukları açlık grevini destekliyoruz.

Türk-İş Başkanlar kurulunun Diyarbakır'daki toplantısından önce Kuzey Kürdistan'da incelemelerde bulunan sendika heyetleri gezi ve incelemelerini sürdürürken, Brüksel'de açlık grevinde bulunan Kürdistan Ulusal Meclisi Milletvekillerinin açlık grevleri ve mücadelelerini desteklediklerini belirttiler.

Petrol-İş Diyarbakır Şubesi: "Açlık grevi de bir mücadele yöntemidir. Kürdistan Ulusal Meclisi, Kürdistan'daki mücadelenin bir yansımasıdır. Açlık grevlerini destekliyoruz. Kısaca Kürdistan Ulusal Meclisi'ne ve açlık grevine olumlu bakıyoruz."

Belediye-İş Diyarbakır Şubesi: Kürdistan Ulusal Meclisi Milletvekillerinin açlık grevlerini destekliyoruz. Açlık grevi demoratik bir mücadele yöntemidir.

Yol-İş Diyarbakır (2 Nolu) Şubesi: Yıllardan beri Kürt halkının kimliğini inkar eden, her şeyin yasaklandığı, kurumlaşmasına izin verilmedi ve hala da verilmiyor. Kürdistan Ulusal Meclisi Kürt halkının kurumlaşmasının en büyük adımıdır. Bu yolda alınan mesafeyi gösteriyor. Milletvekillerinin açlık grevlerini destekliyoruz.

Harb-İş Diyarbakır Şubesi: Sendika olarak demokratik yoldan geliştirilen bütün mücadeleleri destekliyoruz. Bölgede hiç kimsenin can güvenliği yok. Her an vurulabileceğimizi hesaba katarak iş yerlerimize gidiyoruz. Milletvekillerinin Brüksel'deki açlık grevini destekliyoruz. Açlık grevi de demokratik bir mücadeledir.

Refah Partisi Diyarbakır İl Başkanlığı: Bu konuda bir görüş belirtecek durumda değilim. Üzgünüm.

Avukat Sedat Altıntaş (İHD Şube Başkanı): Bu konuda İHD Diyarbakır Şubesi'nden ziyade Avukat Altıntaş olarak Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin açlık grevini destekliyorum.

SHP Diyarbakır Merkez İlçe Başkanı: SHP Merkez İlçe Başkanı olarak Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin açlık grevini destekliyoruz.

Güneydoğu Belediyeler Birliği (GAB): Bu bölgede yapılan demokratik olmayan uygulamalara karşı bir eylem ise ve eğer bölgede yapılan bu eylemlere kamuoyu oluşturmaya yönelik ise destekleriz. Nihayetinde açlık grevi demokratik bir eylemdir. Demokratik olan her tür eyleme destek oluruz.

GÜNSİD (Güneydoğu Sanayi ve İş Adamları Derneği): Derneğimizin yapacağı tüm açıklamaları Yönetim Kurulu toplanıp karar aldıktan sonra bir açıklama yapılabilinir. Bu nedenle şu an görüş bildiremiyoruz.

Yılmaz Odabaşı (Şair-Yazar): Bir parçada kurdukları Kürdistan Ulusal Meclisin konumu tartışılır. Güney Kürdistan'da da bir meclis var. Birçok demokratik mücadele yöntemlerinin olduğu zeminlerde, Avrupa'da bir açlık grevini desteklemiyorum. Bu bir mevzi değildir. Biz hala bunu kavrayamadık. Genel anlamda Kürdistan Ulusal Meclisi, Kürtlerin ulusal ve toplumsal iradesini yansıtmıyor kanısındayım.

Birol Satar (Eğit-Sen Malatya Şube Yönetimi adına): Bugün ülkemizde insan hakları ihlalleri yoğun bir şekilde yaşanmaktadır. İnsan hakları ihlallerinden ayrı tutulmayan Kürt halkına yönelik katliamları protesto ve buna karşı tavır alan her şeyden yanayız.

Hasan Duran (Newroz Dergisi Malatya): Kürdistan'daki faili meçhul cinayetler ve bombalanan köyler her geçen gün artmaktadır. Tüm bu katliamları dünya kamuoyuna duyurmak için Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin başlatmış oldukları açlık grevlerini desteklemeye ve duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Ramazan Özkaya (Avukat, Adana Barosu): Bin yıldır Kürt halkı olarak ilk defa kendi iradesini özgürce temsil edebileceği bir aşamaya gelmiş bulunmaktayız. Bunu temsil eden Kürdistan Ulusal Meclisi bugüne kadar gelen mücadeleye daha büyük bir ivme kazandıracaktır. Artık Kürt halkının sesi dünyada daha iyi duyulacaktır. Yapılan açlık grevini destekliyorum.

Yılmaz Sunar (Avukat, Malatya Barosu): Kimliği, her türlü özgürlüğü gaspedilmiş, kendi geleceğini belirleme hakkı barbarlıkla elinden alınmış Ortadoğu'dan bütün dünyaya özgürlük çığlıklarıyla sesini duyurmaya çalışırken, bu kavgaya verilecek en küçük desteğin bile büyük önemi vardır.

Somali'de, Bosna'da insan hakları savunuculuğu yapan emperyalistlerin ve onların kuklalarının Kürdistan'da gırtlaklarına kadar battıkları Kürt kanı, ayağa kalkmış olmanın bilinci ve onuruyla bütün temsil kurumlarını ve hukukunu her türlü şiddetin ötesinde eninde sonunda yaratacaktır. KUM üyelerinin, cezaevlerindeki yiğit tutsakların açlık grevlerini destekliyorum.

Ender İmrek (Gazeteci): Destek, daha çok destek.Onurlu bir insan, bir nebze olsun toplumsal ilerlemenin terkerini ilerletmek amacında ise, bugün Kürt halkının haklı mücadelesine destek olmak zorundadır. Açlıkla cezalandırmadan (gıda ambargosu) faili meçhul cinayetlere muhatap Kürt halkı karşısında egemen sınıflar sağır ve saldırgan tutumundan bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de çözümsüzlüğü derinleştirmekten öte bir rol oynamayacaklardır. Diğer yandan Kürt halkı meşru ve öz dayanakları ile bedeller ödeyerek sesini duyurmanın mücadelesini vermektedir. Avrupa'da Kürt halkına karşı uygulanan saldırıları protesto için canlarını ortaya koyan bine yakın yurtseverin yüreği ve cezaevlerindeki desteğe biz de yüreğimiz ve beynimizle destek veriyoruz. Saldırganları protesto ediyor, Kürt halkının özgürlük mücadelesini destekliyoruz.

Yıldız Koluaçık (İHD Üyesi, Avukat): Her ulus gibi Kürt ulusunun da kendi kaderini özgürce belirleme hakkının koşulsuz savunulması sorunu, günümüzde demokrat olmanın asgari şartlarından biri olmuştur. Bir Türk demokratı ve sosyalisti, insan hakları savunucusu olarak Kürt halkı üzerindeki baskıları, hele bu halkı kanla susturma politikasını onaylamam mümkün değildir. Emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin bu şiddet politikasını kınıyor, Kürt halkının her ferdinin bu yöndeki mücadelesinin meşru olduğunu düşünüyor ve destekliyorum.

M. Ali Durmaz (ÖZDEP İl Başkanı): Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin başlattığı açlık grevi bölgemizde son yıllarda yoğunlaşan devlet terörüne dur demek için bir ihtardır. Kendisine Kürdüm diyen herkesin bu eylemlilikler karşısında duyarlı olmaları gerekir. İnsanlık ancak ve ancak karşılıklı barış ve huzur ortamı içinde, olur. Yaşama hakkı; baskı, zulüm ve ölümlerle ortadan kaldırılmaktadır. Kendisine insanım diyen herkesin bu vahşet karşısında sesini yükseltmesi gerekir. Bu milletvekilleri de böyle bir sorumlulukla hareket etmişlerdir. Milletvekillerinin bu duyarlılıklarına katılıyor ve kendilerini destekliyoruz.

Mehmet Adıgüzel (Cizreli bir esnaf): Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin yaptıkları eylemi destekliyoruz. Kürt halkının meşru temsilcileri olarak Kürt halkına yapılan haksızlıkları, dünya kamuoyuna duyurma açısından yararlı olabilir.

Devamı 31. sayfada

6. Avrupa Cephe Konferansı'nın Kürdistan halkına mesajı:

'93 yılı yaygın eylemlilik içinde geçecek

Sömürgeci Türk devletiyle halkımız arasında alabildiğine zorlu geçen bir savaş sürecini geride bırakırken, yeni dönemde daha ağır görevlerle ve bir o kadar da geniş boyutlarda yaşanacağı kesin olan mücadeleyle karşı karşıya bulunuyoruz. Halk olarak bütün olanaklarımızı seferber ederek, yürüttüğümüz özgürlük mücadelemizi önemli bir aşamaya getirmeyi ortaklaşa başarmış olsak da asıl hedefimiz olan özgür bağımsız ve birleşik Kürdistan'a kavuşmada bundan sonra da yapmamız gereken işler çoktur ve bir o kadar da geniş boyutludur. Hatta devrimimizin etkileri, sadece Ortadoğu bölgesini değil, dünyanın büyük bir kesimini sarsacağı her geçen gün daha iyi belirginleşmektedir. Böyle bir etkileyici güce kolay ulaşılmadı. Boyun eğmiş, köle Kürt kişiliğinden dünya siyasetine etkide bulunmaktan da öte bir düzeyde müdahalede bulunan savaşkan, üretken, insanlık değerlerine sahip çıkan ve yeni değerler yaratan bir Kürt kişiliğine ulaşmadaki çabaları, siyaseti ideolojiyi, önderlik kurumunu iyi görmek ve tüm yönleriyle bilince çıkarmak gerekiyor.

1992 yılı böylesi bir gelişmenin yaratılmasında çok önemli, geniş çaplı derslerle dolu, mevzilenmesi yerinde bir süreci oluşturuyor. Bu süreçte düşman, Parti Önderliği'mize, partimize, cephemize, gerillalarımıza ve halkımıza alabildiğine yöneldi. Gelişmelerin böyle bir seyir izlemesiyle mücadelemizin giderek halklaşmasıyla hem savaşımızı boyutlandırdı, hem de düşmanla halkımız arasında olan çelişkileri derinleştirerek çatışmalara dönüştürdü. Halkımızın savaşa katılımı ifadesini "PKK halktır, halk da biziz" sloganında buldu. Bu yılda halk sadece savaşına sahip çıkmakla kalmadı, bizzat savaşarak sömürgeciliğin otoritesini tanımadı. Partisini, cephesini ve ordusunu tek otorite olarak kabul etti.

Bütün bunlar düşmanın Kürdistan'da düşüncede ve pratikte kabul edilmediği anlamına geliyor. Sömürgeci TC, bu yok oluşu durdurmanın çaresini elinde kalan tek aracını, katliamları devreye koydu. Newroz'da, 15 Ağustos öncesi ve sonrasında uyguladığı kitle katliamlarında yüzlerce yurtsever halkımızı katletti. Katliamlarla halkımızı sindirmeyi, çağ dışı bir yaşama mahkum etmeyi amaçlamıştı. Buna da kurduğu diplomatik ilişkilerle, içte sağladım dediği "milli mutabakat"la, başka devletlere verdiği tavizlerle, emperyalizme verdiği sözlerle, safına aldığı işbirlikçi-ihanetçi güçlere büyük umutlar bağlamıştı. Ne var ki, halkımızın sahip olduğu önderliğinin tavizsiz, kararlı ve savaşkan çizgisi, direnişçi yapısı, taktik ustalığı bütün bu kirli oyunların hepsini boşa çıkardı. Faşist TC halkımızı toptan karşısına almakla Kürdistan'daki çöküşünü de kendi eliyle hızlandırmış oldu.

1992 yılı sonuna gelindiğinde TC'nin amaçlarının hiçbirisi gerçekleşmemiş, partimizin, cephemizin ve ordumuzun gelişmine engel olamamış, kırsal alanda tümden otoritesini yitirmiş, şehirlerde oldukça sınırlanmıştır. Özeltim, hizbi-kontra, hizbullah, koruculuk gibi cinayet şebekeleriyle Kürdistan'daki varlığını korumaya çalışmıştır. Bundan dolayı 1992 yılına halk olarak yüklendiğimizden, her şeyimizi bu mücadeleden esirgemediğimizden dolayı kazanımlarımız çok büyüktür. Ulusal meclis ve ulusal ordulaşmada aldığımız mesafe ileri boyutlardadır. Ulusal birlik, örgütlülük yönünde halkımızın sergilediği fedarkarlık, kararlılık ve savaşma azmi sürekli kazandıran ve ileriye götüren bir pratik olmuştur. İşte bundan dolayı sömürgeci Türk devleti tüm bu kazanımları yerle bir etmek ve 1992 yılını kendi lehine sonuçlandırmak için "sınır ötesi operasyon" adı altında partimize, halkımıza ve gerillalarımıza karşı topyekün bir saldırıyı Güney Kürdistan'da başlattı. Çılgınca, gözü dönmüşçesine yaptığı bu saldırıda elinde bulundurduğu en gelişkin savaş araçlarını kullandı. Bunlar yetmiyormuş gibi, işbirlikçi-ihanetçi KDP-YNK güçlerini de devreye koydu. Gerillalarımızın bulunduğu alanları aralıksız bir ay boyunca uçaklarla bombalandı, top atışlarına tuttu. Sayıları ikiyüz bin üzerinde olan askerleriyle gerilla güçlerimizin girdiği savaşta ağır kayıplara uğramaktan kurtulamadı. Güney Kürdistan'da bulunan direnişçi güçlerimiz kahramanlık destanları yaratarak TC'nin son umutlarını da parça parça etti. Güney Kürdistan direnişi bize şunu göstermiştir: Halkımız sahip olduğu önderlik kurumuyla, ordu ve cephesiyle TC'yi Kürdistan'dan söküp atacak güce ulaşmıştır. Şahadetleriyle efsaneler yaratan şehitlerimizin halkımıza verdiği söz, kararlılık düzeyi, ülkeye bağlılık, özgürlüğe tutkunlukları da bu düzeydedir. Bir bütün olarak 1992 yılı direnişi zaferin yolu üzerindeki tüm engelleri ortadan kaldırmıştır. Kürdistan halkının düşmanın saldırıları karşısında kenetlenerek tek irade ve önderlikte kendisini somutlaştırması sömürgeciliğin yaşama şansını ortadan kaldırmıştır.

Ülkemizde yaşanan bu tarihi sürece denk gelen 6. Avrupa Cephe Konferansı 2-7 Şubat tarihleri arasında yapılarak sonuçlandırılmıştır. Konferans, bir yıllık Avrupa pratiğini, Kürdistan'daki özgürlük mücadelesiyle olan bağlantılarıyla ele alarak gözden geçirmiştir. Örgütsel durum, kadro sorunu, halka yaklaşım, savaşa katkı düzeyi, fedakarlık, bağlılık, yoldaşlık ilişkileri, ulusal duygu ve irade birliğinin düzeyi, halk eğitim sorunları gerilla savaşının ölçüleri ve ruhu temelinde eleştiri süzgecinden geçirilerek ortaya konulmuştur.

Avrupa alanında yaşayan halkımız ulusal kurtuluş mücadelesine azımsanmayacak düzeyde katkılarda bulunmuştur. Yarattığı değerler ve kazanımlar oldukça kapsamlıdır. Dünya tarihinde böylesine dağılmayla yüzyüze gelen çok az halk Kürdistan halkı gibi bir pratik içine girmiştir. Halkımız bulunduğu her yerde adeta oraları Kürdistanlılaştırmıştır. Konferansımız halkımızın bu yönlü katılımını iyi bir değerlendirmeye tabi tutmuş, bunlardan kapsamlı sonuçlar çıkarmıştır.

Avrupa'da gerçekleştirilen Brüksel yürüyüşü, Bochum Uluslararası Kürdistan Festivali, savaşa yardım kampanyası, ulusal meclis seçimleri, Brüksel kitlesel açlık grevi gibi geniş çaplı faaliyetler özgürlüğe olan tutkumuzun düzeyini de belirlemektedir. Bütün bunlar, yaşanan irade ve duygu birliği, coşku, katılım düzeyi, önderliğe olan bağlılık, değerlere sahip çıkma yönünde ileri düzeylerde adımların atıldığını göstermektedir. Kampanya genel hedefine ulaşmış, hatta bazı alanlarda hedefler aşılmıştır. Kampanyaya halkımız coşkulu bir katılım sergilemiştir. Düşmanın karalama ve küçük düşürme yöntemlerini, gösterdiği bu katılımla boşa çıkarmıştır. 1992 yılı ülkede yoğun bir eylemlilik içinde geçerken yine Avrupa'dan mücadeleye sunulan halk desteği dünya kamuoyunun dikkatlerini Kürdistan sorunu üzerinde toplamada büyük roller oynamıştır. Bu anlamıyla konferansımız Avrupa alanında da 1992 yılının kazanımlarla geçtiğinin sonucuna varmıştır.

1992 yılı, Avrupa'da örgütsel büyüme ve halka açılım yılı olmuştur. Bunlara sadece sayısal büyüme anlamında değil, düşünsel gelişme, savaşı özümseme, benimseme yönünde de bakmak gerekiyor. Gerçekleştirilen geniş çaplı halk eğitim toplantıları, mücadeleye destek yürüyüşleri, gösteriler, işgal eylemleri, düzenlenen geceler, halkımız açısından eğitim alanlarına dönüşmüştür. Emperyalizmin, bize dayattığı yozyaşam karşısında halkımızın içine girdiği tutum onurlu bir yaşamın tercih edilmesi yönünde olmuştur. Ülkemizden bu kadar uzak bir alanda gerilla savaşının yeni yarattığı yaşam biçimine bağlı kalma yönünde halkımızın sergilediği çaba başlı başına bir devrim niteliğindedir. Konferansımız halkımızın bu durumunu bu şekilde değerlendirmiştir.

Konferansımız, Avrupa'daki sorunlarımızı gelişme sorunları olarak ele almıştır. Örgütsel ve kitlesel olarak yapılanlar az değildir. Ulusal meclis seçimleri, kitlesel açlık grevi bile tek tek ele alındığında uluslararası etkileri hayli büyüktür. Bunlar elbette yaşanan sürecin farklı farklı gelişim aşamalarını teşkil ediyor. Ama ülkedeki gerilla savaşımız ölçü alındığında daha çok şeyleri yapmamız gerektiğini de kendiliğinden ortaya çıkarıyor. Avrupa'daki geniş olanakları mücadelenin hizmetine sunmada yetersizlikler yaşanmıştır. Bunları en iyi bir biçimde Kürdistan'daki savaşın hizmetine sunmak en temel görev olmalıdır. Bundan dolayı halkımızın sömürgecilik tarafından insanca yaşamdan tutalım da iğneden ipliğe kadar her şeyden yoksun bırakmak istediğini unutmamalıyız. "Savaşan halk dünyanın tüm güzelliklerine layıktır" şiarını hayata geçirmek esas çabamız olmalıdır.

Konferansımız, halka yaklaşımların ne olması gerektiği üzerinde durmuş, halka değer vermeyi, her şeyden önce halkı düşünmeyi esas davranış biçimi olarak kabul etmiştir. 1993 yılında mücadelenin daha da halklaşacağını dikkate alarak, halkın mücadeleye en geniş katılımını sağlamada engel teşkil eden anlayış, yaklaşım ve davranış biçimlerini yargılama düzeyinde ele almış ve mahkum etmiştir.

Kuşkusuz savaşımız boyutlandıkça görevler daha da ağırlaşacak ve sorunlar yine olacaktır. Çünkü biz sadece fiili bir düşmanla savaşmıyoruz. Aynı zamanda sömürgeciliğin ve emperyalizmin kişiliklerimiz üzerinde yarattığı kişilik tahribatlarını gidermek için de bir savaş veriyoruz. Bunlar bizim gelişme sorunları olarak yaşadığımız sıkıntılardır. Bütün bunlar kendi kendimizi yönetmede halk olarak çektiğimiz sancılardır. Yüzyıllardır tahrip edilen ulusal özelliklerimizi yeniden yerli yerine oturtmak, köklü bir kaynağa dönüşü sağlamak kolay değildir. 1993 yılı bu anlamda da ileri mesafeler alacağımız bir yıl olacaktır. Ve biz kendi özgücüne dayanarak yürüyen bir halkız, işte bu yüzden diyoruz ki, her alanda halkımızın sunduğu destek ve gösterdiği katılımla 1992 yılını Kürdistan halkı kazanmıştır ve 1993 yılında da özgürlüğü yakalama şansını elde etmiştir.

1993 yılı bütün Kürdistan ve Kürdistanlılar açısından yaygın bir eylemlilik yılı olacaktır. Kürdistan'da TC'nin işleyeceği cinayetlere, katliamlara karşı fırtınalı bir savaş tarzıyla karşılık vermezsek bu yılı kazanma planlarımız hayata geçemez. Daha fazla savaşma azmiyle özellikle de Newroz eylemliliğine yaygın katılım sağlamak, aynı zamanda halk güvenliğimiz için de zorunludur. Onurlu bir yaşamın kapısını araladıkça düşman bu kapıyı yüzümüze kapatmak istemektedir. Buna fırsat tanımamak için özgürlük kapısını tam açmak için var gücümüzle yüklenelim. Konferansımızın ulaştığı en önemli sonuç ise budur. Mücadeleye önderlik eden kadrolara yüklediği görev ve halkımızdan beklediği en büyük destek ve katılım budur.

Kürdistan halkı kadar örgütlenmeye ihtiyaç duyan halklar dünyada ender bulunur. Halkımız en küçük çaplı bir örgütlenmesini bile ağır bedeller karşılığında elde etmektedir. Sağlanan örgütlenmeler, kurumlaşmalar halkımız özgücünü ifade etmektedir. Örgütlenmek bizim için her şeyden önemlidir. Örgütlülüğüne sahip çıkmayan bir halk yaşama hakkını kaybetmiş demektir. Fırtınalı bir savaşa tüm imkanlarımızla hazırlanırken halkımız kaybetmeye fırsat tanımayan bir tutumun içinde bulunmalıdır. Newroz süreciyle birlikte başlayacak olan yeni dönemde kadın-erkek, genç-yaşlı, çocuk, hangi dini inanca sahip olursa olsun bütün Kürdistanlı yurtseverler görevleri bir ucundan tutmaya hazır olmalıdırlar. Savaşmak isteyen herkesin gücü, olanağı ve yeteneği doğrultusunda görevler mevcuttur ve bunlar sahiplerini beklemektedir. İşte bu yüzden konferansımız Kürdistanlı yurtseverleri görev başına çağırıyor. Güçlenmek için örgütlenmek, savaşmak için azim ve cesaret gerekiyor. Artık bu köleliğe, dağınıklığa yeter diyoruz! 1993 yılında elimize geçecek olan fırsatlarla elde edemeyeceğimiz hiçbir şey yoktur.

Avrupa'da yaşayan yiğit Kürdistan halkı!

1993 yılını Kürdistan'daki gerilla mücadelesinin ruhu ve coşkusuyla karşılayalım. Ülkedeki halkımızın sesine kulak verelim, gücüne güç katalım. Avrupa'dan TC askerliğine gençlerimizi gönderip, kirli savaşta kullanılmasını kabul etmeyelim. Gençlerimizi kendi özgürlük savaşına, gerilla ordusuna göndermeye teşvik edelim. Bulunduğumuz her yerde sömürgeci faşist TC'yi teşhir ve tecrit etmede yol ve yöntemler geliştirelim. Yapabildiğimiz kadar örgütlenme, eylem, birlik ve bütünlük yaratalım. Halkımızın örgütlü birliğini ifade eden kurum ve kuru-

luşlarımıza daha fazla katılım gösterek onlara sahip çıkalım ve düşmanın buralar üzerindeki oyunlarını bozalım. Faşist TC'nin ekonomik olarak büyük gelirler elde edip kirli özel savaşa yatırım yaptığı turizm propagandalarını önleyelim, Kürdistan'ın güzelliklerini pazarlamasına ve bundan elde ettiklerini halkımıza karşı kullanmasına kesin tavır alalım. Ülke kaynağına dönüşü özellikle kişiliklerimizde canlı tutalım. Aile içi eğitimlerde ulusal bilinci, kültürü, ahlak ve yaşam tarzını uygulayalım. Mücadeleye destek verme amacıyla yapılacak olan gecelere, yürüyüşlere, gösteri ve protesto eylemlerine coşkuyla en geniş katılımı gösterelim. Bunları yapmazsak 1993 yılının görevlerine yanıt veremeyiz ve elimize geçen fırsatları gerektiği gibi değerlendiremeyiz. Avrupa'da bulunan, birliğimizi ve bütünlüğümüzü sağlamada önemli roller oynayan bütün kurumlar ve birlikler halkımızın kendi öz değerleridir. Buralara katılım göstermek kendi başına yeterli olmuyor, aynı zamanda bu değerlere sahip çıkmak gerekiyor. Çünkü bizim halkımıza hizmet etmeyen, örgütlülüğünü sağlamayan hiçbir kurumumuz ve birliğimiz yoktur. Olanları da kabul etmemek, kambur gibi sırtımızdan taşımamak vazgeçilemez görevlerimiz arasındadır. "Her şey mücadelenin hizmetindedir" yaklaşımı esas alınmalıdır.

ERNK çalışanları!

Avrupa çalışmalarında sarfedilen emekler gerçek karşılığını bulmaktadır. Gece-gündüz harcanan emeklerle mücadelenin ihtiyaçları karşılanmaya çalışılmaktadır. Mücadelenin gerçek sahibi halktır, halka hizmet etmek ise dünyanın en onurlu görevidir. Cephemizin halkımızı sarmasında, çatısı altına almasında cephe çalışanlarının emeği belirleyicidir. Ancak savaşımızın ileri bir aşamaya sıçraması mevcut çalışma düzeyini aşmayı zorunlu kılmaktadır. 1993 yılı eylemlilik içinde geçeceğinden çalışmaları iki katına çıkarmak, bitimsiz bir enerjiyle hareket etmek, fethedici, kopartıcı bir ruhla görevlere yönelmek halkımızın sonuç alıcı bir yola girmesinde önemli roller oynayacaktır.

Halka gösterilen yetmez yaklaşımları aşarak saygılı davranışı esas almak militanlığın da bir ölçüsüdür. Bir militan en yüksek değeri değeri halka vermelidir. Militanın kendisini eğiten bir konumda tutması, halkın eğitimine önem vermesi, yoldaşına destek sunması, gelişmenin motoru olması, ilişkilerde resmiyet, emir ve talimatlara uymak, gerekleri ni eksiksiz yerine getirmeye çalışmak, görevden de öteye uygulanması gereken zorunlu yönlerdir. Görevlere ve değerlere sahip çıkmak kendi başına yeterli değildir. Statükoculuk, bitirici, aşındırıcı bir rol oynayan kariyerist ve yetki tartışmalarına girmek mücadeleye verilecek en büyük zarardır. Avrupa yaşamının bize aşıladığı ertelemeci, vurdumduymaz, bireysel yaşama düşkünlük gibi yetmezliklerimizi aşarak parti yaşam tarzını kendimizde ve ortamımızda hakim kılalım. 1993 yılını mutlaka kazandıran, halkı mücadele safına çeken coşku dolu atak bir ruhla, savaşkanlıkla karşılayalım!

6. Avrupa Cephe Konferansımız böylesine kapsamlı sonuçlara ulaşarak 1993 yılını yaygın eylemlilikle karşılamayı, halkımızın en geniş katılımını sağlamayı örgütsel yapısını da yenileyerek karar altına almıştır.

Konferansımız 1993 yılını fırtınalı bir savaş ruhuyla, pratiğiyle karşılamaya kararlıdır ve bu kararına da bağlı kalacaktır.

6. Avrupa Cephe Konferansı'nın Parti Önderliği'ne mesajı

Parti Önderliği'mize;

Parti Önderliği'mize ve partimizin ışıklı yol göstericiliğinde ve savaş ruhu içinde dönemi fethetme kararlılığıyla, büyük inanç ve coşkuyla 2-7 Şubat tarihleri arasında 6. Avrupa Cephe Konferansımız toplanarak çalışmalarını başarıyla tamamlamıştır.

Konferansımız, birliğimizin, inancımızın, bilincimizin en yüksek iradesi ve temsili olan Parti Önderliği'mizin talimatlarını ve perspektiflerini esas alarak, geçmiş bir yıllık Avrupa pratiğini gözden geçirmiştir. Yetmez devrimciliği, değerlere layık olamama, örgüt çalışmalarına, örgüt disiplinine gelmeme, yönetim kademelerindeki saptırıcı, tutucu, geriye çekici anlayışlar ve yetmezlikler üzerinde durulmuştur. Taktik önderliğin kollektivzmi uygulamadaki yetersizliği, merkezileşmedeki ürkekliği çok yönlü bir eleştiriye tabi tutulmuş, doğru yaklaşım, parti yaklaşımı ortaya konulmuştur.

1992 yılı Avrupa pratiğinde Parti Önderliği'nin ve partinin beklentilerine istenildiği gibi yanıt verilemediği açıktır. Halkımızın sahip olduğu olanaklar mücadelenin hizmetine yetkince sunulamamıştır. Diyebiliriz ki, Parti Önderliği'nin talimatları ve perspektifleri sayesinde 1992 yılı Avrupa alanında ucu ucuna kazanılabilmiştir.

Konferansımız, halkı kaçırtan, saygılı olmayan, değer vermeyen anlayış ve yetmezlikler üzerinde durmuş, eleştiriden geçirerek mahkum etmiştir.

Konferansımız yaptığı eleştirilerle canlı bir tartışma ortamında seviyesine uygun bir şekilde geçmiştir. Yapılan öneri ve eleştiriler pratiğin önünü açıcı nitelikte olmuştur. Amatör devrimciliğin sürecin ihtiyaçlarına yanıt vermediği, profesyonelleşmek gerektiği önemle ele alınmıştır. Mevcut düzeyimiz 1992 yılı pratiğini hayli zorlamıştır. 1993 yılı görevleri ise daha şimdiden ortada olduğu gibi yoğun mücadele pratiğiyle geçeceği açıktır. Buna yanıt vermek ancak profesyonelleşmekle mümkündür.

Konferansımız, genel planlamaya bağlı olarak sağlıklı bir 1993 yılı Avrupa planlamasına ulaşmıştır. Planlamalar gerçekçidir ve uygulanabilir. Bu da yetmez devrimciliğin aşılmasına bağlıdır. Konferansın ulaştığı sonuçlar, çıkardığı dersler yetmez devrimciliği büyük oranda aşacaktır.

1993 yılının olmazsa olmaz kabilinden mutlaka kazanılması gerektiğinin bilincindeyiz. Konferansımız artık çözüm ve zafer aşamasına ulaşan savaşımızın yükselmesi, halkımızın Avrupa'dan ulusal kurtuluşa daha güçlü ve her cepheden katılmanın sağlanması yönünde yüksek bir irade birliği ve karar gücüne ulaşmıştır.

Konferansımız, Parti Önderliği'nin talimatlarını, perspektiflerini ve çözümleyici gücünü kendisine ilham kaynağı yaparak ve kendini APO'cu ruhla donatarak önümüzdeki sürece yüklenecek ve mutlaka başarıyı esas alan bir pratik sergileyerek kazanacaktır.

Sarsılmaz bağlılığımızla selam ve saygılarımızı sunarız.

7 Şubat 1993
6. Avrupa Cephe Konferans Delegeleri

6. Avrupa Cephe Konferans Delegelerinin ARGK komutan ve savaşçılarına mesajı

Ulusal kurtuluş mücadelemizin önemli bir cephesini oluşturan Avrupa çalışmalarına yönelik 2-7 Şubat tarihleri arasında gerçekleştirdiğimiz 6. Avrupa Cephe Konferansımız mücadele ve örgütlenme sorunlarımız üzerinde çok yönlü durmuş ve önemli sonuçlara ulaşmayı başarmıştır. Avrupa faaliyetlerimizin değerlendirmesi Parti Önderliği'mizin konferansımıza sunduğu talimat ve perspektifler ışığında ele alınmış ve kişilik çözümlemelerine bu temelde yönelim gösterilmiştir.

Konferansımız mücadeleyi hantallaştıran, tıkanmalara yol açan, savaş ruhuna kendisini yatırmayan, değerlere sahip çıkmayan, talimatları boşa çıkaran, statükocu, kariyerist, sekter vb. anlayış ve hastalıkları, kişilik yetmezliklerini tüm yönleriyle ortaya koyarak mahkum etmiştir.

1992 yılı Avrupa faaliyetleri bir bütün olarak yoğun bir eylemlilik içinde geçmiş olmasına rağmen yukarıda belirttiğimiz parti dışı anlayış, yetmezlik ve hastalıklardan dolayı faaliyetleri daha fazlasına ulaştıracak bir atağa geçmeyi de doğal olarak engellemiştir. Bu yüzden gerilla mücadelemize denk düşecek, ihtiyaçlarına yanıt verebilecek bir pratiğe yeterince ulaşılamamıştır. Yaratılan değerler ve olanaklar az değildir. Konferansımız bunları mücadelemizin hizmetine sunmada ortaya çıkan hastalıkları tespit etmiştir.

Gerillalarımızın güçlü vuruşları, düşmanı yok edici taktikleri karşısında halkımızın içinde bulunduğu durum, Parti Önderliği'ne olan bağlılığı, gerçekleştirdiği serihildanlar, kimlik kavgamızı, kararlılığımızı daha da netleştirmiş ve bunun zeminin sağlamlaştırmıştır. Özellikle 1992 yılı sonunda gerillalarımızın gerçekleştirdiği destansı direnişler ve şahadetlerden aldığımız güçle konferansımız örgütsel sorunlarımızı gözden geçirmiş, sorumlu devrimciliğin ölçülerini temel almıştır. Bir yıllık pratik böyle bir anlayışla irdelenmiş 1993 yılının önemi ortaya konulmuştur. 1992 yılı pratiğimizin bize neler kazandırıp neler kaybettirdiği eksiksiz irdelenmiştir.

Konferansımız geliştirdiği siyasal değerlendirmesiyle, bölge faaliyet raporlarıyla kendini çözüme yatıran özeleştirileriyle canlı bir hava içinde, düzeyine uygun bir tartışma ortamında geçmiştir. Ulaştığımız sonuçlar çok yönlü ve pratiğin önünü açan bir özelliğe sahiptir. Konferansımız aynı zamanda kapsamlı, güçlü bir 1993 yılı planlamasını da gerçekleştirmiştir.

Kahraman ARGK savaşçıları

Halkımızın özgürlüğünü elde etmede gösterdiğiniz kahramanlık, fedakarlıklarınıza layık olmak için konferansımızdan aldığımız güç, moral ve perspektiflerle 1993 yılı pratiğine yüklenmede kesin kararlıyız. Bunu yapmamız için önümüzde yetmez devrimciliğimizden başka hiçbir engel yoktur. Engelleri aşacağız ve mutlaka kazandıran pratiği uygulayacağız.

7 Şubat 1993
Devrimci selam ve saygılarımızla
6. Avrupa Cephe Konferans Delegeleri

6. Avrupa Cephe Konferans Delegelerinin zindanlardaki tutsaklara mesajı

Ölümüne direnerek sürdürdüğümüz özgürlük mücadelemizin önemli bir aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Geride bıraktığımız 1992 yılında verilen savaşın kapsamı her geçen yıllardan daha büyük olmuştur. Düşman topyekün saldırıyı başlatarak mücadelemizi bitirmeyi, bizi halk olarak tarihin karanlıklarına gömmeyi amaçlamıştır. Ama sahip olduğumuz partimiz, cephemiz ve ordumuzla bu saldırı ve topyekün imhaya karşı güçlü bir direnmeyi hep birlikte başardık. Şimdi ise, savaşın daha yoğun geçeceği bir sürece girmiş bulunuyoruz.

İşte böylesi bir tarihi süreçte gerçekleştirdiğimiz 6. Avrupa Cephe Konferansımız bu sürecin bilinciyle kendisini güçlendirerek yeni döneme girmeyi esas almıştır. Konferansımız bir yıllık Avrupa pratiğini değerlendirerek halkımıza karşı olan sorumluluğun yeterli düzeyde yerine getirilmediğinin bilincine varmıştır. Bundan dolayı Avrupa Cephe yapımız kendisini detaylı bir şekilde gözden geçirerek yenilemiş ve güçlendirmiştir.

Sömürgeci Türk devletinin topyekün savaş olarak adlandırdığı kirli savaşına karşı vereceğimiz mücadele önümüzdeki süreçte kaderimizi de çok yakından belirleyecektir. Konferansımız 1993 yılına oldukça yüklenmenin ve düşmana aman vermeyecek bir pratiği sergilemenin zorunluluğunu ortaya koymuştur. Bundan dolayı konferansımız geçmiş süreçte savaşımızı geriye çeken anlayışlara yargılama temelinde yaklaşmış ve mahkum etmiştir.

Konferans sürecinde yapılan tartışmalar yapımız önünde bulunan engellerin aşılmasında önemli bir rol oynamıştır. Bu tartışmalar aynı zamanda özeleştirilerin de sağlıklı yapılmasında açımlayıcı, yol gösterici, çözücü ve güçlendirici olmuştur.

Parti Önderliği'mizin konferansımıza sunduğu talimat ve perspektifler doğrultusunda sağlıklı bir 1993 yılı planlaması gerçekleştirilmiştir. Temel şiarımız "1993 yılında her yerde eylem" olacaktır. Halkımızın yaşadığı katliamları, zorlukları ve acıları ortadan kaldırmanın başka yolu kalmamıştır. Özellikle Newroz eylemliliğine yüklenme ve 1993 yılının kaderini netleştirme halkımız açısından da hayati bir öneme sahiptir. Yakaladığımız tarihi fırsatı böylesi bir eylemlilikle değerlendirmezsek önümüzdeki süreci kazanmamız mümkün olmayacaktır. Tüm gücümüzle bu alandan mücadeleye destek sunmak için olanaklarımızı ayaklandırarak süreci hareketli, canlı bir şekilde karşılamada oldukça kararlıyız.

Zindanlardaki tutsaklara vereceğimiz mesajımız budur. Dağ ve zindan direnişlerinin bizlere yüklediği görev ve beklentilerin de bu temelde olduğunun bilincindeyiz. Durdurulamaz bir coşkuyla görevlere yükleneceğiz, Avrupa'nın insanlarımızı yiyip bitiren bir alan olmasına engel olarak kaynağa dönüşü alabildiğine hızlandıracağız.

Görevlerimizi yerine getirmede kararlıyız, inançlıyız. Bu inanç ve kararlılıkla sürece yükleneceğiz ve kesin başarıyı kendimizde hakim kılacağız.

7 Şubat 1993
Devrimci selam ve saygılarımızla
6. Avrupa Cephe Konferans Delegeleri

 İşte ibretin belgesi İşte ibretin belgesi İşte ibretin belgesi

VATAN DEDİĞİN NEDİR Kİ

PERÇEK NAN Û SÊNÎKEK TIRŞIK E

Türk devletiyle ilk temasımız resmi düzeyde 1988 yılında oldu / 1988'de Türk istihbarat servisiyle masaya oturduk / Seçimleri ABD ve Avrupa KDP ile YNK arasında eşitlik sağlansın diye erteledi / PKK ile savaş 1991'de planlandı ancak çeşitli nedenleden dolayı ertelendi / 1991'de halkın ayaklanmasını KDP ve YNK kırdılar, talimat yolladılar halka kaçın diye / Sadık Ömer PKK dostu olduğu için öldürüldü, ölüm emrini Fadıl verdi / Peşmerge komutanları içinde çok sayıda Saddam ajanı var, son dönemlerde bir o kadar da Türkiye'ye çalışan komutanlar çıktı / PKK'ye karşı saldırı 3 Türk subayı ve Fadılla birlikte 5 KDP komutanı KDP'nin Zaxo karargahında planladılar / Uluslararası yardımlar halka değil partilerin sorumlularına gidiyor, fazla malı çok yüksek fiatta halka satıyorlar / Peşmerge komutanları Türkiye'den 250 dolar maaş alıyorlar / Barzani'nin CIA ve MOSSAD'la ilişkisi var

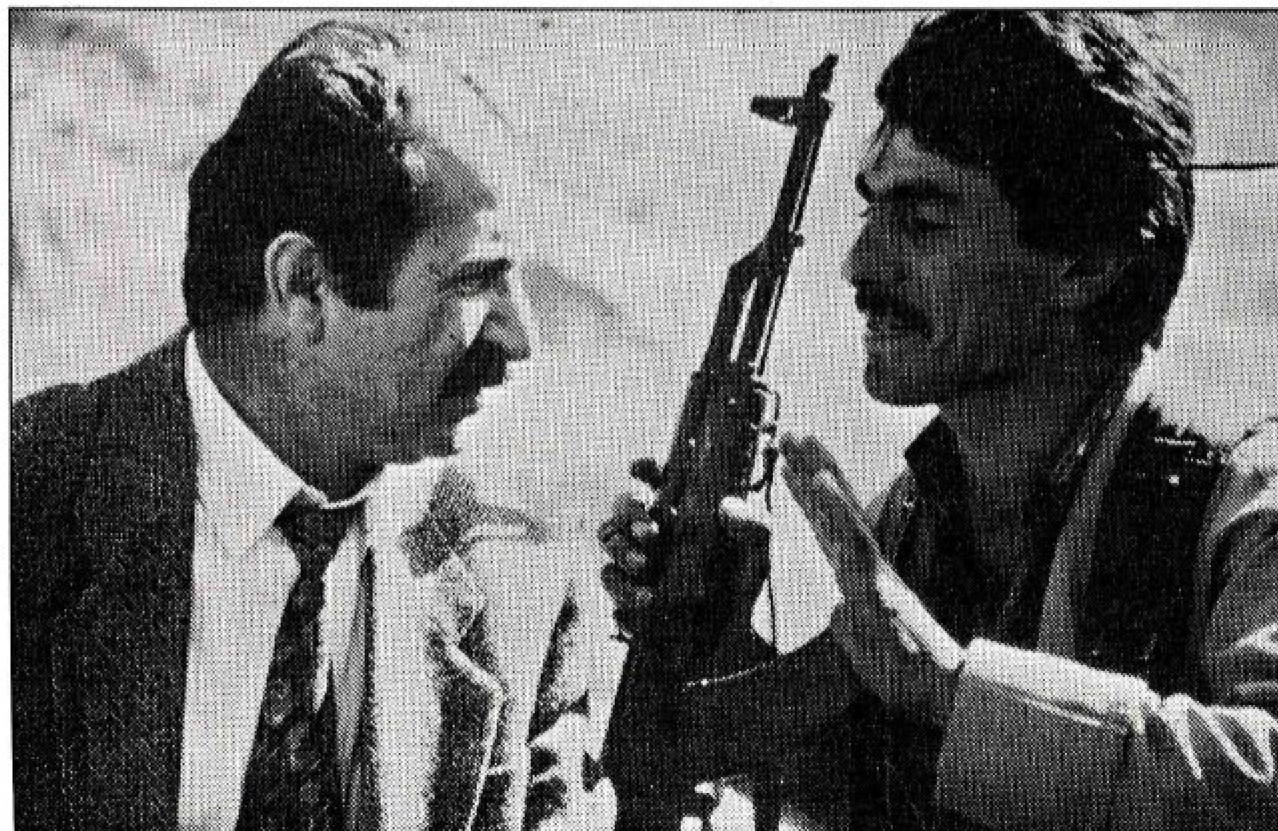
KDP ve YNK üzerine çok sayıda yazı yazıldı. Ancak "Kürt federe devleti"nin bir milletvekili ile yaptığımız görüşmede, sayın milletvekilinin bize söyledikleri ilk kez duyulacak belgeler olmaktadır. Röportaj önerimizi kabul eden sayın milletvekilinin ismini güvenliği açısından yayınlamayacağımızı defalarca belirtik. Bu nedenle verdiğim sözü tutarak ismini yayınlamıyoruz. "Kürt federe devleti"nin milletvekili sayın X bizimle röportaj yapmadan önce bize aktardıklarının bir özetini Arapça kaleme alarak İsveç'te bilgi sahibi olmasını istediği bazı çevrelere yolladığını belirtiyor. Parlamenterin İsveç'e yolladığı belge, röportajımızdan tam 3 gün sonra elimize geçiyor. Yaptığımız röportajda bazı yerlerde geçen isimlerin yerine güvenlik nedeniyle kodluyoruz ve yorumunu halkımıza bırakıyoruz.

- Sayın milletvekili röportaj istemimizi kabul ettiğiniz için öncelikle teşekkür ederiz. Yaptığımız ön konuşmalarda belirttiğiniz noktaların Kürt halkı için gerçeklerin bu denli açıklanmasının çok önemli olduğunuda vurgulamak isteriz. Yapacağımız bu röportajdan dolayı bir korku, bir tedirginlik hissi var mı sizde?

- Açık konuşmak gerekirse evet bu his var. Ama buna rağmen halkımıza yapılanları, yine halkımıza açıklamak benim için çok önemli bir görevdir. Sohbetimizde de belirtim. Ben bazı şeyleri halkıma açmak ve bilgilendirmek istedim. Bu nedenle de oldukça önemli gördüğüm bazı noktaları kaleme alarak Avrupa'ya yolladım. Zannedersem dostların eline geçmiştir. Gerçeğimizi görmek zorundayız. Arkadaşınız benimle görüşmek istediğini belirtince epey düşündüm, ancak içimdeki sıkıntıyı da mutlaka birilerine aktarma ihtiyacı duyduğumu belirteyim.

- "Kürt federe develeti"ni nasıl değerlendiriyorsunuz, ömrü ne olacaktır?

- Şunu hemen vurgulamak isterim ki; her halk meclis kurduğunda girmiş olduğu savaşı mutlaka kazanır, ama biz, hayır kazanmadık yenildik, kaçtık ama mecliste kurduk. Yani demek istediğim yenilgi ile kurulan bir meclisin sağlıklı olacağı söylenemez. Bu süre içinde tanık olduğum olaylar ve meclisin finansmanının nasıl yapıldığı konuları insanı ciddi bir şekilde düşünmeye zorluyor. Biz halkımız içinde kardeşlik duygularını geliştirmedikçe, her şey havada kalır inancındayım.

- Siz uzun süredir aktif politikanın içindesiniz, nasıl oldu da siz birden bire Türk devletiyle bu denli sıcak ilişkiler geliştirdiniz?

- Şimdi, Kürtlerin tarihine bakıldığında çok ilginç şeyler vardır, işte bir ilginç olayda bizimle Türkiye devleti arasında çok kısa sürede geliştirilen bu sıcak ilişkilerdir. Elbette ilişkiler yeni değildir. KDP'nin ilişkileri çok eskilere dayanır. Ancak PKK faktörü bu ilişkinin böylesine hızlı gelişmesinin temelidir. Dediğim gibi KDP'nin gerek Türkiye istihbaratıyla, gereksede devletiyle çeşitli ilişkileri eskiye dayanır. Kuzey'de PKK'nin Türkiye devletine karşı savaşı Türk devletini bizim parçadaki partilerle ilişki kurmaya zorunlu kıldı. Körfez Savaşı sonrası ABD ve Avrupa'nın Saddam Hüseyin'le olan çatışmaları sonrası, bizim gibi Saddam muhalifi güçlere olan ihtiyaçları ile yıldızımız parladı demek yanlış olmayacaktır. Oysa savaş öncesi biz buradaki partiler Bağdat'ta temsilcilik açmaya hazırlanıyorduk. Yani ilişkiler geliştirilecekti. Irak ABD ve Avrupa'yı karşısına alınca bizde balıklama atladık, atladık iyimi ettik kötümü ettik diye hep düşünüyorum. Savaşla birlikte Saddam'ın durumu çok kötüleşti tabi, buna rağmen Saddam bu güçlerle geliştirdiğimiz ve yine bu güçlere verdiğimiz askeri bilgilerden dolayı bizi de bu yenilgisinde sorumlu tuttu.

- Böyle bilgiler verdiniz mi peki? ABD'ye veya ABD ile ittifak halinde olan ülkere?

- Evet, yıllardır savaştığımız bir güç, her şeyini biliyoruz, karargahlarını, silah depolarını, en gizli yerlerini evinin yerini de biliyorduk. Ancak gücümüz olmadığı için bir şey yapamıyorduk. Zaten savaşın hemem ertesi günü bize dediler, siz merak etmeyin sizi bu beladan kurtaracağız. Daha sonra toplantılar yapıldı ancak ben bu toplantıların içeriğini bilmiyorum.

- Türk devletiyle ilişkileriniz hangi yıllara dayanır ve ilk resmi ilişkiniz nasıl başladı. Türk tarafından bu ilişkiyi sağlayan kimdi?

- Özellikle KDP'nin ilişkileri Türk devletiyle eskilere dayanır. Ancak sohbetimizde de belirtiğim gibi 1988 yılında bu ilişkiler resmileşmeye başladı. 1989 yılında ilişkiler toplantılar şeklinde devam etti. 1989 yılında Londra'da Talabani ile görüşen bir Türk gazetecisi Türkiye Cumhurbaşkanı Özal'ın kendileriyle görüşmek istediğini söyledi. Bizimkiler bu daveti değerlendirmeleri gerekeceğini belirterek kabul ettiler. Gazeteci "İsterseniz PKK ile de görüşürüm düşüncelerinizi anlatırım" dedi. Bizimkiler kabul etti. O günlerde Türkiye Cumhurbaşkanı Özal Sovyetlere gitmişti. Gazeteci PKK ile görüştükten sonra Özal'ın yanına gitmesi gerektiğini söyledi ve Lübnan'a gitti.

Parlamenterin bu iddiasını o dönem PKK'nin Beyrut sorumlusu Zuhatta soruyoruz. Bize verdiği cevap; "Evet belirtilen gazeteci geldi. Lübnan'da çıkan Nahar gazetesinde Mişhelin evine giderek bize haber göndermişti görüşmek istediğine dair. Gece saat 22.00 sularında gidip görüştük. Bize Genel Sekreterimizle hemen görüşmek istediğini belirtti. Biz hemen olmayacağını söyledik. Ben yarın akşam Sovyetlere uçacağım o nedenle fazla bekleyemem dedi. Mümkün olmadığını tekrar belirtim. Ancak mutlaka görüşmek istediğini belirtti. Ancak zaman darlığı nedeniyle görüşme olmadı."

- Sayın parlamenter bize gazetecinin ismini söylüyebilir misiniz?

- Tabii bence bir sakıncası yoktur. Bu gazeteci daha sonra bizimle Türk devleti arasında yapılan iki görüşmeyede katılmıştır. Güneş gazetesine yazı yazıyordu. (Gazetecinin ismini şimdilik belirtmiyoruz)

- Türk istihbaratıyla yaptığınız görüşmelerde neler tartışılıyordu?

- Bunu bilemem, ama tahmin edilen şeylerdir. Türk istihbaratı bizden PKK'ye karşı ittifak, bizde ihtiyaçlarımızın karşılanmasını talep etmişizdir.

- Sadık Ömer'in öldürülmesinin sizce nedeni neydi?

- Bu öldürme olayı tamamen Fadıl'ın sorumluluğundadır. 29 Haziran günü Derkar köyüne 4 adamını yolluyarak Sadık'a pusu kurduruyor ve öldürüyor. Sadık'ın öldürülmesi en çok Türk istihbaratının işine yaradığını hemen belirtmeliyim. Sadık PKK'ye çok olumlu bakıyordu. Onlara hizmetler sunuyordu. Bu durum kendilerini rahatsız etmişti. Sadık'ın etkisi halk üzerinde vardı. Hangi gazeteci bölgeye gelseydi mutlaka Sadık'ın çayını içerdi. Sevilen biriydi. Tüm bunlar özellikle Fadıl için hoş olmayan şeylerdi. Fadıl Sadık'ın bölgesinde kirli işler yapar, insanlara zulüm ederdi, Sadık bunlara karşı çok kızardı. Aralarında birkaç kez tartışma çıktığını duydum. Açık olan ve herkesinde bildiği gibi Sadık'ı Fadıl'ın adamlarının bir pusuyla öldürdüğüdür.

- Bu noktada hemen şunu sormak istiyorum. Aynı dönemlerde bayan Mitterand gelmişti ve kendisine bir suikast düzenlenmişti. Sizce böyle bir suikast olmuş muydu?

- Söylenildiği gibi bir suikast durumu yoktu, tamamen bir oyundu. Saddam'ın yaptığı iddia edilecekti ve Avrupa Saddam'a karşı harekete geçirilecekti. Durumun ne denli vahim olduğuhu göstermek gerekiyordu, kendi ordumuzu kurmanın zamanının geldiğini belirttik. Yani Avrupa devletlerinin verdiği sözlerin çok daha süratli bir şekilde yapılması için bir plandı. Tabii baş-

ka nedenleri de vardı.

- Bize çok önemli bazı şeyleri anlatacağınızı söylediniz, nelerdir bunlar?

- Evet, anlatacaklarım çok önemli şeylerdir. Tüm içtenliğimle anlatacağım. Ben anlatayım siz dinleyin. Yüzlerce hırsızlık olayları var, en çirkin ilişkilerden tutalım vatanı nasıl satıyorlar, dış ilişkiler nasıl sağlanıyor, biz kimi temsil ediyoruz, tüm bunları en detaylı bir şekilde anlatacağım. Bunları kaleme almıştım ve çeşitli yerlerede gönderdim.

Hewlêr bölgesindeki talan

Hewlêr bölgesinde yapılan BEHME Barajı'nda yapılan hırsızlıkları anlatayım. Proje, baraj seddi ve 1000 adet turistik konutun yapımını içeriyordu. Proje müteahidi Tarık Şara adlı bir Türk işadamıdır. Tarık Şara İstanbul Şişli Mecidkur Caddesi'nde bürosu vardır. Projenin sermayesi 2 milyar Irak dinarıdır. Proje yapımında kullanılmak üzere; Asbertos fabrikası, kum ve çakıl fabrikası, asfalt fabrikası, çok sayıda greyder, exkavatör, loder, buldozer, silindir ve güçlü elektirik jenaratörleri, çok sayıda iş arabaları, kamyon, traktör, pikap, janderoser araba vs. 320 adet araba, sayısız elektirikli ev cihazları, TV video, buzdolabı, frezer, ev döşeme eşyaları, mobilya vb. 12.500 ton standart demir, 20.000 ton çimento kullanılacağı saptandı. Mart 1991 serihildan döneminde söz konusu proje inşaatının koruma görevi, Binbaşı Muhamede Hızır Suçi adındaki Kürt aşiret reisinin komutasındaki Irak ordusuna bağlı bir tabur sağlıyordu. Serihildanla birlikte, iki büyük Kürt aşiret reisleri yukarıda adını belirtiğim Binbaşı Muhammed Hızır Suçi'nin ağabeyleri olan Hüseyin ve Ömer Suçi aşiretleriyle taburdaki askerleri esir alarak barajı ele geçirdiler. Birkaç gün sonra Babikan Zebari, Hasankur Zebari ve Salım Eset Hoşevi önderliğindeki İran'dan dönen bir grup peşmerge Ömer Suçi, aşireti ve Kürdistani Cephe'nin görevlendirdiği bazı peşmergeler barajın korumasını üstlendi. Ve hemen barajın makina ve araçlarını İran'a götürüp satmaya başladılar. Serihildanın bastırılması ile birlikte her şeyi bırakıp bölgeden kaçtılar. BM bölgeye güç yerleştirdikten sonra söz konusu peşmergeler alana dönerek geride kalan araç ve makinaların İran'a nakli ve satışına devam ettiler. Kürdistani Cephe bu hırsızlığa resmiyet kazandırmak için, tüm baraj inşaatında, kalan makina ve araçları açık pazara çıkararak satışa sundu. Ömer Suçi KYB ve KDP yetkilileriyle toplantı yaparak barajı 13 milyon dinara satın aldı. Bu toplantıya KDP adına MK üyesi ve Mesut Barzani'nin amca oğlu Abdulmuhaymen Şeyh Süleymen Berzani, KYB adına Celal Talabani'nin yeğeni Şeyh Ali katıldılar. Toplantıya katılanlar dışında Kürdistani Cephe temsilcilerinden oluşan ayrı bir grup Ömer Suçi'nin Kilkin köyüne giderek kendisinden ayrıca kendi paylarına büyük miktarda para aldılar. Bu temsilciler grubunun içinden Selim Hoşevi, Fransuvara Hariri, Kerim Sencari, Azad Bervari, Şemal Zebari, Kosret (Bu kişi İsveç'in Upsala kentinde yaşamaktadır.) Şeyh Talabani ve Şeyh Ali bulunmaktaydı. Bu sırada barajın Türkiye'ye ait olduğundan, Türkiye'nin Ömer Suçi'yi yakalamak için karar aldığı söylentisi ortalıkta dolaşmaya başladı. Ama sonra bunun kasıtlı olarak çıkarılmış asılsız bir haber olduğunun anlaşılmasıyla birlikte, Ömer Suçi Türkiye'ye giderek barajı Kürdistani Cephe'den satın aldığına dair belgeleri Tarık Şara'ya gösteriyor. Bunun üzerine Tarık Şara basın-yayını kullanacağını söylüyerek tüm hukuki haklarını Kürdistan'i Cephe'den alacağını söyler. Bu dönemde Ömer Suçi kum ve çakıl fabrikasını, Rena bölgesinde kalmakta olan çevrede hırsızlık ve ahlaksızlığıyla tanınan Kerim adındaki şahısa sattı. KYB MK üyesi ve KDP temsilcilerinden birkaç kişi bu fabrikanın satışından kendilerine belirli miktarda pay vermemeleri halinde fabrikanın İran'a naklini yasaklayacaklarını söylerler ve anlaşmadıklarından dolayı yasaklarlar. Bütün taraflar daha sonra aralarında yaptıkları birçok toplantıda anlaşarak fabrikayı 3 ağır taşıma aracı ile İran'a getirmek isterlerken meseleyi öğrenen Xelitan ilçe halkı arabalarının yolunu keserek fabrikanın İran'a geçirilmesini engellediler. Bunun üzerine Ömer Suçi ve ortakları söz konusu fabrikanın geçirmeleri için Kürdistani Cephe'den yardım talep ettiler. Kürdistani Cephe tabii ki yardımlarını esirgemedi.

- Peki tüm bu işler olurken kimse karşı çıkmadı mı?

- Hayır. Dediğim gibi herkes bu işe ortaklık yaptı karşı çıkan insan olmadı. Bunun gibi yüzlerce hırsızlık ve dolandırıcılık işleri vardır. Bakın bazı olayları daha anlatayım siz kendiniz karar verin karşı çıkacak insan var mı yok mu.

Halk adına halkı satmak

Mulazım Ali KDP MK üyesi, askeri kanat sorumlusudur. Mulazım Ali, Irak ordusundan kaçarak KDP'ye sığındı ve KDP bunu general ilan etti.

İlk icraatıda Hewlêr'e bağlı Diana, Sedik kazasında iki greyder çalarak satmak oluyor. Serihildan döneminde Mulazım Ali Duhok bölgesinde kalıyor. Serihildan bastırılırken Mulazım Ali, Deştan bölgesine kaçar. Bu arada Saddam ordusunun daha fazla ileriye gelmeyeceğini anlayınca, Kaniması bölgesine döner. Halkı Saddam'ın saldırılarından koruma adı altında siyasi partilerden çok sayıda silah alır. Silahları Scana marka kırmızı renkli Dahok 3458 plakalı bir kamyona yükleyerek Irak ordusundan Binbaşı Ebu Sahille satar. Mulazım Ali evini bırakarak kaçan halkın geride bıraktığı hayvanları toplayarak ve yarısınıda köylerden çalarak Türkiye Kürtlerine büyük meblalar karşılığında sattı.

Yine Azad Bervari, KDP MK üyesi parti merkezi şefi. İran malı Kaşan marka bir halıyı 2 bin dolara satın alarak Avusturya'da yaşamakta olan eşine gönderdi. Halıyı KDP MK üyesi Rena bölge sorumlusu Pirot adlı kişi Avusturya'ya ulaştırdı. Bu yapıldığı dönemde halk açlıktan kırılmak üzereydi. Şimdi MK üyesi olanların durumunu tek tek ortaya koyacağım.

- Hepsi mi bu tür işleri yapıyorlar?

- Belki inanılacak gibi değil ama bunların tümünü belgeleyebilirim ve gerçeklerin çok ufak parçalarıdır. Kendim tanık olmasaydım belki derdim ancak bu ibret verici durumlar halkımızın sırtı üzerine yapılmaktadır. Ve ben vicdan azabı çekmekteyim.

Evet, Abdulmuhaymen Süleymen Berzani, KDP MK üyesi ve Hewlêr Valisi'dir. Hewlêr'deki Irak 5. Ordu binasını, Kürdistani Cephe açık artırmaya çıkararak 5 milyon dinara satıma çıkardı. Ancak nüfüzlu kişiler devreye girerek 3 milyon dolara işi kapattılar. Satış işlerine bakan katip Hasan Nasırın yeğeni ve Şaklava'da lokanta sahibidir. Abdulmuhaymen bu katibe rüşvet yedirerek binayı 3 milyon dinara satın aldı. Şu anda ise Kürdistani Cephe, Hewlêr'de gücünü barındırmak için bina aramaktadır.

- Şunu hemen sormak istiyoruz, çeşitli ülkelerden gelen yardımların başınada böylesi olaylar geliyor mu?

- Tabii onların hepsini anlatacağım. Avrupa'daki insan hakları örgütleri Kürdistan'da konut yaptırmak, ve bölgenin inşaasında kullanılmak üzere 900.000 dolar Bameriye gönderdiler. Bameri Abdulmuhaymen'in kardeşidir. Bameri hem mühendis hem de Barzani ailesinde gelme olduğu için, her türlü imkanlara sahiptir. Bermari köyünde tek katlı her biri 10.000 dinara malolan 50 konut yaptı. Bu demektir ki söz konusu 50 konut için 50.000 dinar değil, karaborsadaki bir dolar 12 dinar hesabı ile 10 milyon 800 bin dinardır. Geriye kalan parayı cebine indiriyor. Abdulmuhaymen Berzani'nin özel işlerini yürüten vekili Hasan Nasır Irak ajanıdır. Verdiği istihbaratla 30 kişinin idam edilmesinde baş sorumludur. Bu kişi Şaklava'da lokanta işletmektedir. Saddam'ın Kürdistan'daki en eski işbirlikçilerinden biridir. Şaklava kentinde yapılan her gösteride göstericilerin isim listesini çıkararak Saddam'ın Şaklava'daki istihbarat müdürü Tahsin Bamerni'ye veriyordu. Bu yüzden 30'a yakın kişinin idam edilmesinde baş sorumludur. Bu kişi aynı zamanda Saddam Hüseyin'in amcazadesinin yakın arkadaşı ve Saddam'ın koruyucularındandır. Her zaman Kürdistan'da KDP vasıtasıyla işlerini yürütmüştür ve bugünde Hewlêr'de üçüncü yetkili şahıstır. Bizde öylesine işler oluyor ki Beyrut'ta bile bu tür şeyler yapılmamıştır. Bakın çok ilginç olduğu için bunuda anlatayım. KDP-KYB'nin adamları Doğu Avrupa ülkelerinde çok az bir miktar para karşılığında sahte mühendislik ve doktorluk diplomaısı satın alarak işlerini kıvamına koyuyorlar. Bu yüzden bizde yüksek diploma sahibi cahillerden geçilmiyor. Gel gör burda hemen hemen üst düzeydeki olan herkesin diploması var, bazılarının hem de birkaç tane var.

- Yani böylesi bir karanlık örgütlenmeye halk tepki duymuyormu, kimse bunlara neden böyle yapıyorsunuz diyemiyormu, siz hiç karşı çıktınızmı bunlara?

- Ben baştada belirtim öylesi olaylar karmaşıklığı var ki kimse kimseden hesap soramıyor. Çünkü üst düzeyde tüm partili yetkilileri bu işlerin zincirinde birer halkadır. Halk belkide çoğunu bilmiyordur. Ben anlatayım siz durumunun nasıl oduğuna karar verin. Bakın hemen hemen tüm üstler bu işlerde rol almaktadır. Size çoğunu tek tek anlatacağım. KYB politbüro üyesi Kürdistani Cephe'nin Hewlêr sorumlusu Kosret Amerikan malı 1990 model Oldesmobelli marka arabayı çalıyor, araba sahibini de tutukluyor. Casım adlı araba sahibi, arabasından vazgeçerek hapisten kurtuluyor. Kosret daha önce Hewlêr'de Sailo Hewlêr adlı tavuk üretim çiftliğinde muhasebeciydi. Serihildanla birlikte bütün şirketin parasını çalıyor. Yine Hewlêr'deki bütün tütün ve sigara stoklarını kendi adına tüccarlara sattı. Kosret, Hewlêr şehrinde Şoreş Mahallesi'nde 75.0000 dinar karşılığında büyük bir ev satın aldı ve Kosretin Hewlêr bankasındaki kontosu 3 milyon dinara yükseliyordu. Bunu duyan KYB politbüro üyesi Nevşirvar Mıstefa, Celal Talabani ve Kosretle sert bir tartışma yapar, bu olaydan dolayı ülkeyi terk edeceğini belirtir. Nevşirvan Mıstefa Kosret için daha önceden bunların hiçbir şeyleri yoktu, nasıl birden bire araba, ev mal, mülk sahibi oldular. Bunlar halkın malını çalan birer hırsızdır diyordu. Hasan Kostani KYB polit büro üyesi, Duhok 4. bölge sorumlusudur. Duhok Kesir Zehabi Oteli önünde arabasını park eder, ancak geri döndüğünde araba yerinde olmadığını görür, otelciye sorar ancak otelci görmediğini söyler. Daha sonra araba bir başka politbüro üyeside bulundu.

- Söylediklerinizi hiç kendi aranızda tartıştınız mı, yani neden bunları yaptıklarını kendilerine sormadınızmı? Halka bunları anlatmadınız mı?

-Şimdi diyeceksiniz ki neden bunu orda tartışmadınız da bana söylüyorsun. Herkesin eli herkesin cebindedir. Devletlerin istihbarat servisleri cirit atıyor. Bir kişinin kaç devletin istihbaratıyla ilişkisinin olduğunu saptamak bile olanaksızdır. Yani öylesine kendiliğinden gelişen olaylar değildir. Can patlıcan değil ki kalkıp be hey adam yazık değilmi bunları yapıyorsunuz. Halkın malını talan edenler halkın önderleri olamazlar. Bakın benim anlatıklarım sadece bir bölgede tanık olduğum olaylardan bazılarıdır. Diğer bölgelerde tanık olduğum ve çeşitli şekillerde bilgi sahibi olduğum daha ürkütücü talanlar, hırsızlıklar yapılmaktadır. BEHME projesine ait bazı iş makina ve arabaları 5 milyon dolara KDP MK üyesi Mulazım Babekir Zebari bizzat kendisi sattı. Aşava'da, daha önce Irak'ın kullandığı binaların mermer ve diğer inşaat malzemelerini de 500.000 dinara sattı aynı kişi. İnşaat yapımın da kullanılan 250 kamyonluk kum 200.000 dinar karşılığında başka birine satmıştır. 5. Ordu güvenlik şefi Mehemede Yusuf, serihildanla birlikte Duhok'tan Musul'a kaçıp, buraya yerleşti. Geride kalan evini, Mulazım Babekir, Lezgin Doskiden satın aldı. Mulazım Babekir Duhok'ta 1000 metre kare bir arsa alarak 2 milyon liraya mal olan bir ev yaptı. Mulazım halkın parasını yemekte hiç sakınca görmeyerek, aynı para ile Duhok'ın Gırebahi Mahallesi'nde 300.000 dinara bir ev daha satın alıyor. Mehdi Nazar'kiden 300.000 dinar karşılığında bir başka ev daha satın aldı. Bıstaseple köyünde ziraat amaçlı 3 adet su kuyusunu 200.000 dinarla satın aldı. Doktor Kazi adlı kardeşine 100.000 dolar para nakit yolluyor. BEHME projesi havalandırma sistemini İran'a götürüp satmak istemiş, 1 milyon dinara alıcı çıkmayınca geri getirip evinin bodrumuna koymuş. Topladıkları tüm paraları yurt dışına çıkarıyorlar. Şirketler kuruyorlar. Kanada'da Amerika'da şirket kurduklarını biliyorum.

Yalçın Küçük'ün Başkan APO ile yaptığı röportajdan alınan kısa bir bölümü yayınlıyoruz

Y. Küçük: Peki bu Özal'la Mesut Yılmaz arasındaki çatışmayı bir tür Almanya-Amerika çatışması olarak ele alabilir miyiz?

Başkan APO: Evet, o çizgilerine değinilebilir. Tabii Mesut'un Almancılığı, Özal'ın da Amerikancılığı açıktır. Bu çelişkiyi Alman-Amerikan çelişkisinin yansımasının bir ürünü olarak düşünmek zor değil.

■ **Peki sevgili Başkan, bu sahneye bir de Refah Partisi'ni, onun Almanya'yla olan flörtünü ekleyecek olursak, bu bölge açısından Almanya'nın ilgili olduğu gerçekler neler oluyor?**

□ Gayet açık. Tabii Almanya, Sultan Abdulhamit dönemini hatırlatmak istiyor. Refah Partisi, Sultan Abdulhamit tipi bir model geliştirmek istiyor; Alman ittifakı da, Abdulhamit de çok açıktır. Almanya'nın islam dünyası üzerinde daha ince bir yayılması vardır. Bu politikayı birçok ülkeyle sürdürmektedir. İran'la var, Arap ülkeleriyle çok açıktır ve diğer birçok islam ülkeleriyle bağlantılarını geliştirmektedir. Bir de Almanya'yla Türkiye'nin yakınlığı gözönüne getirilirse, Refah Partisi'nin bu işin bir ideolojik motoru, en önde gelen bir faktörü olarak rol almak istiyor. Erbakan'ın orda okuması, direkt bağlantılarının olması da bunu teşvik ediyor. Dolayısıyla Refah'ın Almancılığının, Abdulhamit dönemindeki kadar, hatta ondan daha da köklü, radikal gelişeceğini söylemek mümkün. Almanya böyle bir islamlığa yatkındır. Cemalettin Kaplanları bile tutması aslında biraz boşuna değildir. Çoğunu besliyor. Büyük ihtimalle Almanya, Refah Partisi temelinde bir modeli ANAP sonrası için de düşünebilir.

Amerika'nın ANAP modelini nasıl desteklediği, geliştirdiği gözönüne getirilirse, Almanya'nın da bir Refah modeliyle TC'yi yenilemesi ve daha da kontrolüne alması gözardı edilmemelidir. Mesut olmaz, Erbakan olur. Mesut biraz daha liberal, modern görünümlü, Erbakan biraz daha müslüman renklidir. Ama Alman dayatmaları oldukları da çok dikkatle gözönüne getirilmelidir. Almanların böyle bir çabasının olduğu kanısındayım.

■ **Basında da Almanya'nın en iyi iki kalemi olarak Yalçın Doğan'la, Altan Öymen görünüyor.**

□ Yalnız onlar değil. Dediğim gibi Erbakan'ın sinsi gezilerini de gözardı etmemek gerekiyor. Yani Türklük, Almanlar eliyle biraz daha yayılmaya çalışabilir. Bir kesim de Amerika'yla, dolayısıyla İngilizlerle yayılmaya çalışıyor. Bunlar çekişebilir.

■ **Peki Almanya Hizbullah'a ilgisiz kalabilir mi?**

□ Şimdi Hizbullah'ı biraz daha değişik değerlendirmek gerekir. Genelde islamlık Türklerin elinde -buna İran'ı Arapları da eklemek lazım- bir yayılma aracıdır. İran buna Şia'yla karşılık vererek kendisini milli bir temele oturttu. Yani islamı biraz millileştirdi. Ve giderek emperyalistleştiriyor. Araplar bunu biraz sünnilik ekolüyle geliştirdiler. Yayılmacılığı biraz bu ekolle ilerlettiler. Türkler ise, bütünüyle islamlığı hem uluslaşmanın, hem devletleşmenin en temel silahı olarak geliştirdiler. Yani islamlığı düşünmeden, Balkanlar'da ve Anadolu'da Türklük düşünülebilir mi? Düşünülemez! O halde Türk islamlığının işgalci, asimilasyonist, yayılmacı karakteri çok açık! Bu 1000 yıldır böyle sürüp geliyor.

Kürtler açısından islamlık söz konusu olduğunda aynı tespitler söylenemez. Kütler, ister Arap, ister Acem, ister Türk eliyle olsun, islamlığı yutulma biçiminde yaşadılar. Yeni bir islam Kürtlüğü doğmadı. Veya islamın Kürtleşmesi, Kürt milli rengine bürünmesi sağlanamadı. Bazı tarikatlar, mezhepler var, fakat bunların milli değerleri fazla yoktur. Said-i Nursi ve değişik tarikatlar, nakşibendilik benzerleri var; ama bütün bunların milli bir çerçeveye çıktıklarını söyleyemeyiz. Çünkü hepsi aynı islami emperyalist ekollerin ajan temsilcileri durumundadırlar. Bir İdris-i Bitlisi nakşidir, Yavuz'un ajanıdır. En son Barzaniler nakşidirler ve en güçlü ajan bir aile durumunu ifade ediyorlar.

Şimdi 12 Eylül döneminde tarikatlara çokça yardımlar oldu. Bizzat devlet tarafından finanse edildiler. Bunun anlamı şu: Kemalizm ideolojik olarak Kürdistan'da tutunamazdı. Hele PKK'nin yükselişi ortamında bir hiçtir. Dolayısıyla büyük bir psikolojik boşluk vardı. Elbette bu psikolojik boşluğu gördüler ve sistemli bir tarikatlaştırmayla doldurmak istediler. İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu nakşidir ve nakşi tarikatlarının örgütlenmesi çok güçlüdür. Onu alabildiğine finanse ettiler, güç verdiler. Bu suretle binlerce, onbinlerce çocuğu bu tarikatlara devşirdiler. Nasıl ki, hiristiyan çocukları eskiden Yeniçeri Ocağı'nda devşirilip Türklüğe bir bozma olarak hizmet eder hale getirildilerse, bu Kürt çocuklarını da devşirip öyle devlete hizmet eder hale getirdiler. Bu birinci aşamaydı. Yani kadro derleme aşamasıydı. İşte İmam Hatip Okulları daha önceden vardı, tarikatlar bunun üzerine bina edildi, en son bunların hepsinin üzerinde ortaya Hizbullah çıkarıldı. Hizbullah'ın böyle bir İmam Hatip, bir tarikatlar geleneği içinde taban bulması var. İlaveten İran devriminin etkileri gelişiyordu. İran devriminin kendisini yayması, bir Kürdistani Hizbullah yaratması durumu vardı. Büyük ihtimalle Türk emniyeti veya istihbaratı onu da kontrol altına almak için içine girdi. Kadrosu, yarı yarıya İran-Türki'dir. Hatta yer yer anlaşmacı bir şekilde İran'ın etkisiyle ve bunların baskısıyla birleşmişlerdir. Türk İmam Hatip ve tarikatlar geleneğini Hizbullahlaştırarak PKK'ye karşı büyük bir saldırı amacına ulaşmak istemiştir. İran, Türk polisinin bu yaklaşımını görerek kullanmak istemiştir. Dolayısıyla kendi Hizbulah'ını Türk Hizbullahıyla birleştirerek, sonuçta, PKK'nin kemalizmi dışlatamaması nedeniyle Kürdistan'da yaratılan boşluğu doldurmaması için bir ittifaka girmişlerdir. Yani ikisi de "PKK türü bir çıkış, iki devletin de çıkarına aykırı olabilir" diyor. Ve sanıyorum Özal'la aralarındaki çok yakın görüşmelerde, en son Demirel'in yaptığı gezilerde bu hususlar konuşulmuştur; "PKK şöyle komünist olabilir, bilmem şöyle ne olabilir, ikimize de zararlıdır, dolayısıyla siz de biraz serbest çalşın, biz de ça-

HİZ
MHP'NİN

lışalım veya sizin Hizbullahınızla bizimkiler işbirliği etsinler" diyerek, bu konuda bir uzlaşmanın olması ihtimal dahilindedir. İkincisi, PKK'den çok rahatsız olan işbirlikçi çevreler vardır. Böyle çok geniş bir kesim, PKK'nin darbelediği işbirlikçi kesim, kendisini Hizbullah adı altında yeniden militarize etmek istemiştir. Böylece bunun çok güçlü bir sosyal dayanağından da bahsetmek gerekiyor. Şu anda PKK'den en çok zarar görenlerin buna güç ve destek verdiğini biliyoruz. Böylece geleneksel işbirlikçilik, Türk islami yayılma eğilimi ve İran islami yayılma eğiliminin üçü elele vererek, Hizbullah denilen tehlikeli, ajan, işbirlikçi, militarist örgütlenmeyi – buna faşist de diyebiliriz, düpedüz kele avcıları örgütlenmesi de diyebiliriz– ortaya çıkarmışlardır. Bunun içinde dürüst müslüman olabilir, ama bunlar istisnadır; ideolojisi, örgütlenmesi bu söylediğim çerçevede olmuştur.

■ **Yani Hizbullah 1970'li yılların MHP'sini mi andırıyor?**

□ Evet. Onun Kürdistanlılaşmış biçimidir. Kürdistan devrimine dayatılan islami renkte, uluslararası islami devrim geleneğini de, İran devrimini de kullanarak biçim değiştirmiş MHP'dir.

■ **Zaten dediğiniz gözlemleriniz, bu tartışmada daha da anlam kazanıyor. Çünkü MHP Türk-islamdı, bu da Kürt-islam oluyor. İçinde de polis kolu vardır.**

□ İçinde çok güçlü bir polis kolu olduğu açıktır. Ayrıca İran'ın, Türkiye'nin ve belki de Suudi'nin eli vardır. Böyle birçok islami çevrenin çıkar temelindeki bir koalisyonu olduğunu da söyleyebiliriz. Ancak içinde önemli bir politik kesim olarak bizzat MHP vardır. Ve kurucu kesimin önemli oranda MHP kökenli olduğu kanısındayım.

■ **Bence de öyledir.**

□ Şimdi bu konuyu biraz daha açıklığa kavuşturmak istersek; bakıyoruz ki, ulusal kurtuluş savaşımız en önemli ve sonuç alıcı döneme giderken, birdenbire "Hizbullah" diye bir oluşum ortaya çıktı. Tarihin bu gerçekleri ışığında başımıza musallat edilmek istenilen

bu "Hizbullah" maskesi altındaki oluşum nedir? Zaten konuyu tarihsel olarak ele alışmızın nedeni de buna açıklık getirmek içindir. Günümüzde çok karmaşık bir durum ortaya çıkmıştır. Reel sosyalizmin çöküşü ile birlikte komünizm hızla gözden düşürülmeye çalışılıyor. Aslında Rus deneyiminin ne kadar komünist olduğu bugün daha iyi görülüyor, tartışılıyor. Ne zaman komünizmden uzak düşmüştür? Ne zaman emperyalistleşmiştir? Veya emperyalist özellikleri nelerdir? Bunlar tartışılıyor. Ve reel sosyalizm bugün etkisini biraz yitirmiştir. Özellikle TKP eliyle yaptığı tahribatlar tehlike olmaktan çıkmıştır. Yine sosyal-şovenizme karşı mücadelenin haklıdu. 15 Ağustos atılımı, çizgimizin ideolojik ve siyasi temelde bu akımlara karşı başarılı olmasıyla gerçekleştirilmiştir. Hiç şüphesiz, bu tarihi adım, aynı zamanda diğer birçok çabaların ürünüdür ama, bu ideolojik başarı sağlanmadan 15 Ağustos Atılımı'na ulaşmamız düşünülemezdi. Bu temelde savaş 1992'lere geldiğimizde yaratıcı sosyalizmin en seçkin bir örneği oldu. Ve tüm bu karşı güçleri yerle bir etmiştir.

Türk burjuva milliyetçiliği karşısında herhangi bir rakip kalmayınca, yeni bir saldırı aracına ihtiyaç duyuluyor. Ancak, Türk milliyetçiliği veya onun en barbar rejimi olan 12 Eylül faşizminin elinde tüm bu silahlar işlevsiz kaldı. Hiç şüphesiz, yeni saldırı silahlarına ihtiyacı bu nedenle vardı. Egemen burjuva milliyetçiliği, bu temelde özel savaşı tırmandırıyor. 12 Eylül faşizmi, özellikle onun açık cephedeki çok yoğun saldırısını yürüttü. Fakat 12 Eylül rejimi, Kürdistan'daki özel savaşta sadece askeri araçlarla yürütülen çıplak savaşımın yetmediğini, ideolojik-siyasi biçimlere de ihtiyaç olduğunu fark etti. Öte yandan PKK'nin de özellikle ilkel-milliyetçiliği işlemez duruma getirdiğini anladı. Sosyalizm maskesi altındaki sosyal-şoven grupların safları bulandırmasının da etkisizleştirildiğini gördü. Bu silahlarla artık PKK'ye karşı savaşamayacağını veya Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, bunlara dayanarak mesafe alınamayacağını iyi biliyor. Peki elinde geriye ne kaldı? Tekrar eski silah! Bin yıllık saldırı silahına tekrar sıra geldi. Kürt toplumunun geri özellikleri, mezhepler, tarikatlar eliyle çok yönlü parçalanmışlığın sonucu "bu dini bir kez daha kullanalım" dediler. Zaten Özal tarikatçılığı, Evren'in dinciliği boşuna değildir. Böylelikle yayılmak, Türklüğe atılım kazandırmak isteniyor. Bu, eski ideolojik silaha sarılma anlamına geliyor. Sonuçta bildiğimiz gibi, 12 Eylül döneminde tarikatlara olağanüstü ilgi gösterildi. Ve mali destek verildi. Bu konuda özellikle Suudi'nin desteği alındı. Sözde birçok din adamı maaşa bağlandı. Gördüğümüz gibi Batman, Diyarbakır, Urfa, Silvan gibi yerleşim merkezleri, tanınmış Kürt şehirleri böyle tarikat yuvalarıyla dolduruldu. O pansiyonlarda, 7 yaşındaki çocuklara, gece-gündüz o dogmalar ezberletilerek, kendi ulusal-toplumsal gerçeklerini inkar ettirmek için ne lazımsa o yapılıyor. Tıpkı Osmanlı dönemindeki Yeniçeri Ocakları'nda hıristiyan çocuklarının Türkleştirilip müslümanlaştırılması gibidir. Kemalizm bunu daha önce Dersim'de de katıksız Türkleştirmek için uygulamıştı. Dersim katliamı sonrası, Yeniçeri Ocakları'nı geride bırakan bir uygulamayla, toplanan çocuklar Türkten daha Türkçü olarak yetiştirildi. Bugün hala bunlardan bazıları bakandır, generaldir. Dört dörtlük Türkçüdür. İşte tüm bunlar imha sonrasında okullarda yoğun asimilasyon sonucu gerçekleştirildi. İşte yoğun tarikatlar da bu şekilde insanları kendi ulusal gerçeklerine ihanet ettirip bir hain olarak yetiştiriyor.

■ **Yani fazla bir dini yönü yok.**

□ Tabii, diğer yerlerde böyle aşırı bir Türkçülük bugün tutmayacaktı. Özellikle daha geniş, hele hele PKK'nin uyandırdığı ulusal bilinç, uyanış ortamında dört dörtlük Türkçülük, Dersim'de olduğu gibi tutturulamazdı. Peki bu neyle tutturuluyordu? Tabii ki tarikat ve mezhep yöntemleriyle!.. Türkleştirme bu yolla yapılmak istenildi.

Şimdi bazı din ekolleri yine ortaya çıkmışlar ve bunlar bir sürü de dergi çıkarıyorlar. Bu ekollerin adları önemli değil. Öte yandan en gözükara bir örgüt olan Hizbullah olayı var. Sözde islamiyette ırkçılık, ulus farkı yoktur. Belki ulus da yoktur. Ama bu katillere veya gözükaralara şunu soralım: Sen hangi dille saldırıyorsun? Hangi kültürle saldırıyorsun? Senin paran nereden geliyor, yaşamın nasıl ve nereden örgütleniyor? Tüm bunlarla sen hangi ulusal çerçevedesin? Ondan sonra kalkıyor ırkçılık diyorsun! Irkçılığın en büyüğünü sen yapıyorsun!

Evet, Hitler faşizminden daha tehlikeli bir ırkçılık budur. Rusya'da bir ara Karayüzler ırkçılığı vardı. Bunların, Hizbullah'ın da böylesi Karayüzler ırkçılığını tam ispatlayacağız ve gerçekliğini ortaya koyacağız. Bu nitelikte olanların Türk ırkçı örgütleri olduğunu söylemeliyiz. Bunlar dört dörtlük Türkçüdürler. Kürtlüğü ağızlarına bile almazlar. Kürt denince "bu ırkçılıktır" derler. Gözükara Türkçüdürler. Kemalist aydınların bazıları bile –örneğin bir İlhan Selçuk– Kürtleri tam inkar etme gereği duymazlar. Bunlarda bu bile yok.

Demek ki, ortada bulunan tarikatlara islam tarikatları demek yerine, islam maskesi altındaki gözükara, yüzükara veya kendisi kara, kısaca Karayüzler Türk şoven örgütleri demek gerekir. Nakşicilerin, Süleymancıların, Nurcuların hepsinin para kaynağı bu rejim ve karanlık güçler değil mi? Türkse Türkler, Arapsa Araplar, Farssa İran veya solcu ise bilmem hangi güçler bu parayı niye veriyorlar? Çok mu adaletten yanalar?

Orta yerde işkenceler var, bir ülkenin harebe haline getirilmesi var, bir halkın dilinden, dininden, kültüründen tutalım her türlü değerinin soykırımı var. Niye buna para yok? Niye buna yardım yok da, ulusal inkarcılara, milli gelişmenin hainlerine bu kadar para var. Bu konunun kullanılması biraz böyle geliştiriliyor. Ve 12 Eylül rejimi bu konularda bir adım da attırdı. Evren ve Özal'ın kendileri buna öncülük ettiler. Bu sadece sünnilik için değil, alevilik için de böyle yapılmıştır. Bir yığın sahte alevi dedesi ve derneği, bir sürü nakşi tarikatı bizzat bunlar tarafından, gerek yurt içinde gerekse yurt dışında örgütlendirildi.

Açıkça niyet şuydu: Kuzey'de aleviliği, Güney'de tarikatçılığı örgütleyerek mücadelemizin önüne geçmek istediler. Bu konuda özel bakan bile oluşturdular. Özal döneminin İçişleri Bakanı A. Aksu, Kürdistan'daki en büyük nakşiciydi. Bugün de emekçilerin saflarındaki alevi etkinliğini istismar etmek için, sosyal-demokratlardan aslen Dersimli olan M. Moğultay'ı bakan yaptılar. En üst düzeyden en alt düzeye kadar buna benzer bir yığın çıkar şebekesi harekete geçirildi.

Aleviciliğin eğer bir devrimci özü varsa, onu en iyi biz temsil ediyoruz. Eğer islamın bir devrimci özü varsa onu da en iyi biz temsil ediyoruz. Hiçbir tarikatın, mezhebin söyleyeceği iki kelime bile yoktur. Çünkü onlar Kürt halkını yüzüstü ve yalnız bırakmışlardır. Baştan beri iddiamız buydu ve bu temelde sözü fazla uzatmadan onların üzerine gidiyorduk. Bu nedenle de her tarikattan, her mezhepten insanı, saptırılmamış, düzene bağlanmış her insanı hızla saflarımıza çekebildik ve ciddi bir zorlukla da karşılaşmadık.

Özellikle 1990'lardan itibaren serihildanlarla ve gerillanın daha da gelişim göstermesiyle Kürdistan topyekün PKK'nin egemenlik sahası olmaya doğru gitti. Bunlar bunu gördüler. Yüzyıllardan beri halkı oldukça aldatarak, mezhep adına, sultanlık, cumhuriyet, tarikat adına muazzam çıkar sağlayabildiler. Şimdi de öyle bir yapı oluşturmuşlar ki, 100 bin üyeye sahip olduklarını söylüyorlar.

■ **100 bin üye...**

□ Evet, nakşi şeyhlerinin bazıları buralara kadar geldiler. Her üyeden alacakları paralar milyarlar yapıyor. Beş-on milletvekili, birkaç bakanları var. Aslında bir anlamda resmen devlet ortaklığıdır. Onlara karşı tavır alınması durumunda bunlar elden gidiyormuş ve bu nedenle dehşete kapılmışlar.

Öte yandan alevicilik de Avrupa'yı sarıyor. Bir sürü seyidin, dedenin, pirin bazı çıkarları, karşı tavırdan dolayı sarsılıyor. Bu akım, taa oralara kadar devletin de yardımıyla taşırılıyor. Daha bir sürü başka tarikatlar vardır. Her bölge, her vilayet bir tarikatın etkisi altına çekiliyor. İnsanları tanınmaz hale getiriyorlar. Belirttiğimiz gibi, bir çocuk dahi bırakmadılar. Tümünü böyle kör edercesine, onlardan en fanatik kişilikleri ortaya çıkardılar.

İran devrimi aslında 1980 sonrası bir devrimdi. İran gerçekten islamiyetin yabancı egemenliğine karşı bazı özelliklerini kullandı ve tavır geliştirdi. Bununla ezilenlerin temsilcisi misyonunu üstlendi ve bu tavrıyla İran'da devrim yaptı. Bu devrimle Ortadoğu'yu oldukça etkiledi. Türkiye'yi de etkiledi. Türkiye ile ilişkilerinde, özellikle 1990'lara kadar olan süreçte Özal'la ilişkilerinde yoğun çelişkileri vardı. Öyle oldu ki, İranlı temsilciler, "Anıtkabir'e gitmeyiz, Mevlana'yı ziyaret ederiz" dediler ve bunu yaptılar da. Hem de bunu başbakan düzeyinde yaptılar. Türkiye bu davranışı bile kabul etmek zorunda kaldı. Öyle anlaşılıyor ki, İran'a bu yönlü tavizler verirken, bazı şeyleri Kürdistan'da kullanmanın hesabını da yaptı. Şunu söylemek istemiş olabilirler: "Kürt ulusal kurtuluşçuluğu senin için de, benim içinde bir tehlikedir. İslam devrimi, Türk milliyetçiliğine ve kemalizme karşıdır ama, Kürt ulusal kurtuluşçuluğu Kürdistan'da boy atarsa, bu İran için de tehlikeli olabilir. Bu tehlike sadece benim için değil, sizin için de bir tehlikedir." Türkiye, bunun hem İranlılara, Suriyelilere, hem de Iraklılara söyledi...

Bİ-KONTRA KÜRDİSTANLILAŞMIŞ HALİDİR

lığı da anlaşılmıştır. Ve bu mücadele başarılmıştır. Dolayısıyla bu kanaldan gelebilecek tehlike artık fazla söz konusu olamaz. Çünkü bunun mücadelesi iyi verilmiştir ve başarılmıştır.

Bu ilkel-milliyetçilik için de geçerlidir. KDP'ler biçiminde dayatılan ilkel-milliyetçiliğin MİT ile birleşmiş KDP'cilik olduğunu biliyoruz. Daha 1970'lerde bazı Kürt dernekleri eliyle bu dayatılmak istendi. DDKD, KUK, ÖY, vb. bir sürü Kürt grupçuğu eliyle ilkel-milliyetçilik dayatılmak istenildi. Biliyoruz ki, halen de Talabani-Barzani eliyle Türk sömürgeciliği, böyle bir işbirlikçi-milliyetçiliği egemen kılmak istiyor. Fakat Kürdistan devriminde ilkel-milliyetçilik de teşhir ve tecrit edilmiştir. Yirmi yıldır bunlara karşı çok kapsamlı mücadele verildi. Bunların çok çeşitli fraksiyonları ortaya çıktı. Ama en temel güçleri yine de Barzani-Talabani'ydi.

■ **Yani temel Barzani-Talabani diyorsunuz.**

□ Evet, bunlara dayalı Özgürlük Yolu da günümüzde kendisine sosyalist parti diyor. Ekolü o güçlendirdi. Sömürgecilik, Rızgari, Ala-Rızgari, KDP, KUK, KAWA vb. adlar altında etkili olmak istedi. Ama bunun esas kökü feodal-aşiretçi güçlerdi. Ve bunlar bir de Türk milliyetçiliği ile irtibatlıydılar. Özellikle de Türk MİT'i ile irtibatlıydı. Tüm bunlar, tutarlı yurtseverliğin, devrimci-yurtseverliğin gelişmesini elbirliğiyle boğmak istiyorlardı. PKK bunlara karşı da çok tutarlı bir mücadele verdi. Bunların ağa-aşiretçi güruhu teşkil etmesi, öte yandan özellikle sosyal temelin emekçi olması gerçeği, 1970'lerin ortalarından itibaren bizim halkı kolay aydınlatmamıza ve bunları tecrit etmemize götürdü.

İkili mücadele verildi kısacası. Ve bu ikili mücadele hem Türk milliyetçiliğini ve hem de Kürt ilkel milliyetçiliğini Kürdistan halkının içinde teşhir ve tecrit etti. Bilindiği gibi, PKK'nin ideolojik egemenliği bu mücadele sonucunda belirlendi. Aynı zamanda PKK'nin güçlü bir siyasi doğrultuya girmesi de bu ideolojik mücadelenin başarılması temelinde gerçekleşti. Dolayısıyla 1980 sonrasında gerillaya doğru askeri açılımlara yönelmeye çalıştığımızda, karşımızdaki ister sosyal-şovenizm olsun, ister ilkel-milliyetçilik olsun, milliyetçiliğin çok çeşitli biçimleri cevabını almış ol-

Devlete hizmetin hezimeti

MUMCU ÖZEL SAVAŞ KURBANI

■ Kesin bir dille belirtmek gerekir. Uğur Mumcu devlet güdümlü karanlık güçler tarafından öldürülmüştür. Bu olayla ilgili PKK'ye yönelik suçlamalar tamamen gerçek dışıdır. 1992 yılında yaşamını yitiren 10'u aşkın devrimci, yurtsever gazeteci-yazarı öldürenler, Uğur Mumcu'yu da öldürmüşlerdir

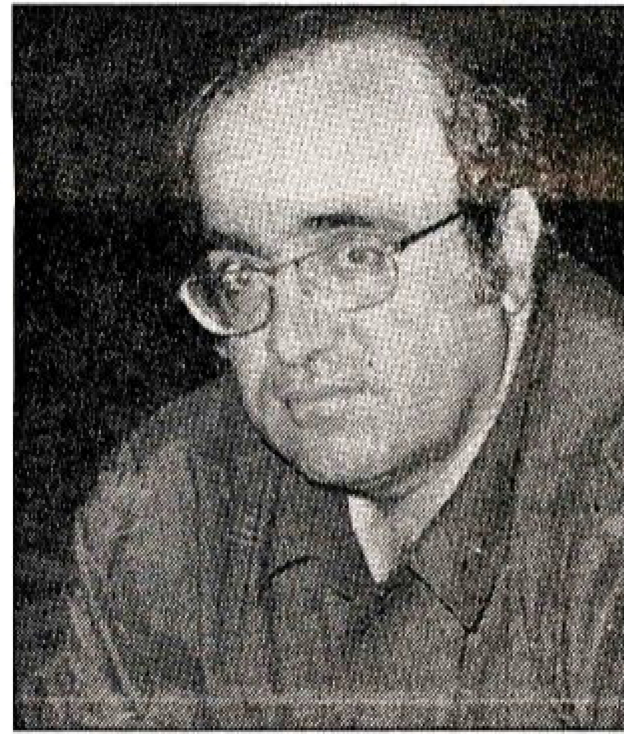
Berxwedan Haber Merkezi

Cumhuriyet gazetesi yazarı Uğur Mumcu'nun öldürülmesiyle birlikte, devletin denetimindeki yazar ve çizerler bütün dikkatleri PKK'nin üzerinde odaklaştırmaya büyük özen gösterdiler. Gerekçe olarakta Uğur Mumcu'nun PKK'ye karşı oluşu ve bu konuda devletin bünyesindeki "yasal" ve yasa dışı kuruluşlarla çalıştığı, bu nedenlede PKK'nin Uğur Mumcu'yu cezalandırabileceği iddiasını ortaya atarak, devletin hazırladığı sanaryoyu kitlelere benimsetmeye çalıştılar.

Uğur Mumcu'nun devletin tüm yeraltı ve yerüstü güçleriyle birlikte, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çok yönlü bir faaliyet yürüttüğü ve Misaki-Milli sınırlarını koruyabilmek için basın ve yayıncılık ahlak kurallarını hiçe sayıp, gerçekleri örtbas ettiği doğrudur. Onun bir gazeteci olarak içinde bulunduğu bu ahlak dışı konum, PKK'nin onu ortadan fiziki olarak kaldırmasına bir gerekçe olamazdı. Zira Uğur Mumcu gibi yüzlerce Türk yazarı ve çizeri vardır. PKK'nin böylesi bir eylemde sorumlu tutulması ise tesadüfi bir durum elbette olmamaktadır. Bazı insanların ölüsü dirisinden daha yüksek sesle konuşur. Bu gün TC'nin içinde bulunduğu iç ve dış koşullar, başta Kürdistan ve daha sonrada emekçi Türk halkına karşı, yeni bir dönemin başlatılması ve bu dönemde de terör çok daha üst seviyeye tırmandırılarak halklarımızın tamamen sindirilmesi hedeflenmektedir. Geçtiğimiz 1992'nin bilançosu kamuoyundan ne kadar gizlenirse gizlensin, TC'nin kaybettiği asker sayısı ve buna karşı sivil halka karşı giriştiği terör hareketleriyle katlettiği yüzlerce savunmasız insanın ağır faturası durmaktadır. Ve TC'nin bu sorunu siyasi olarak çözümlemesi gereken bir sorun olduğunu artık dünya bile kabul etmektedir. Uzun yıllardır PKK'nin kökünü kurutacağını iddia eden TC, ilan ettiği her göstermelik zaferin, devlet olarak yok oluşun yeni bir başlangıcı olduğu ortaya çıkmıştır.

Bir taraftan Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin 20 yılda katettiği mesafeyi bir yıl için de iki katına çıkarırken, TC son birkaç yıl içinde "Suriye'yi dize getirdik, Ortadoğu'da stratejik önemimiz her gün artıyor" demesine rağmen, Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden birkaç gün önce, TC'nin Başbakanı Süleyman Demirel Suriye gezisinin umutsuz sonuçlandığını bütün basına açıklamak zorunda kaldı. Milliyet gazetesinin yazarı, MİT'in has adamı Yalçın Doğan ise: *"Biz kendimizi kandırıyoruz, artık bizi kimse fazla ciddiye almıyor"* yorumunu yapıyordu. Türkiye ekonomisinin önde gelen kuruluşu TÜSİAD çevreleri bütün bir yılın "konuşmakla geçtiğini" ifade ederlerken ana muhalefet partisi ANAP bir yıllık kayıplarının on yıllık kayıplardan fazla oldğunu yaklaşık iki ay önce açıklamıştı. Bütün bunların ötesinde büyük işveren konumunda olanlar bile bir hayat pahalılığından yakınmaya başlamışlardır. Bir yıl içinde ARGK ile TC ordu gücü arasındaki savaşta binlerce TC askeri ve bine yakında gerilla kaybı oldu. Kürdistan'da onbinlerce savunmasız ve sivil insanımız ülkelerinden sürgün edilirken, Türkiye'deki emekçi sınıf TC'nin ısrarla dayattığı bu kirli savaşın masraflarını karşılamak için hayatla daha çetin bir direnmeye sürüldüler. Ne garip bir çelişki insan hayatından daha ucuz bir nesnenin olmadığı bir toplumda, ülkenin ekonomisinde sorumlu kesimler hayat pahalılığından yakınmaktadırlar.

Diğer yandan "Milli birliğin" sağlanması için Türkiyeli demokratlar, devrimciler ve hatta kendine sosyalist diyenler Kürdistan halkına karşı savaş alanına çekilmek istendi. Bu konuda önemli başarılar elde eden TC, uzun bir süre PKK'nin ABD tarafından desteklendiğinin propagandasını yürüttü. TC Kürdistan'da girdiği savaşla tüm meşruluğunu kaybederek, karanlık bir güç şeklinde örgütlenerek her gün yeni cinayetler işleyerek psikokojik üstünlük sağlamak istemektedir. Kendine demokrat, ilerici ve sosyalist diyen milliyetçiler "kelimelerin

silahlardan daha yüksek sesle konuşacağını" ileri sürüp, "devletin parçalanması için siyasal propagandanın temel alınması ve PKK'nin ancak Türkiyeli sosyalistler" tarafından yok edilebileceğini ileri sürdüler. Devletin denetimindeki kontrgerilla güçleri ise bu "ateşin bacayı sardığını, bu yangının söndürülmesi için zaman geçirilmeden silahların en yüksek sesle konuşturulması" gerektiğini ileri sürerek yurtseverlere, devrimcilere karşı katliamlara başladılar. Bazı sosyalistlerin cevabı ise "öyle değil böyle sürdürülür. Bizde söndürme recetesi sunuyoruz" dediler.

Bu ulusal yangının Türk halkına da sıçrayacağı emperyalistlerce defalarca söz konusu edilmişti. Ve onlar Türk solundaki bazı kemalistlerin ileri sürdüğü gibi otonomi düşüncesini 1988 yılında formüle etmişlerdi bile. Başkan APO'nun son röportajında da görüldüğü gibi *"Türkiye'de kendime muhatap siyasal güç arıyorum"* oldu. Bu dönem içinde Uğur Mumcu'nun Türkiye'deki sosyal demokratların ve "sosyalistlerin" parçalanmışlığından duyduğu üzüntü ve "sosyalizm"e inanan sosyal demokratların milli birlik içinde olması gerektiğini, ileri sürmüştü. Başkan APO'nun gündemi belirleyen röportajının tartışıldığı ve ilk kez devlet televizyonunda gösterilmesi gibi önemli olaylar gelişiyordu. Devlet televizyonun da yayınlan röportaj kasetlerini ne denli kırpıp, sözcükleri budayıp kendi lehlerine kullanmak isterse istesinler, sonuçta Kürdistan halkı başkan APO'nun vermek istediği mesajı çok netçe aldı. Devlet kendi kendini bir kez daha tuş etti. Ve Türkiye'nin gündemini PKK belirliyordu. Hürriyet gazetesindeki köşesinde Emin Çölaşan TRT yetkililerine ateş püskürerek *"insan propaganda yaparsa gecenin bu saatindemi yapar, herkes yattığı saatte bunun yapılmasının büyük aptalık olduğu tartışma götürmez"* diyerek akıl verdi. Devlet te verilen bu akılla programı üç kez tekrarladı. Ama bakıldı ki lehlerine, hesapladıkları propaganda, PKK'nin işine yarıyor, gündemi kaptırmışlar, tam da bu sırada Uğur Mumcu'nun "ölüsünün dirisinden daha fazla etkili olacağına" karar verildi. Mumcu'nun seçimi tesadüfi değildir. Özellikle bugüne kadar dış basında tepkiyle karşılanan devrimci ve demokrat gazetecilerin katledilmesine karşı duyulan nefret tek bir ağırlık merkezinde toplanılma hesabı yapılarak Mumcu seçildi. Mumcu Cumhuriyet köşe yazarına göre *"PKK hizbullah ve MİT içindeki bazı karanlık güçlerle işbirliği içindeydi."* Gerçekten PKK'yi devletin tekelinde olan basın organlarından tanıyanlar, kendilerini bu düşünceye inandıran psikolojik savaşın sarhoşluğu içindeydiler.

PKK'nin uluslararası siyasal arenanın gündemini işgal ettiği her dönemde buna benzer olayların olması tesadüf değildir.

Mumcu'yu kontrgerilla öldürdü

Mumcu olayının hemen akabilinde devlet yetkilileri birbirini yalanlayan açıklamalar yaptılar. Mumcu'nun öldürülmesinden sonra yıllardır aydınlanamayan Çetin Emeç, Bahriye Üçok, Turan Dursun, Muammer Aksoy cinayetlerinin ipuçlarının elde edildiğini belirten devlet yetkilileri, neden şimdiye kadar bu tür açıklamalar yapmadıklarını ise izah edemiyorlar. İsmet Sezgin kendinden emin konuşarak cinayetlerin faaillerinin çok kısa sürede ortaya çıkaracaklarını açıklıyordu. Devlet failleri çok iyi tanıyor, zira kendisinin denetiminde olan kontrgerilla elemanları 20 metre uzağında polis kontrol noktasının bulunduğu araca ısıya hassas bombayı araca yerleştirebiliyor. Cinayetlerin asıl failleri elbette ortaya çıkarılmayacak, ancak bazı kurbanlar bu iş içinde feda edilecektir. Mumcu'nun cenazesine katılan binlerce insanın tepkisini, devlet kendisine verilmiş destek olarak propaganda ederek yeni cinayetlere girişeceği kesinlik kazanmıştır. Diyarbakır'da katledilen Hafiz Akdemir ve Musa Anter'in cenaze törenine izin vermeyen devlet Mumcu'nun cenazesini devlet töreni ile yaparak güya gazetecilere verdiği değeri ifade etmeye çalışmaktadır. Bu tamamen büyük bir sahtekarlığın ötesinde bir şey değildir. Binlerce insanı toplayarak kendi cinayetini gizlemenin çabasıdır.

Mumcu'nun kimliği

TC yapay gündemler oluşturarak katliamlara hız verirken, yaptığı cinayetleri de PKK'ye karşı bir propaganda aracı yapmaktadır. Şimdi de bu noktayı açalım.

Uğur Mumcu, Türkiye ve Kürdistan kamuoyunun yakından tanıdığı bir kimliktir. Yazarlık ve gazetecilik mesleğinde yıllardan beri kaleminin nasıl çalıştığı ve kimlere hizmet ettiği de çok iyi biliniyor. Kemalizmi en bağnaz tarzda savunan, bu ideolojiye dokunduğu noktada islami çizgiye karşı tavır alan ve yine sahip olduğu düşünceler itibarıyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin önder gücü olan PKK'yi bir terör örgütü olarak değerlendiren Uğur Mumcu, demokrat olarak geçinen bir gazeteciydi. Öte yandan TC devleti tarafından kamuoyuna en tehlikeli olarak sunulan olayların peşindeydi. Kontrgerillaya ve MİT'e ilişkin çok az kişinin bildiği sırlara sahipti. Bunları nereden ve nasıl sağladığı noktası konumuzun dışında olan bir durumdur. Bu arada hemen belirtelim ki, kontrgerilla vd. karanlık olaylara yönelik olarak yazdığı eleştirisel yazılardaki amacı, her zaman TC devletinin birlik ve bütünlüğünün en iyi nasıl korunacağı şeklinde olmuştur.

Nitekim kendisine toz kondurmaz bir demokrat geçinmesine rağmen, devletin birlik ve bütünlüğüne yönelik tehlike arzettiği için Kürdistan halkının mücadelesine karşı takındığı tavır şovenist ve ırkçıydı. PKK'yi hep kendisince terör örgütleriyle yan yana göstererek gerçekleri ifade etmeyen yorumlar geliştirdi. Halkımızın haklı olan kurtuluş davasını "etnik terör" olarak teşhir etmeye çalıştı.

Yine islami çizgiye karşı bilinen tavrı da, devleti koruma esasına dayalı olarak gelişiyordu. Gerçekte ise onun tavır aldığı islami çizgideki örgütler de devletin güdümünde hareket eden örgütlerdir. Hizbullah örgütü, bu konuya yeterince örnek teşkil etmektedir. Kontrgerillanın daha çok çeşitli faaliyetleri ve dolayısıyla bu faaliyetleri yürüten kolları vardır. Uğur Mumcu'nun karşı olduğu ya da eleştirdiği, bu faaliyetlerin devletin yararına olmadığı, tersine devletin yapısına zarar verdiği noktasıydı. Nitekim PKK'nin yok edilmesi noktasında devlete en çok akıl vermeye çalışan gazeteci-yazarlardan biri konumundaydı.

Ancak bütün bunlar, PKK'nin Uğur Mumcu'yu fiziki olarak hedeflemesinin bir gerekçesi değildir. Biliyoruz ki, Uğur Mumcu benzeri gazeteci-yazar Türkiye'de çok sayıdadır. Şimdiye kadar PKK'nin böyle bir suikast girişimi olmadı ve olmayacağını da kesin. Kaldı ki PKK, yaptığı eylemleri üstlenmekten çekinmeyen bir hareket olarak tanınıyor. Bu, PKK'nin sıradan eylemci bir hareket olmadığını, tersine yapmak istediğini çok iyi düşünen, çok yerinde gerçekleştiren bir güç olduğunu gösteriyor. Yine Başkan APO'nun basın-yayın kuruluşlarına verdiği demeçlerde ve kendisiyle yapılan röportajlarda gazeteci-yazarların görevleri üzerinde önemle durması, buna büyük değer vermesi, PKK'nin bu konudaki yaklaşımına fazlasıyla açıklık getiriyor.

Kesin bir dille belirtmek gerekir. Uğur Mumcu devlet güdümlü karanlık güçler tarafında öldürülmüştür. Bu olayla ilgili PKK'ye yönelik suçlamalar tamamen gerçek dışıdır. 1992 yılında yaşamını yitiren 10'u aşkın devrimci yurtsever gazeteci-yazarı öldürenler, Uğur Mumcu'yu da öldürmüşlerdir. Olayı üst-

Devamı 31. sayfada

Bize düşen;
BOŞALAN TETİĞE PARMAK BASMAKTIR

Şamil Batmaz

Yazmak için duraksadım. Kafamdakileri toparlamaya çalışıyorum ama, galiba pek başaramayacağım. Cezaevlerinin egemen güçler açısından ne ifade ettiğini ve ne kadar önemli olduğunu daha iyi anlıyorum. Yaşam kavratıcı oluyor, pratik muthiş eğitiyor. Sonuç çıkarmak hiç de güç değil. İsteklenmek yetiyor. Bilinmeyen şey değil ama, her geçen gün daha anlaşılır oluyor.

Şöyle bir düşündüm. Cezaevinde kesintisiz 12 yıl doldurmuşum, genel olarak ise 15 yıl oluyor. Düşünebiliyor musun 15 yıl... 15 yıl mücadele dışı kalmak, 15 yıl karelenmiş bir ortamda yaşamak... 15 yıl halkımızın sıcaklığını, coşkusunu fiili olarak yaşayamamak... 15 yıl özel savaşın bitirici, kişiliksizleştirici etkisi ve denetimi altında kimlik ve kişiliği koruyarak yaşamaya çalışmak...

Kendimi sorguluyorum.

Mücadele ve mücadelenin ortaya çıkardığı sonuçlar sorgulatıcı oluyor. Gelişme ve devrimci atılım, kişiye kendi, yaşamını bir bütün olarak sorgulamasını dayatıyor. Kaçınılmaz bir sonuç ve ben kendimi sorguluyorum. Bu ilişki, toplumsal hareketin kişilik boyutu oluyor; devrimin kişilik üzerindeki bilimsel etkisini ifade ediyor ve Kürdistan ulusal kurtuluş hareketimizin özünü, öz karakterini de açığa çıkarıyor. Devrimci bir durumdur ve devrimci durumun varlığı ve gelişimi, paralel olarak kişilik gelişimini de açığa çıkarıyor.

Çelişki hareketin varlık nedenidir ve hareket sorgulayıcıdır. Devrim bir harekettir.

Önce devrim sorguladı.

Tutsak düşmek, biraz da zayıflıktır. Ve esas olarak kişinin kendisi bunun koşullarını hazırlar. Kişinin koşulları yaratması, "kendini yakalatmaktır". Subjektif yanı yok ama, objektif yanı "işbirlikçilik"e kadar uzanabilir. Kişiliğin dönüşmemesi, kendi geri geleneksel yapısında ısrar etmesi, kendi bireysel üslubunu konuşturması, küçük-burjuva yaşam tarzı ve ilişkilerinde ısrar etmektir ve bu özellik bizi "düşman alanları"na çekmiştir. O koşulları, yani 1970'li-1980'li yılları "teoride devrimci, pratikte küçük-burjuva" olarak yaşamak diye değerlendiriyorum. Hakim olan ikincisi olmuştur. Birincisi, kişilikleşmemiş, ayakları yere basmamıştır. Şimdi düşünüyorum da o terör koşullarında bir eve, bir köye gitmek nedir, nedendir? Devrim için olmadığı kesin. Devrim için, yürüyüş için değildir, biraz daha rahat ortam bulabilmek içindir ve çok tehlikelidir. Köylülük yanı ağır basan yaşam tarzından kurtulamamamız, mücadeleyi birazda köylü-küçük-burjuva üslupla yürütme isteğimiz bize kaybettirdi. Bu kaybettirme yıllarımıza mal oldu. Ve içeride geçirdiğimiz her an, her saat, her gün, her ay ve yıl, daha çok tutsak edene kazandırdı.

Devrimin yasalarını bilmiyorduk.

Ütopya güzeldir.

Atak ve istekliydik.

Ama geçerli olan ve yaşamı belirleyen doğanın kendi yasalarıdır. Toplumsal yasaların kendisidir. Bunu kavrayamamıştık. Silahımız vardı ve yasa buydu. Silah ile toplumsal yasalar, toplumsal olaylar arasındaki bağı, kaçınılmaz ilişkiyi göremedik kavrayamadık. Oysa "Savaş politikanın başka araçlarla yürütülmesiydi." Politikanın hizmetindeydi. Silah da öyle. Politik insanlar olmadığımızdan, politikayı küçümsediğimizden, silahı politikanın yerine koyduk. Elimizde bir tek silah vardı, (belki de yoktu.) "Bu eve, bu köylere, bu dağlara kimse giremez" diyorduk. Büyük abartıydı, abartı olduğu kadar müthiş bir yanılgı... Oysa karşımızdakiler sadece silahlı değillerdi; yani sadece silahlı bir güç değillerdi. Politik olarak egemenlerdi ve bu egemenliklerini göremedik, kubullenemedik.

Kabullenmek, başlangıçtır. Doğru, yanlışın kabullenilmesiyle başlar, gelişir ve egemen olur. Yanlışı kabullendikçe özgürleşiyorum. Güçlendiğimizi hissediyorum. Ama asıl olan doğruyu geliştirebilmektir. Zordur ama imkansız değildir. Parti ve halkımızın mücadele tarihi örnekleriyle doludur.

Ülke devrimimiz bir zor olayıdır ve bu geliştirilmiştir. Bilinçle, sebatla, kan ve canla parça parça geliştirilmiştir. Bu gelişim seyri içerisinde, büyük kişilikler ortaya çıkmıştır. Şehitlerimizin yaşamı budur.

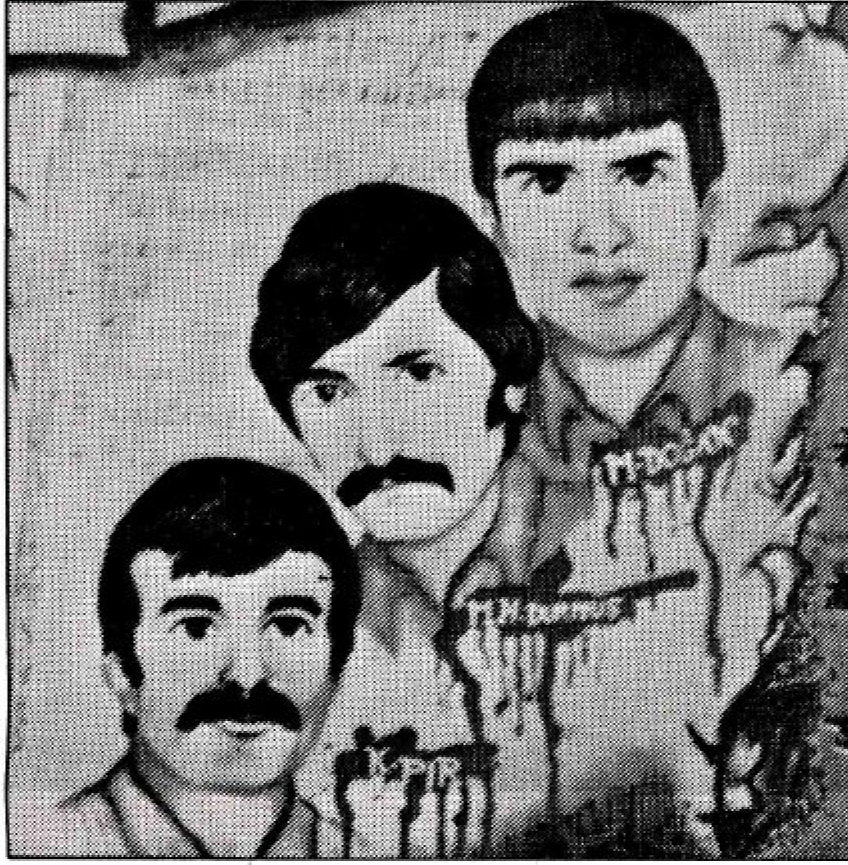
Bir şehitler hareketiyiz ve en çok şeyi şehitlerimizden öğreniyoruz. Devrim şehitlerinden çok şey almıştır. Devrimci savaşımızın her anında, her mevzisinde şehitlerimizin kanı, canı, emeği vardır.

Ama biz şehitleri ne kadar tanıyoruz?

Şehitleri ne kadar kavrıyoruz?

Bu soruların doğru cevaplanması gerekiyor. Kendi açımdan soruna böyle bakıyorum. Ve şimdiye kadar yeterince tanımadığımı, yeterince kavrayamadığımı görüyorum.

Bugün 1 Ocak 1993.

Bugün en çok şehitleri düşündüm. Kıyaslamalar yaptım ve kendimi sorguladım. Tanıdığım ve bildiğim birçok şehitlerimizi belleğimi zorlayarak gözlerimin önüne getirdim. Her birinin şehit oluş biçimi, kişilik özellikleri ve devrime ne kazandırdıkları, düşmana ne kaybettirdiklerini kavramaya, sonuçlar çıkarmaya çalıştım. Gördüm ki, şehitleri çok yüzeysel kavramışım. Eylemlerinin özüne inmemişim. Ve şehitler için hemen hiçbir şey yapamamışım. Daha çok anmalarla sınırlı olan yaklaşımlar göstermişim. "Cezaevlerindeyiz, imkan yok, olanak yok" deyip geçmişiz. Başkanın biz sözü vardır ve çok anlamlıdır, kavratıcıdır Başkan, *"Her şahadet olayında bile bir zayıflık vardır" der.* Tam olarak şu an hatırlamıyorum ama, özü buydu. Bu aslında güçlü bir mesajı içeriyordu ve şehitlerimizin nasıl tanınması, nasıl kavranması gerektiğini de gösteriyordu.

Şimdi daha iyi kavrıyorum:

Ölümü biraz da zayıflıklar yaratıyor.

Yaşam ise olumlu özelliklerin ürünü olarak gelişip serpiliyor. Şu gerçeklik önderliğin asıl olarak bizlere vermek istediğidir: Şehitlerin temsili, şehitleri biraz da ölüme götüren zayıflıkları aşmakla mümkündür. Her birey, bu zayıflıkları kendi yapısında aştıkça kişilik güçlenir ve yaşam kazanılmış olur.

Güney'de çok ama çok değerli arkadaşları da yitirdik..., "Yitirmek...", "Kazanmak ve yitirmek..." Zor kazanıyoruz, kolay yitiriyoruz. Oysa, zor kazandığımız gibi, kazanılanı, sökülüp alınanı da korumak gerekiyor, kolay, kolay yitirmemek gerekiyor. Bunu öğrendiğimiz, bunu başardığımız taktirde devrimimiz sağlam temellere oturtulacak, devrim güvenceye alınacaktır. Her gün şehit veriyoruz. C. Karaçalı ve M. Gezgör yoldaşları da şehit verdik. İkisi de yanımızdaydı ve yıllarca zindanlarda kaldılar. Gezgör'de büyük bir sınıf kini vardı. Düşmana kin ve öfke duyuyordu. İntikam yemini yüreğini yoğurmuştu. Sabırsızdı. Cuma sessizdi, ama kararlıydı. Kendini gösteriyordu ama o da devrim ateşiyle yanıyordu. Zindanlarda özel savaş, militan kişiliklerine boyun eğdirip köleleştirememişti... Tercihlerini devrimden yana yapan ve bu temelde kendilerini kararlaştıranlar kazanıyor ve kazandırıyor. İkirciklį, yenilgili kişilik yapılarını aşmayanlar ise kaybediyor. Sadece kaybetmiyor, aynı zamanda kaybettiriyor. Oysa biz Önderliğin dediği gibi "Kazanmaya mahkumuz!" Özgür ve onurlu bir yaşam için, gelecek için, insanlık için kazanmaya mahkumuz. Bunun gereklerini yerine getirmekte güçlük çekiyoruz. Tarihin bize tanıdığı fırsatı kullanmasını bilmiyoruz. Kendimizi savaşa veremiyoruz, savaş sorunlarına, gelişme sorunlarına veremiyoruz. Devrimin temposunu yakalamak için koşmuyoruz. Korkunç bir muhafazakarlık sergiliyoruz. Geçmişte, süreci ve devrimi geriye çekici sorunlarda ayak diretiyoruz. Objektif konumumuzla önderliğe ayakbağı oluyoruz, tıkıyoruz. Kendimizi uğraştırır hale getiriyoruz. Ve adeta sürükleniyoruz.

Düşünmüyoruz. Düşünmesini bilmiyoruz. Yöntemi bilmiyoruz. Düşmanın yarattığı kişilik yapısını aşmış değiliz. Bu kişiliğin düşünme ve üretme yetisi yoktur, zayıftır, körelmiştir. Korkunç tembeldir. Uzun soluklu değildir. Zora gelemez, dayanma ve direnme gücü zayıftır. Tembel ve uyuşuktur. Hep tüketicidir. Bu yapısı onda dağınık ve sorumsuz yaşamayı, sorumluluk almamayı, geliştirmiştir.

Daha açık bir ifadeyle demagojik bir üslubumuz vardır. Çok şey söyleriz, konuşuruz ama pek bir şey yapmayız. Devrime, şehitlere, önderliğe methiyeler dizeriz ama gereklerini yerine getirmeyiz. Pratik sorumluluğu paylaşmayız.

Kendini çağa ve devrimin hızına kapama, söz verme, ama verilen söze bağlı kalmama. Daha çok yerinde sayan bir kişilik ve pratik. Bunun yarattığı isteksizlik ve bıkkınlık. Ve günü yaşamada korkunç ısrar.

Güney'de çok hem de çok değerli arkadaşlarımızı yitiridik. Kuzey'de yitiriyoruz, şehirlerde yitiriyoruz. Bu bizlere büyük acı veriyor. Acı duymak, onu hissetmek gerekiyor. Ama bu acı ve yoldaşlık hislerinin emrettiği pratik adımlar atılmıyor, her yoldaşımızın şahadeti, kişilikleşme ve ayağa kalkmaya bir talimat, karşı konmaz bir çağrı olamıyorsa, asıl olarak bu etkiyi yapamıyor ve bu sonucu yaratamıyorsa; duyulan acı ne kadar gerçektir, duygular ne kadar yoldaşçadır...

Parti öğretisi, kültürüdür: Şahadet olayları sadece kişilikte bulunan zayıflıkların ürünü değildir. Bunun payı vardır ama, yaşayan ve savaşan yoldaşlar olarak, bizlerin kişiliklerimizde, pratiğimizde taşıdığımız yetmezliklerde, şahadet olaylarında büyük rol oynamıştır ve bu anlamda her yoldaşımızın yitirilmesinde bizim de payımız vardır. Görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmememiz bunda önemli roller oynamıştır ve bu anlamda her yoldaşımızın yitirilmesinde bizimde payımız vardır. Dolayısıyla düşman; sadece karşımızda duran ve bize kurşunları, bombaları, tankları ve toplarıyla ölümü tattıran-tattırmak isteyen güçler değildir. Kişilik yapımızda ve yaşam tarzımızda kendisini gösteren anlayış ve yaklaşımlar, bizi silahsızlandıran, parti ve mücadele dışına çekip imha ettirmek isteyen özellikler de düşmandır. Ve bizler bu düşmana karşı başarılı oldukça karşımızda duran düşmanı yenebiliriz.

Kendi kişiliğindeki düşman özellikleri aşamayan, mahkum edemeyen birey, hep düşman korkusunu yaşar. Düşmana karşı direnme gücünü gösteremez. Çünkü düşman onun içindedir ve onu teslim almıştır, etkisizleştirmiştir. Mücadele pratiğimiz bunun örnekleriyle doludur. Gerilla harekatı en güçlü özgürlük harekedir. En yiğit, en cesur, en bilinçli insan topluluğudur. Bu ortama egemen olan onurdur, yiğitlik ve güzelliktir. Gerilla demek savaş demektir. Geleceği zaptetmek demektir. Bir bireyin böyle bir ortamdan kaçması, gerillanın zayıflığından değil, bireyin kendi kişiliğindeki düşman özelliklere teslim olması, dolayısıyla düşmana karşı büyük bir korkuyu yaşamasıdır. Zindanlarda da böyledir. Kaçış, sadece düşmanın konumunu açığa çıkarmıştır.

Önderliğin dediği gibi "PKK bir şehitler hareketidir." Bir şehitler hareketi olmak demek, devrimi güvenceye almak demektir. Ama bu, görev ve sorumluluklara doğru yaklaşım gösterdikçe, şahadet olayını doğru bilince çıkarabildikçe böyledir. Bugün, ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerini veren ve muzaffer olan halklar, binlerce, yüzbinlerce hatta milyonlarca şehit vermişlerdir. Sadece Sovyet halkı, Alman faşizmine karşı yirmi milyon şehit vermiştir. Bu bakımdan, Sovyet halkı ve devrimi en çok şehit veren bir halk ve devrim olmuştur. Ama bu gerçekliğe karşın, şehitlerin temsili gerçek anlamda yapılamamış, şehitlerin kanı, canı, emeği üzerinde yükselen devrim korunamamıştır. Bunda, şahadet olayının doğru kavranmamasının, faşizme karşı savaşarak, özgür vatan topraklarını korumak ve yaşatmak için bir bir düşen şehitlerin umudu, kahramanlığı, yiğitlik ve sosyalist ruhu kavranamamış, kişilikleştirilememiş; sonrası, iç düşmanlara ve emperyalizme karşı bir direniş barikatı olarak yaşatılamamıştır.

Şehitlerin temsil edilmemesi, şehitlerin inkarı, devrimin inkarıdır. Devrimi silahsızlandırmak, maneviyatını yıkmaktır. Sovyet pratiğinde şehitler yaşatılamamıştır. Şehitleri yaşatmak, devrim mücadelesini geliştirmek, devrimi korumak ve yükseltmektir. Tapınmacı ya da salt duygusal bir yaklaşım, şehitleri anmak ve yaşatmak demek değildir. Dinsel yaklaşımlar kadar, kişisel yaklaşımlar da doğru bir yaklaşım değildir. Düşenin silahını yerden almak ve savaşmak; birey olarak kendimizi kararlaştırmak, daha büyük, daha sonuç alıcı bir coşku ve kararlılıkla ileri atılmak, siyasal toplumsal gelişmeye hız kazandırmaktır.

Bize düşen budur. Bizlere düşen; her zaman ve her yerde, boşalan tetiğe basan parmak olabilmektir. Büyük istek ve atılganlıkla boşalan saflarda yer tutabilmektir. Şehitlerimizin tüm umutlarını, tüm özlemlerini, tüm beklentilerini kendimizde temsil etmektir. Kısacası, şehitlerimizin gözü, kulağı, yüreği, sözü, silahı olabilmektir. Bu olabildikçe şehitler ölümsüzleşir, düşmana karşı savaşan, yaşayan kahramanlar olarak kalır.

Bunları biliyoruz. Atılması gereken adımları da biliyoruz. Ama bu gerçekliğe karşın pratik gereklerini yerine getirmede ağır davranıyoruz. Bazen düşman kadar bile hızlı ve sonuç alıcı olamıyoruz. Şehitlerimizin çağrılarını duymazlıktan geliyoruz. Şehitlerin yaşamını temsil etmede zorlanıyoruz.

Şehit kanının aktığı her yerde yaşam vardır. Şehit kanının aktığı her yerde bağımsızlık ve özgürlük çiçekleri yeşerir. Gelecek, şehit kanlarıyla sulanan vatan topraklarımızın her karışıdır. Dağları, ovaları, nehirleri, köyleri, kasabaları, kentleridir. Geleceğin fethedilmesi, ülke toprakları üzerinde savaşçı bir yaşmın temsil edilmesiyle mümkündür. Bugün ülkemize bu bilinç ve kararlılıkla binlerin, onbinlerin dönüşü söz konusudur. Şehitlere ve devrime bağlılık temelde gerçekleştirilen bu dönüş; sadece ülkemizin değil, insanlık tarihinin de en büyük ve en onurlu eylemlerinden biridir. Vatansızlaştırılan bir halkın vatanına kavuşması, kimliksizleştirilen bir halkın kendi kimliğini bulması ve bu temelde özgürlük savaşına kalkması onurlu bir davranıştır ve bölge, dünya halkları açısından da önemli bir role sahiptir.

Bu durum görev ve sorumluluklarımızı daha da ağırlaştırıyor. Bizleri, sadece halkımıza karşı değil, başta bölge halkları, tüm insanlığa karşı sorumlu bir konuma getiriyor.

PKK bir insanlık hareketidir. Ve biz insanlığa karşı sorumluyuz. Tüm bir insanlığa karşı sorumluluk, daha büyük kişilik, daha büyük çaba ve katılımı zorunlu kılıyor.

1992 yılı halkımızın oldu. Halkımız kazandı. Düşman kaybetti. Düşmanın kaybetmesi, emperyalizm ve dünya gericiliğinin kaybetmesi, halkların ve insanlığın kazanması demektir.

1993 yılı da halkımızın yılı olacaktır.

Bu bilinç, coşku ve kararlılıkla tümünüzün yeni yılını kutlar, başarı dileklerimle kucaklar, selam ve sevgilerimi yollarım. □

Tanıkların anlatımı ve genelkurmay gizli belgelerinden

ÖZEL HARP VE KONTRGERİLLA

Senaryo

Berxwedan Araştırma Servisi

Aşağıdaki metin Genelkurmay Başkanlığı Özel Hareket Komutanlığı'nın İç Güvenlik Harekat Konsepti başlıklı gizli belgesinin 14 ile 19. sayfaları arasında "Senaryo" başlığıyla yer almaktadır. Metni olduğu gibi yayınlıyoruz. Türk ordusundaki komutanların "halkla diyalog" kurmasındaki amaç bu senaryoda, olduğu gibi ortaya çıkmaktadır. Amaç yine Kürt halkını imhadır.

"Halk arasında yeterli muhbir bulunamadığından...."

Senaryodaki durum içinde bulunulan şartları aksettirmektedir. Yaratılan olaylar ise gerçek olaylar değildir. Ve kendi birliklerimiz tarafından yapılmıştır. Bu senaryonun her seviyedeki birlikler için gerekli değişiklikler yapılmak sûretiyle öğretim amacıyla kullanılması mümkün ve faydalıdır. Mühüm olan husus teferruata hakim olma ve avcı zihniyetiyle hareket etme, operasyon içerisinde operasyon diyebileceğimiz bir uygulamayla zincirleme reaksiyonun başlatılıp sürdürülmesidir.

Durum; halen olduğu gibidir. Bölücü çete mensupları ağır zayiat vermelerine rağmen bölgede teşkilatlanma ve silahlı propaganda faaliyetlerine devam etmektedirler. Zaman zaman bazı köylere giderek propaganda yaptıkları, halktan yardım topladıkları, kendilerini ele verdikleri takdirde toplu katliam yapacaklarını söyledikleri şeklinde duyumlar alınmaktadır. Güvenlik kuvvetleri şüpheli köy ve mezraları basarak aramalar yaptıkları halde müsbet sonuç alamamakta ve çete unsurlarıyla temas sağlayamamaktadırlar. Halk arasında yeterli muhbir sistemi kurulmaması ve mevcutların da zamanın da istibarat vermemeleri bütün gayretleri sonuçsuz bırakmaktadır.

Nokta operasyonuna götürecek bilgi yetersizliği sebebiyle girişilen arama tarama ve diğer tecrit tedbirlerinden de beklenen sonuç alınmamaktadır.

"Kirli ilçeler, kirli köyler..."

Tali bölgenin bir türlü kontrol altına alınamayan Kaplan ilçesi kirli bölge olarak birinci öncelikle ele alınmış, burasının suratle kontrol altına alınmasına karar verilmiştir. Bu maksatla 40'ar kişilik 3 timden oluşan bir komando bölüğü bu bölgede görevlendirilmiştir. Özel eğitim gören ve bu konuda eğitilmiş tecrübeli bir yüzbaşı komutasındaki bölüğe bölge hakkında genel bilgiler verilerek bölgeye sevkedilmiştir. Kaplan ilçesine gelen bölük komutanı ilçe jandarma bölüğü komutanı ile temasa geçmiş ve birliğini geçici olarak ilçe karakolunda iskan etmiştir. İlk iş olarak da bölgede bir yıldan beri görev yapan jandarma bölük komutanından ilçenin köyleri hakkında bilgi almaya başlamıştır. Öncelikle halk üzerinde durarak, halkın sosyal durumu, nüfusu, liderleri, politik yapısı, dini inançları, örf ve adetleri, yasalara olan saygınlığı, güvenlik kuvvetlerine karşı tutumu, hassas ve kuvvetli taraftarı hakkında bilgi almış ve ilçenin 23 köyü olduğunu, jandarmanın merkez ilçe ile A. ve P. köylerinde karakolu bulunduğunu, personel azlığından bu karakolların sadece kendi köylerini kontrol edebildiğini öğrenmiştir. Köyler hakkında da bilinebilen lüzumlu bilgileri alan bölük komutanı ertesi gün ilçe savcısı ve hakimlerle kaymakamı ziyaret etmiş ve ilçenin kontrolünü ilgilendiren konular hakkında bilgiler almıştır. Kanun kaçakları ve kaçakçılar hakkında kendisine verilen biyografik bilgilerle ilçenin ekonomik ve tarihteki durumu, kafasındaki tasarıların şekillenmesine yardımcı olmuştur. İlçe merkezinde kaldığı 4 gün içerisinde müftüyle öğretmenlerle ve halktan ileri gelen kişilerle yaptığı temas köy muhtarları ve bazı köylerdeki sosyal durum ve politik durumun aydınlanmasına imkan vermiştir.

Arazi yapısı hakkında elde ettiği bilgiler, komşu ilçenin durumu ve bazı örgütsel faaliyetlerle ilgili söylentileri ilçe jandarma bölük komutanı ile değerlendiren bölük komutanı bir durum muhakemesi yaparak karara varmıştır.

Köylerin değerlendirilmesinde B., C., D. ve E. köyleriyle F., G., H. köylerinin kirli olduğu, K., L., M., N. köylerinin de bunlara benzer halde bulundukları, diğerlerinin şu anda temizliğini koruduğu görülmüştür. Elinde üç tim olduğundan bir timi B. köyüne yerleştirerek C., D. ve E. köylerini diğer timi F. köyüne yerleştirerek G. ve H. köylerini, kendisi de üçüncü timle birlikte J. köyüne yerleşerek I. köyünü kontrol altında tutmaya karar verilmiştir. J. karakolları da A. ve P. köylerini kontrol ettiklerinden ilk etapta 11 köyün kontrol edilebileceği, buralarda kontrolü kurduktan sonra timleri diğer kirli bölgeye kaydırmanın yararlı olacağını düşünmüştür.

Ertesi gün timler kendilerine tahsis edilen köylere yerleşmek üzere ayrılmışlardır.

Bütün timler benzer şekilde hareket ettiklerinden ve bu yönde eğitildiklerinden sadece F. köyüne giden 1. timin faaliyetini görelim.

"Amaçlarının köy halkına yardımcı olmak olduğunu..."

F. köyüne giden timin komutanı üstteğmen köy muhtarıyla temas kurarak köyde geçici bir karakol kuracağını, kirası ödenmek üzere kendisine uygun bir yer verilmesini, amaçlarının köy halkına yardımcı olmak onları bölücü çetelerden korumak ve halkın güvenliğini sağlamak olduğunu söylemiştir.

Tim komutanının muhtarı ismiyle çağırması, bazı ağaların ve köy ileri gelenlerinin hatırını sorması, köyün okul ve sağlık durumu hakkında bilinçli sorular sorması muhtarı etkilemiş ve ilk teması başarılı olmuştur.

Muhtarın gösterdiği ve halk odası olarak kullanılan binaya yerleşen tim yakın emniyetini sağlamış ve öğleden sonra tim komutanı kahveye gelerek köylülerin arasına karışmıştır. Tim komutanı yardımcısı köyde ve köyün çevresinde dolaşarak bölgeyi incelemiş ve bölücü çetelerin halkla temasını kesecek ve emniyeti sağlayacak tedbirleri planlamaya başlamıştır.

Köye giriş yerlerinde pusu kurulacak, dinleme postası çıkarılacak, devriye ihdas edilecek yerlerin tesbit ve diğer yakın emniyet tedbirlerini belirleyen tim komutanı yardımcısı hava kararırken planına uygun bütün tedbirleri aldırmıştır.

İkinci gün halk köy odasının tamirine başlamış ve tim komutanı yanında diğer yardımcıları olduğu halde muhtarla birlikte köyü dolaşmış öğretmeni köy imamını, köyün en yaşlısını görüp onlarla konuşmuş ve köy hakkında bilgi toplamaya kafasındaki soruların cevabını bulmaya çalışmıştır.

3. ve 4. günlerde aynı şekilde faaliyet gösterirken özellikle çocukların kendilerine yaklaştıkları, köylünün ilk günlerdeki çekingenliklerini attıkları, muhtar ve azaların kendile-

TANIKLARIN DİLİNDEN

Son günlerde yoğunlaşan kontrgerilla saldırıları Kürdistan'nın geneline kaydırılmak isteniliyor.

Bunu görüştüğümüz gerilla komutanları ve devlet askerliğinden firar etmiş, gerillaya katılmış Xemgin, Sevkan, Agit ve Zuhat'ta doğruluyorlar. Ayrıca Çermik çatışmasında esir alınan subayın açıklamaları katliamların kitleselleştirilmesi yönünde önemli somutluklar ortaya koymaktadır.

Bu durum çıkmazın, çaresizliğin ve tıkanmışlığın somutudur. Son dönemlerde yoğunlaşan kontrgerilla katliamları devletin bitiş sirenidir diyor gerilla komutanı Şemdin. Komutan Şemdin Güney Kürdistan'a yapılan harekatta TC önemli bir çıkmazı yaşadı ve darbelenerek geri çekildi. Şu anda Güney sınırına onbinlerce asker yığmış, kitleye yönelik opersayonlar gerçekleştiriyor. Yurtseverleri katlediyor yeni bir operasyon başlatmıştır. Tabi bunun amacı gelişen kitleselleşmenin önünü almaktır ve çözümsüzlüğün kendisidir. Diyarbakır serîhildanı devleti önemli oranda sarstı, gerilla saldırılarına karşı çaresiz şehirlere çekiliyor, karakolları terk ediyor. Halkta ulusal bilinçlenme her gün biraz daha yoğun yaşanıyor, devlet bunu katliamlarla durdurmayı hedeflemiştir. Halkımız korkuyu korkutmuştur. Bizim hazırlıklarımız var, ama biz yinede TC-'ye çağrı yapıyoruz, savaşı sivil halka karşı değil, gerillaya karşı yürütün, buyrun meydan akıtılacak her damla kanın hesabını sorarız. Koruculuk sistemi çöküyor. Partimiz çıkardığı aftan yararlama istemleri oldukça yoğun basına da yansıyor bu durum. Mardin bölgesinde görüştüğümüz 4. Bölge Komutanı Arat ise Mardin bölgesinde kontrgerilla, yurtsever insanlarımızı katlediyor. Gerilla elbiselerini giyerek katliam yapan kontrgerilla teşhir olunca artık açıkça katletmeyi yapıyor. Biz halkımızın içindeyiz bizimle savaşı göze alamamanın somut örnekleridir. Devlet çözümsüzlüğünü gizleyemiyor bu nedenle sivil halkımıza yöneliyor.

Devlet askerliğinden firar edip gerillaya katılan Sevkan, Agit, Xemgin ve Zuhat ise ordu içinde yoğun huzursuzluğun olduğunu vurgularlarken ordu içinde siyasal çözüm istiyenlerin sayısı oldukça fazla, kimse bu işin silah ile halolacağına inanmıyor. Kürt gençleri askerliğe büyük tepki duyuyorlar. Gençler askere gelmiyor, kaçıp gerillaya katılıyorlar. Askerler ve rütbeliler arasında büyük tartışmalar yaşanıyor, kimse ölmek istemiyor, herkes bir an önce kurtulup eve gitmek istiyor. Bu savaş anlamsızdır, tez elden siyasal çözüm yolları bulunmalıdır diyor askerler. Operasyonlarda gerillayla karşılaşmamak için

rini yemeğe çağırdıkları dikkatini çekmiştir. Timin beraberinde getirdiği aküyle çalışan portatif televizyonun hep beraber köylülere seyredilmesinin belirli bir sevinç yarattığı görülmüştür. 5. günden sonra tim komutanı beraberindeki bir kısım askerle korumak zorunluluğunda olduğu köyleri ziyaret etmeye başlamış ve 10. günden itibaren bu köylerdeki şahısların çoğunu adıyla çağırabilecek hale gelmiştir. Tim personeli de hem köyleri ve hem de araziyi tanımaya başlamış ve kısa sürede köylünün nabzını şeklen de olsa kontrol altına almıştır.

"Belli etmeden bilgi toplamak için yapılan köy sohbetleri."

Köy ziyaretlerinde evler teker teker ziyaret edilirken ev sahiplerine sorular sorulmuş ve bir çeşit nüfus sayımı yapılmıştır. Dikkati çeken hususlar tekrar sorularak, kontrol edilerek gizli faaliyete katılabileceklerin tesbitine çalışılmıştır.

Aradan 15 gün geçmesine ve hayli bilgi toplanmasına rağmen timi bölücü çetelerle temasa geçirecek bir bilgi alınamamıştır. Bir ize, ipucuna rastlanmamıştır. Şüpheli şahıslar üzerinde gayretler toplanmış mali durumları hissettirilmeden incelenmiş ve çevrede gizli pusular kurulmuş keşifler yapılmışsa da halen müsbet sonuç alınamamıştır. Buna rağmen tim komutanı sabırla çalışmalarını, köy ziyaretlerini sürdürmüş mevcut istihbaratını geliştirmeye, ipucu bulmaya, bulunan teferruatı tespite gayret etmiştir. Bölük komutanının görevlendirdiği sağlık ekibinin köyleri ziyaret ederek hastalara ilgilenmesi ve halka ücretsiz ilaç vermesi bir asker marangozun köy okulunun kapı ve pencerelerini birkaç günde tamir etmesi köylüler arasında time karşı duyulan sempatiyi arttırmıştır.

Tim komutanı değişik tekniklerle köylüleri sıkmadan köyleri kontrol altına almaya çalışmaktadır, bölgeye gelişinin 18. gününde beraberindeki 20 askerle sabaha karşı H köyünü dışarıdan emniyete alıp köye girmiş ve devriyeye çıktığını beyanla geçerken köye uğradığını söylemiştir. Bir süre köyde kalıp gerekli işlemleri tamamlamış ve öğleye doğru köylülerle vedalaşıp köyden ayrılmaya hazırlanmıştır.

Zamansız süt sağan kadın...

Tam köyden çıkarken köyün dışandaki bir kadının endişeli hali tim komutanının dikkatini çekmiş ve yanına gitmiştir. Bu sırada ahırda inek sağan bir diğer kadını görmüş ve kadının zamansız süt sağmasıyla ellerinin pisliği şüphesini arttırmıştır. Sorduğu sorulara inandırıcı cevap alamayan tim komutanı askerleri çağırarak ahırı boşattırmış ve aramaların emretmiştir. Ahırın zemini incelenirken üzeri inek pisliği ile kapatılmış bir kapak bulunmuş ve kaldırıldığında bir dehliz görülmüştür. Derhal dehlizden girilmiş ve dehlizden sonra bir sığınak ve içerisinde de kaleşnikofları bulunan 5 kişinin saklandığı görülmüştür.

Yakalanan bu şahıslar hemen orada sorgulanmış ve hepsi kendilerinin kanun kaçağı olduklarını örgütle ilişkileri bulunmadığını, 4'ünün aynı köyden birisinin de S. köyünden olduğunu söylemişlerdir.

S. köyünden olan şahıs gruptan ayrılarak sorgulandığında gerçeği söylemiş ve 4 örgüt mensubunun S köyüne götürmekle görevlendirildiğini halen köyde 8 kişinin kendilerini beklemekte olduklarını açıklamıştır. Hiçbir eyleme katılmadığından suçunun bağışlanması halinde saklananların yerini bizzat gösterebileceğini ve time yardımcı olacağını belirtmiştir.

Durumu bölük komutanlığına bildiren tim komutanı yakaladığı şahıslarla bölük merkezine gitmiştir. Orada ertesi sabah yardım edecek şahsın da alınmasıyla 20 kişi bir timle bizzat bölük komutanının operasyon yapması kararlaştırılmıştır.

Ertesi sabah tali bögeden sağlanan helikopterle S. köyüne aniden gidilmişse de saklandığı söylenen 8 kişi köyde bulunamamıştır. Yardımcı şahsın babası sıkıştırıldığında saklananların helikopter sesini duyar duymaz hemen köyün doğusundaki dereye doğru kaçtıklarını söylemiştir. Tim ikiye bölünerek köylünün kılavuzluğunda kaçtıkları söylenen bölgeye hareket edilmiş ve örs çekiç metodu ile kaçanları yakalayacak operasyona başlanmıştır.

"8 çete mensubu ölü ele geçirilmişti"

Dere tabanına inilirken çete mensuplarının ateş açmaları üzerine çatışma başlamış ve bu müsamede de 8 çete mensubu ölü olarak ele geçirilmiştir. Timden de bir astsubayla bir er şehit olmuş. 1 subayla 1 astsubay yaralanmış.

Ölülerin teşhisi işlemi sırasında bir şahsın üzerindeki muska arayıcıların dikkatini çektiğinden açılıp bakılmış ve içerisinde Türkçe yazılmış ve diğer örgüt mensuplarına ulaştırılacak talimatlar olduğu görülmüştür.

Talimatlardaki şifrelerin çözümlenmesiyle 26 kişinin kimliği ve adresi belirlenmiş ve teker teker yakalanmaları işlemine başlanmıştır.

Bu senaryoyu daha da uzatmak mümkündür, timlerin ve birliğin diğer bölgelere kaydırılması zaman zaman eski köyleri kontrol etmeleri ve yeni operasyonlar düzenlenmesi anlatılabilinir.

Amaç teması sağlayacak istihbaratın tesbiti olduğundan senaryo burada kesilmiştir.

Özel Harekat Komutanlığ'nın gizli belgelerinde geçen böyle sayısız gerçek dışı seneryolar bulunmaktadır.

herkes dua ediyor, yürürlerken büyük gürültü çıkarılıyorlar öksürülüyor, gerilla yakınlardaysa uzaklaşsın diye, bazen gerillayla karşı karşıya geldiğimizde oluyordu, ya sessiz sedasız çekip giderdik, yada taşların arasına saklanırdık. Bir defasında virajlı bir yerde tam karşı karşıya geldik, bize propaganda yaptılar, ben etkilendim ve 3 gün sonra diğer arkadaşlarla silahlarımızla birlikte kaçıp gerillaya katıldık. Çoğu komutan halkla haber yolluyor, biz onlara karşı değiliz, bir an önce burdan kurtulup gideceğiz diyorlar. Gerilla komutanı da bunun yaygınca yaşadığını onaylıyor.

Koruculuk çöktü daha birkaç gün önce Kulp'ta 105 korucu silahlarını teslim etmeye gittiler. Halkımız bilinçleniyor. Kendi kendilerini sorguluyorlar. Bu silah kimin? Niçin aldım neden verdiler sorularına cevap verebilecek duruma gelmiş ve yaşanan da budur. Savaş gelişecek ama savaşında bir mantığı, kuralı vardır. Sivil halka yönelmek acizliktir. Bugün gerillanın olmadığı alan yoktur diyor komutan Şemdin ve gülerek devam ediyor konuşmasına, daha önceleri TC kendi basın-yayın organlarında, karanlıktan yararlanarak, arazinin sarp ve dağlık olmasından da yararlanarak bölücüler kaçtılar diyordu. Şimdi biz onlara diyoruz, karanlıktan faydalanarak, düz asfalt yoldan arabayla şehir merkezlerine kaçtılar. Çatışmada esir alınan subay ise kandırıldıklarını belirtirken oldukça ilginç açıklamalarda bulunuyor ve gerillaların anlatımlarını doğruluyor. Üsten bize gelen talimatlar kesinlikle bu doğrultudadır. Halkın gözünü mutlaka korkutmalısınız, bu konuda planlar taktikler hazırlanıyor. Şiili'de yapılanlar gözden geçiriliyor. Ankara, Kayseri ve Isparta dağ komando okullarında kontrgerilla eğitimleri yapılıyor. Özel silahlarla donatılan bu eğitim adaylarının, duyguları düşünceleri tümden rencide edilmiştir. Anladıkları tek şey, verilen emirleri yerine getirmedir. Acıma duygularını tümden yok edilmesi için kullanılan yöntem işkencehanelerde işkence yaptırmak. Burada her türlü yöntem tutuklu üzerinde deneniyor. Eğitimin ilk aylarında eğitim adaylarına çok miktarda alkol verildikten sonra işkence yaptırılıyor.

Tabii seçilen kişilerin özellikleri farklı, toplumun en tortu kişileridir. Yıllarca aşağılık duygularıyla yaşamış kişilerin olmasına özen gösteriliyor. Birisi vardı kod ismi Jillet evlendiği gece erkek olmadığını öğrenince, intihar etmeye kalkışıyor zor bela kurtarılıyor, askere geldiği ilk hafta onu hemen özel eğitime aldılar ve Jillet erkekliğini işkence yaparak ispatlıyordu, kısa sürede tim komutanı oldu.

Bu kişilerin evlenmeleri sınırlanıyor, zaten evlenemezler, bol para harcamaları, gazino vb. yerlere sık sık gitmeleri sağlanılıyor. Belli bir zaman sonra insan olmaktan çıkıyorlar. Aynı eğitim Ankara'da 'DAL'da ve özeltim okulunda da böyle yapılıyor. Atış alanına çıplak kadın resimleri ve aranan kişilerin büyütülmüş resimleri atış tahtalarına konularak atış eğitimi yapılıyor.

Bu eğitimlerden mezun olanlar, kaçırma, öldürme ve imha olaylarında ve ayrıca gösteri, toplantı vb. yerlerde provokasyon yapacak şekilde kullanılıyorlar. Şu anda PKK'ye karşı savaşta ve şehir merkezlerine dağıtılmışlardır. Bunlara bir emir verildi mi bir anda binlerce kişiyi gözlerini kırpmadan öldürüyorlar diyerek konuşmasını sürdürüyor subay.

1987 yılının ortalarıydı, bir günlük gazete-

nin muhabiri eline çift namlulu Kırıkkale silahını verip başına Meksikalıların taktığı saptan yapılmış fotorü Ayanoğlu köyündeki Mehmet amcanın kafasına geçirmenin hikayesine bir gazeteci arkadaşımız tanık olmuştu olayı şöyle aktarıyor. "PKK Bingöl sorumlusu olarak resimlediği ve resiminde esaslı bir yazıyla gazetenin ilk sayfasını süslediği günlerde bende başka bir gazete adına aynı köye gitmiş ve resimdeki PKK Bingöl sorumlusu diye tanıtılan, Mehmet Yazıcı'nın evine misafir olmuştum. Köy Bingöl ili Kiğı ilçesinin Yedisu mıntıkasındaki Ayanoğlu köyüydü. Mehmet amca 'vallaha PKK'liler artık bu kez beni öldürür, hak etmişim de'" diyerek bize dert yanıyordu. Niye yaptığını sorduğumuzda ise fakirlik diyor. Resim çeken gazetecinin kendisine üçyüz bin TL vermesi karşılığında resimi çektirdiğini ama PKK'li olarak tanıtması yani sorumlu olarak tanıtmayı ise gazeteci kendi kafasında yaptı, pazarlıkta o yoktu diyor Mehmet amca. Köy okulu jandarma karakolu olarak kullanılıyordu. PKK'liler köyün ağası olan Cemil ağanın evini basıp öldürmüştü, karakol olarak kullanılan okulun çatısında da bir büyük delik açmışlardı. Köyü dolaşmaya çıktığımızda, görevli subay, resim çekmeyi yasakladıktan sonra bizi çaya davet etmişti. Subay Manisa'lıydı ismi de İsa; çay masasına oturduğumuzda subay İsa söze demokrat olduğunu ve bir an önce askerliği bitirip nişanlısıyla düğün yapmayı hayal ettiğini belirtikten sonra, akşam yemeği için bir köylüye kestirdiği kuzu etinden bize köz üzerinde külbastı yaptı ve sofraya bir şişe rakı getirdi. Ben rakı hayatımda içmediğim için doktor yasakladı diye subay, İsa'yı ikna etmiştim. Ama yanımdaki arkadaş nezaket kurallarına riayet edip subay İsa'ya eşlik etti. Saatler ilerledikçe subay İsa bize içini dökmeye başladı. Yanı başımızda nöbet tutan iri yapılı, 2 metre boyundaki nöbetçiyi göstererek, "Ankara'da özel eğitilmiş" dedi. Gerçekten o iri yarı asker dışında kimsenin elinde onun elinde bulunduğu silah yoktu. "Ankara yakında yeni mezunları bize yolluyacak. Bunlar gelirken sivil elbiseyle geliyor, imam diye tanıtıyoruz. Yolculukta ve birçoğu köylerde öğretmenlik ve imamlık görevini de yapıyorlar ki, kimse tanımasın diye özenle kimliklerini gizliyoruz" diyordu. Bunların yaptıkları işleri kimse yapamaz diyen subay İsa bir asker çağırtarak çantasını istedi. Çanta gelince içinde bir poz film çıkararak bana biliyor musun bunun içinde ne var, ben hayır deyince, "iki PKK'lının nasıl öldürüldüğünün resimleridir." Bize verir misiniz dediğimde tabi demesine rağmen vermedi ve olayı anlattı. Köy muhtarının evine gelen biri erkek biri bayan gerilla, muhtarın daha önceki durumunu gözönüne alarak rahat hareket etmişler meğer muhtar ajanlaşmış, bir fırsatını bulup askerlere haber salmış gün boyunca yapılan çatışmada iki gerillanın mermileri bitince sağ olarak askerin eline geçmişler. Gerillaların kolları, bacakları, parmakları baltayla koparılmış, gözlerin de ise sigara söndürülmüş. Bu öldürme olayı tam 6 saat sürmüş öyle değilmi diyede her kelimede iri yarı nöbetçiye olayı onaylatıyordu yatağın altında gerillaların üzerinde çıkan para ve eşyaları bize gösterdi ve iri yarı nöbetçi dışında da bu işte kimse yer almadı diyordu İsa subay. Ben, o zaman daha buraya gelmemiştim. insanlık dışıdır diyor, nasıl tahmül ettin lan O... çocuğu diyerek birde küfür salladı iri yarı nöbetçiye belkide kendisi de yer almak isterdi subay İsa kim bilebilir. İlk defa orda gördüm bu robotlaşmış insanı, dimdik duruyor, hiçbir şeye refleks göstermiyor, yalnız emir verildiğinde programlaştırılmış bir robot gibi verilen emri yerine getiriyordu. Subay İsa bunlar ordunun en değerli mallarıdır diyordu.

Esir subay kimyasal silahlar kullanıyor muydunuz sorumuza evet yaygınca, cesetleri verilmek istenilmiyenlerin yüzde yüzü kimyasal silahlarla öldürülmüş olanlardır. En çok siyanür gazı kullanılıyor. Bunun etkisi geniş bir alanı kaplamaz, sinir sistemini ve beyini altüst eder vücutta büyük tahribatlar yaratır. Ufak noktaların vücut üzerinde oluşması bu kimyasal silahın kullanıldığının kanıtıdır, diğer kimyasalların başka belirtileri olur. Bunlara dokunulmaz eldiven takılarak laylon geçirilir veya iple çekilir etkisi uzun vadeli değil diye belirtiyor. Son Şirvan çatışmasında da kullanıldığını belirtiyor subay. Özel harp PKK'yi durdurmanın yolu olarak katliamları dayatıyor ve içinde bulunduğumuz süreçte de yaptığımız budur. Diyarbakır'da diyor böyle bir gelişme beklenmiyordu, o nedenle hazırlıksız yakalandık ama ikinci gün eğer halk tedbirli davranmamış olsaydı, büyük bir katliam gerçekleştirecektik. Bize verilen emirlerde her ne sebepten olursa olsun gelişebilecek gösterileri imha etmemiz isteniliyordu. Devlet Diyarbakır'ı bir türlü kabul edemiyordu. O akşam sabaha kadar bölge valiliğinde askeri komutanlar ve çok sayıda sivilin katıldığı toplantı sonrası bu emir bize verildi. Karşı çıkanlar oluyordu. Özellikle Ankara ve Mardin'den gelen siviller. Bunun zorunlu olduğunu aksi taktirde gelişmelerin önüne geçmenin mümkün olamayacağını ısrarla vurguluyorlardı. Komutanlar büyük bir hazırlık içindedir. Bekleyin İki ay diyorlar. Özellikle HEP'e büyük öfke duymaktadır siviller, her toplantımızda diyor subay, mutlaka HEP gündeme gelirdi. Eğer seçimlere HEP girmiş olsaydı, engellenecekti. Bunun hazırlıkları vardı, ama devlet ve siviller yanıldılar, şimdi bu konuda ne düşünüyorlar bilmiyorum. Ülke gazetesini didik dikik okuyorlar, bol bol küfürde ediyorlar. Subay ABD tarafından kontrgerilla eğitimleri düzenleniyor. ABD, Özal'ı gözden çıkarmış diyor, toplantılar da, Özal'ı desteklememe kararı alındı. Askeriye içinde büyük huzursuzlukların olduğunu birbirini vurmalar firarlar yaşanan günlük olaylardır. Bazı üst rütbeliler Batı'ya gitmek için yoğun çabalar harcıyorlar. Bazı ANAP milletvikilleri ajanlık yapıyorlar, sık sık Kürt brifingleri veriliyor. Özal Kuzey Irak konusunda bilgisiz, Özal'ın Kürt danışmanı Cengiz Çandar'ında yeterli bilgisi yok, ama Cengiz kanadı Özal'ın reform yapması için büyük baskı uyguluyor. Bunlar toplantılarımızda, sık sık konuşulan şeyler. Özal diyor, izlediği siyaset aslında resmi siyasetle çoğu zaman çelişiyor Kürt sorununa en ılımlı yaklaşan Özal, aynı zamanda, en tehlikeli oynama olarak değerlendiriliyor. Katliamlar yürürlüktedir ve kitleselleştirme hazırlıkları var diye konuşmasını noktalıyor esir subay. 1989 yılında Serxwebûn gazetesinde yayınlanan ajan-provokatörler yazı dizisinde de aynı şeyler MİT ajanları tarafından söylenmişti.

Ecevit'in bu konuda üstlendiği rol ve mitinglerinde halkı ve HEP'i hedef göstermesi Ecevit'in özel harbın en önemli danışmanı olduğunu vurguluyor ve maddi olarak DSP finansmanı ve Ecevit'in ön plana çıkarılmasını Özel Harb Dairesi yapmaktadır diyor bir gazeteci.

Yoğunlaştırılan sömürgeci psikolojik savaş ve devrimci mücadele görevlerimiz

TC devleti, oluşumundan günümüze kadar topluma karşı savaş içinde olan siyasal bir güçtür. Bu savaşın en önemli yanını ise psikolojik savaş oluşturur. Denilebilinir ki, TC bir psikolojik savaş toplamıdır. Zaten kendileri de psikolojik savaşı, insanların hislerini, duygularını etki altına almak biçiminde tanımlıyorlar

Psikolojik savaş, her savaşta vardır ve savaş içinde önemli bir yer tutar. Düşman ordunun moralini bozmayı ve düşmanın cephe gerisinde umutsuzluk ve karışıklık yaratmayı, kendi ordusunun moralini yükseltmeyi ve cephe gerisi desteği artırıp sağlamlaştırmayı, uluslararası alanda savaş hakkında kendi lehine bir ortam oluşturmayı içeren tüm faaliyetlerin toplamıdır.

Örgütlendirilmiş ordular arasındaki savaşlarda durum kısaca böyledir. Ancak her savaş, örgütlendirilmiş ordular arasında yapılan bir hesaplaşma değildir. Savaşın farklı türleri, değişik güçler arasında yapılanları da vardır. Örneğin, her devlet, son tahlilde topluma karşı, onun çeşitli kesimlerine karşı bir savaş durumunu ifade eder. Bazı dönemlerde bu açık çarpışmalar olarak ortaya çıkarken, sükunet varmış gibi görünen uzun dönemlerde ise esasında devletin psikolojik savaşı yürürlüktedir. Bu, örgütlü ve silahlı bir gücün, örgütsüz ve silahsız yığınlara karşı, kitlelere karşı savaşıdır. Bir devletin sömürge edinme savaşı, halkları egemenlik altına alma savaşları, halkların ulusal kurtuluş hareketlerine karşı yürütülen savaşlar da, önemli farklılıkları olmakla birlikte benzer nitelikleri de olan savaşlardır. Bunların hepsi genelde "özel savaş" kategorisine girer. Burada düşman, örgütlü bir ordu değil de halk kitleleri olduğu için, bu tür savaşlarda hem psiklolojik savaş çok daha büyük bir yer tutar ve hem de amaçları çok daha genişler. Türkiye halkına karşı faşist ve Kürdistan halkına karşı da sömürgeci bir egemenlik olduğu için, bu tür özellikleri kendisinde en çok somutlaştıran devletlerden birisi TC'dir ve TC'de bunları çok açık bir biçimde görmek mümkündür.

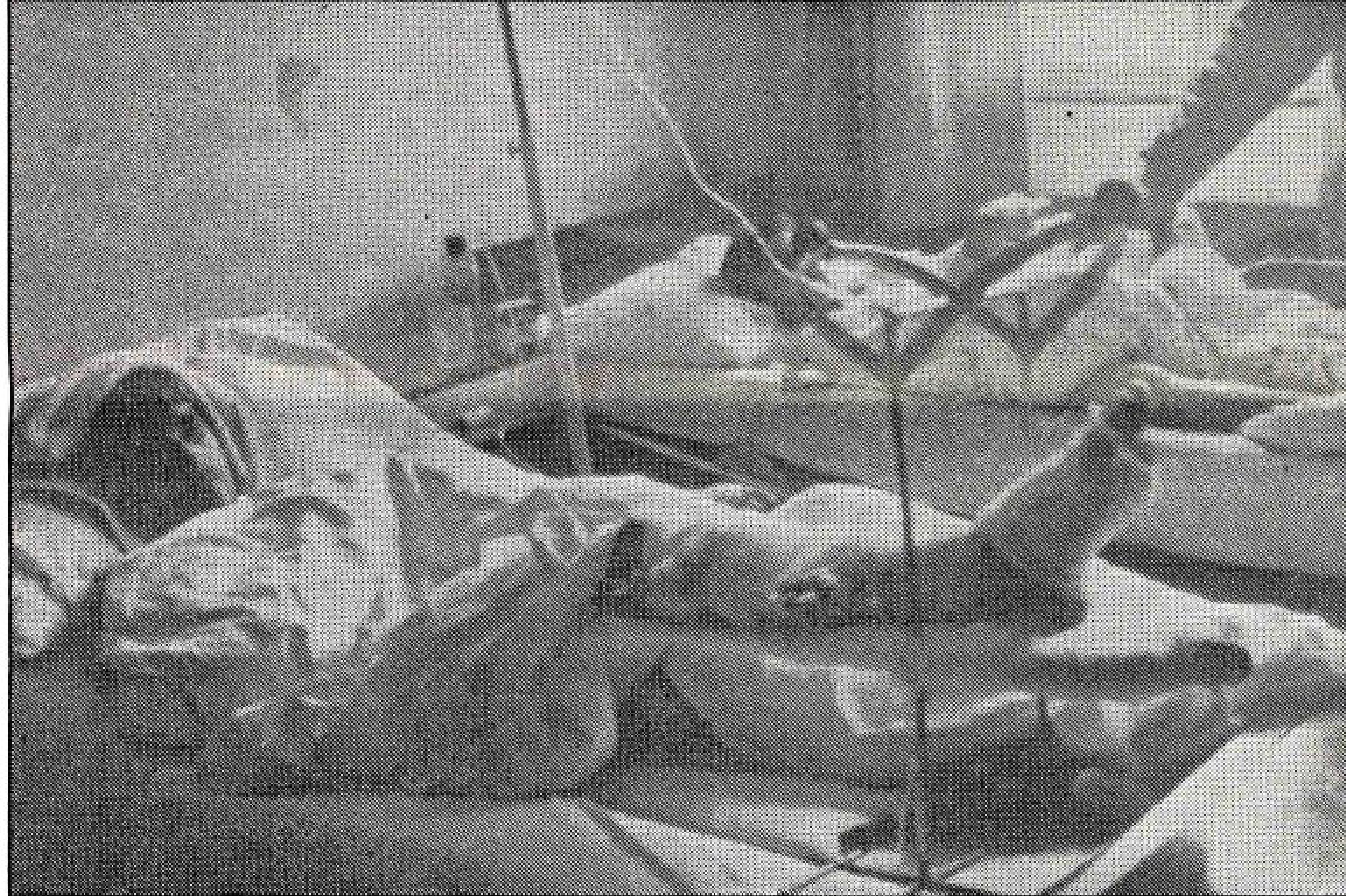
Türkiye Cumhuriyeti devletinin gerçekte bir özel savaş sistemi olduğu, tepeden tırnağa kadar özel savaş gerçeğiyle örülü bulunduğu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında bugün iyice açığa çıkmıştır. Özellikle 15 Ağustos Atılımı karşısında her alanda yetkinleştirilmeye çalışılan özel savaş, 1990 Newrozun'da başlayan serihildanlardan sonra ve daha çok da günümüze doğru son sınırına vardırılmakta ve topyekünleştirilmektedir. Özel savaş topyekünleştirilirken, buna bağlı olarak psikolojik savaş da akıl-mantık sınırlarını aşacak kadar yoğunlaştırılmaktadır. Şüphesiz bu, Türk egemenlik sisteminin geçmişinden bağımsız bir durum değildir.

Türk egemenlik sisteminde psikolojik savaşın yeri ve rolü

Türklerin Ortadoğu'ya ve Anadolu'ya nasıl geldikleri ve Türk egemenlik sisteminin nasıl oluştuğu biliniyor. Savaş ganimetleriyle, yağma ve talanla yaşamlarını sürdüren boylar halinde geldiler ve çeşitli beyliklerden sonra, dörtyüz yıl yaşayan ve üç kıtaya yayılan Osmanlı İmparatorluğunu yarattılar. Osmanlı egemenliği nasıl oluştu? Küçük bir uç beyliğinin, savaşla diğer beylikleri ve devletleri yıkması ve halkları egemenlik altına alması ile oluştu. Bu devlet, savaş ganimetleri ve halklardan aldığı haraçlarla yaşadı. Ve yeniçeri zulmünün yarattığı dehşet ve korku bunu sağladı. Bu durum, Osmanlı egemenlik sisteminde psikolojik savaşın yeri ve rolünün ne olduğunu açıkça göstermektedir. Öyle ki, Osmanlı egemenliği altında yaşamış olan veya onun tehdidini hissetmiş olan halklar, bugün bile "Osmanlı psikolojisi" denen şeyin etkisinden tam anlamıyla kurtulabilmiş değildirler.

Osmanlı imparatorluğunun yenildiği ve dağıldığı süreçte Anadolu ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu durum biliniyor. Savaş galibi emperyalist devletler bazı senaryolar ve egemenlikler geliştirmeye çalışıyorlar. Ancak buna karşı halkların yerel direnişleri var. Kürdistan'da ayaklanmalar ve direnmeler yaşanıyor ve gelişiyor. Anadolu'da gerilla türünden köylü direnişleri giderek ciddi bir güç olarak gelişme eğilimi gösteriyor. Emekçilerin sosyalist çalışmaları var ve bu da örgütsel bir gelişme süreci içinde. Bütün bunlar, yenilmiş ve teslim olmuş Osmanlı yönetiminin etkisini ve varlığını tümden yok oluşa götürüyor. Kemalist hareket, işte Anadolu ve Kürdistan'da gelişmekte olan bu hareketleri bastırmak ve Osmanlı düzenini sağlayıp varlığını güvence altına almak amacı ve göreviyle yola çıkıyor. TC devleti, Osmanlı'nın ayakta kalan güçleri tarafından ve sivil asker Osmanlı devlet aygıtının kalıntılarına dayanarak, halkların ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelelerinin bastırılması ve ezilmesi temelinde kurulmuş bir devlet oluyor. TC devletinin esas niteliği budur. Kemalist hareket ve TC'nin emperyalist devletlerle askeri bir çatışması yoktur; Yunanistan ile girilen sınırlı bir askeri çatışma ise, bu esas niteliğini gizlemek için TC elinde çok büyük bir koz ve aldatma aracı olmuştur.

Kemalist hareketin savaştığı, bastırıp ezdiği güçler sonderece açıktır. Bunlar, Ermeni ve Rum ulusal hareketleri, özellikle Çerkes toplumu içinde yayılan ve köylü niteliği olan gerilla hareketi. Kürt toplumunun ayaklanmaları ve emekçilerin sosyalist faaliyetleridir. Kemalist hareketin ve onun devletleşmiş adı olan TC'nin bu güçlere karşı yürüttüğü silahlı savaş 1940 yılına kadar sürmüştür. Kendi sınırları içinde askeri egemenliğini ancak böyle bir savaşla sağlayabilmiştir. Yani TC, kendi sınırları içinde yirmi yıllık savaşla kurulmuş ve şekillenmiş bir egemenlik sistemidir. Ve Osmanlı sisteminin doğrudan devamıdır. TC'yi ortaya çıkaran bu savaş, tamamen emekçi kitlelere ve halklara karşı yürütülmüş olan bir savaştır, yani özel savaştır. Bu nedenle TC, baştan beri özel savaş sistemi olarak şekillenmiş olan bir siyasal egemenliktir.

TC'yi vareden ve de günümüze kadar temsil eden ordu, kendi özel savaş stratejisini üç ana bölümde tanımlıyor. Bunlar, "gayri nizami harp, psikolojik harp ve ayaklanmaya karşı koyma harekatı" olarak ifade ediliyor. Birincisi gerillaya karşı savaşı, üçüncüsü halk ayaklanmalarının bastırılması ve ezilmesini, ikincisi ise bu çerçevede yürütülen psikolojik savaş faaliyetlerini içeriyor. Dikkat edilirse, bunlar TC'nin oluşumunda yürüttüğü savaşlardır; Çerkes Ethem'in "Kuvayi Seyyare" denen gerila kuvvetleri ile Kürdistan'daki ayaklanmaların ve Ermeni hareketinin bastırılmasını ve ezilmesini ifade ediyorlar. Bu noktada psikolojik savaş çok daha gerekli oluyor ve her türlü yöntemiyle kullanılıyor. Hem bu bastırma ve ezme hareketlerinde başarı sağlanabilmesi ve hemde sosyalist propagandanın etkisiz kılınabilmesi amacıyla gerekli oluyor. Daha da ötesi, bu hareketler yerlidirler, kemalist hareket ise dışardan gelen bir güçtür, İstanbul'dan ve diğer yerlerden Anadolu'ya toplanan insanlar tarafından oluşturuluyor. Bu yabancıları Anadolu ve Kürdistan'da pek kimse tanımıyor ve dikkate almıyor. Bu nedenle, her türlü komplo, yalan, çarpıtma ve aldatma yöntemleriyle korku yayma ve sindirme kemalist hareketin mücadele tarzı oluyor. Yani psikolojik savaşın en iğrenç ve ahlak dışı yöntemleri çok yoğun olarak kullanılıyor. Bu, TC devletinin günümüze kadar süren esas niteliğini oluşturuyor.

TC devletinin ilanından sonra Anadolu ve Kuzey-Batı Kürdistan'da nasıl korkunç bir diktatörlük oluşturulduğu biliniyor. Ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel, eğitimsel, sanatsal her türlü faaliyet, resime ve müziğe kadar tamamen bu diktatörlüğün denetimine alınıyor ve özel savaşın hizmetine koşuluyor. Kemalist resmi ideoloji dışında düşünmek, konuşmak, yazmak ve yaşamak bütünüyle yasaklanıyor; toplum tam bir cendere içine alınıyor. Tek tip düşünen ve tek tip davranan insanlar yetiştirilmeye çalışılıyor. Herkesin devlete tapması, yani özel savaş sistemine ve resmi ideolojiye hizmet etmesi isteniyor. Bu temelde, ağzını açtığında veya kalemini eline aldığında "yüce Türk milleti", "büyük Türk devleti", "iç ve dış düşmanlar", "hainler", "devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" gibi tekerlemeleri tekrarlamaktan başka birşey bilmeyen veya bir hüneri olmayan bir insan kütlesi yaratılıyor. Bunlar için örnek vermeye gerek yok. Türkiye'deki kitaplardan, gazetelerden herhangi birine gözatan veya resmi ve gizliresmi güçlerin açıklamalarını dinleyen herkes bu durumu rahatlıkla görebilir. 13 Ocak 1993 tarihinde TBMM'de konuşan bir milletvekili, Almanya'daki ırkçı hareketler için "Neonazi hainleri" diyordu. Almanya'nın Neonazileri TC milletvekiline göre hain oluyor. Bunları kendilerine ihanet eden güçler olarak gördükleri söylenebilir, fakat esas olan Türkiye'de nasıl insanların yetiştirilmiş olduğunu göstermesidir.

TC devleti, oluşumundan günümüze kadar topluma karşı savaş içinde olan siyasal bir güçtür. Bu savaşın en önemli yanını ise psikolojik savaş oluşturur. Denilebilinir ki, TC bir psikolojik savaş toplamıdır. Zaten kendileri de psikolojik savaşı, insanların hislerini, duygularını etki altına almak biçiminde tanımlıyorlar. Duygular etki altına alınınca her türlü düşünce etki altına alınmış, düşünce etki altına alınıca da her türlü davranış ve yaşam etki altına alınmış demektir. Bu temelde, tamamen devlet kulu olan bir insan kütlesi, bir toplum yaratılmıştır. TC sistemi içinde bütün insanların kişilikleri bu temelde şekillendirilmeye çalışılmıştır. TC'nin uyguladığı biçimde ve düzeyde korkunç bir psikolojik savaş örneğini dünyanın başka bir yerinde bulmak zordur. Hatta dini egemenlikler altında bile örneği az bulunur. Bu devletin Kürdistan'daki uygulamaları ise zaten bellidir. En vahşi baskı ve katliamlar altında insanların, Kürt toplumunun kimliği yokedilmek, ruhları değiştirilmek istenmiştir. TC'nin Kürdistan'daki uygulamalarının hepsi gerçekte bir psikolojik savaş uygulamasıdır. Bu savaşta en azgın terör ve katliamdan eğitim ve ekomomiye kadar her türlü alan kullanılmıştır. Öyle ki, Kürdistan 'ı TC egemenliği altında tutan şeyin, dağlara kadar sinmiş olan jandarma korkusu olduğunu TC bakanları bile ifade etmek durumun da kalmıştır. Korku ve panik yaratarak toplumu sindirmek ise, psikolojik savaşın en temel hedefi ve en etkili biçimidir.

Türkiye'de devletin oluşturduğu korkunç psikolojik kuşatma, ancak 1960'ların ortalarından itibaren yavaş yavaş kırılmaya başlayabilmiştir. Bu durum 1970'lerin başında bir uç halindeki başkaldıraya kadar varabilmiştir. 12 Mart darbesi, işte kırılmaya başlayan bu psikolojik kuşatmayı daha güçlü bir temelde yaratmak üzere ortaya çıkmıştır. 12 Mart'ın katliam ve işkenceleri tamamen böyle bir hedefi gerçekleştirmeyi amaçlamış ve bunda başarılı da olmuştur. Öyle ki, 12 Mart'ın tezgahından geçenler, terör ve işkence ile yaratılan bu psikololjiyi gerçek anlamda kıramamışlar ve aşamamışlardır. 1970'li yıllarda şekillenip gelişen muhalefet hareketleri, 12 Mart'ın yarattığı psikolojinin sürekli etkisini hissetmişler ve bu etki altında yaşamışlardır. Nitekim, 12 Eylül faşist-askeri darbesi sonrasında yaşanan durum bu gerçeği açığa çıkarmıştır. Kendi deyimleriyle 49 parçalı olan sol örgütlerin hiçbiri, 12 Eylül rejimine karşı en küçük bir başkaldırıya girişememiş ve sinmeyi tercih etmiştir. Aynı şey, ben sivilim veya muhalefetim diyen bütün burjuva ve küçükburjuva oluşumlar için de geçerlidir. 12 Eylül'e karşı Türkiye'de adeta yaprak bile kıpırdayamamıştır. Halbuki mevcut sol örgütlerin her birinin gücü, 1970'lerin başında direnişe kalkan bütün sol örgütlerin gücünün toplamından fazlaydı. Bugün çok daha iyi anlaşılıyor ki, Türkiye sol örgütleri, 12 Eylül karşısında çok ağır darbe yedikleri için değil (bazı küçük devrimci gruplar hariç), devletin yarattığı psikolojik kuşatma ve özellikle 12 Mart'ın geliştirdiği psikolojik savaşın etkisi nedeniyle 12 Eylül cuntası karşısında eylemsizliği, sinmeyi ve giderek tasfiye olmayı tercih etmişlerdir; bunu kendi tercihleri olan bir politika bilmişlerdir. Bu da, Türkiye toplumu üzerinde uygulanan psikolojik savaşın düzeyini ve psikolojik savaşın insanların hislerini etkisi altına almaktaki başarısını göstermektedir.

12 Eylül rejiminin, baştan beri varolan özel savaş sisteminin yeniden onarılması ve tamamen ordu tarafından icra edilir kılınması olduğu, bu rejim eliyle Türkiye ve Kürdistan top-

Devamı 31. sayfada

ABD'NİN IRAK'A SALDIRISININ NEDENLERİ

"Geçtiğimiz iki yıl süresince, TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal etmesini ve kendilerine de otonom haklar vermesini savunan feodal önderlikler, İngilizleri ve ABD'yi ikna etmekte fazla güçlük çekmemişlerdi. Oysa İran ve Arap devletlerinin muhalefeti TC'nin Güney Kürdistan halkını PKK'ye karşı kullanmaktan başka olanak vermiyordu."

Berxwedan Ortadoğu Servisi

ABD'nin önderlik ettiği askeri ataklara İngilizler'de katıldı. Fransızların ve diğer kapitalist devletlerin bu atakta yer almadığı söyleniyor. Saldırgan devletler, Irak'ın BM kararlarına uymadığı gerekçesini ileri sürüyorlar.

Tarafız olduğunu iddia eden, düşünürler ve devletler ise saldırının amacını genel olarak üç değişik yorumda toplayorlar. Bütün bu yorumlar, Beyaz Saray'ın ve Batılı kapitalist devetlerin konuyla ilgili açıklamalarına dayandığı için, gerçeğin sadece görünüşteki nedenlerini ifade ediyorlar.

Bu düşünürlere göre, ABD lideri G. Bush'un Saddam Hüseyin ile kişisel hesaplaşması, Saddam Hüseyin rejiminin yıkılması için, Irak ordusundaki ve muhalefet içinde askeri darbeye olanak hazırlandığı ve son olarakta, yeni göreve başlayan ABD'nin yeni hükümetinin, dış politikada belli bir tecrübe edininceye kadar önemli politik kararlar almak zorunda kalmasının engellenmesi, olarak yorumluyorlar.

BM Emniyet Komisyonu daimi üyesi beş ülkeden dördü (İngiltere, Fransa, Rusya, ABD) ateşkesle birlikte imzalanan anlaşmalara Irak hükümetinin bütünüyle uyması gerektiğini ileri sürüyorlar. Buna rağmen Fransa ve Rusya ABD'nin BM'nin çizdiği sınırların ötesine geçtiğini, bu son saldırının gereksizliğinden dem vuruyorlar.

BM kararlarını bugüne kadar kim takmıştı ki? Dünyanın birçok bölgesinde olduğu gibi Ortadoğu'da'da BM kararları, uygulanmak için değil, şu veya bu devleti siyasal baskı altında tutmak için kullanılan diplomatik silah olarak kullanılmıştı. BM'nin Kıbrıs ve Filistin gibi Ortadoğu'nun önemli siyasal sorunlarında aldığı kararların yirmi yılı aşkın bir süredir uygulanmadığı biliniyor. İki yıl önce ve bugün Irak'a karşı modern silahlarla dayatılan BM kararları, TC ve İsrail'e diplomatik baskı olarak bile gösterilmemişti.

BM tarihinde iki kez emperyalist devletlerin ortaklaşa bir ülkeye askeri müdahele etmesine önderlik etmişti. İlki bilindiği gibi Kore, ikincisi ise 1991'de Irak olmuştu. Buna rağmen, Kore Savaşı'ndan birkaç yıl sonra, BM'in siyasal kredisi kalmamış ve hatta 1961 yılında Kongo olaylarıyla birlikte, fes edilmesi bile tartışılmıştı. Çin Halk Cumhuriyeti'nin BM'ye daimi üyeliğinin emperyalist devletler tarafından resmen red edildiği bir dönemde, önderliğini SB'nin yaptığı birçok devlet BM'nin "emperyalistlerin çıkarlarını savunan, kapitalizmi bütün ülkelerde meşrulaştırmaya çalışan" bir örgüt olduğunu iddia edip, dağıtılmasını sa vunmuşlardı. O dönemde ABD'de iktidarı ellerinde bulunduran Demokrat Parti verdiği bazı tavizlerle, bu örgütün hayatta kalmasını başarmıştı. Irak'ın Kuvveyti işga line kadar emperyalist devletler adına zaferden zafere koşan bu örgüt, SB, Doğu Avrupa ve Balkanlar'da çok uluslu sosyalist devletlerin çöküşüyle birlikte gereksizliği bir kez daha tartışılmaya başlanmıştır. Tam da bu şartlarda devletler arasında oluşan düzensizliğe karşı, 'yeni dünya düzeni' adı altında yeni bir saflaşma oluş turulmaya çalışılmıştı.

Dünyanın düzensizliğine karşı ilk kez Kore'ye karşı sloganlaşan 'yeni dünya düzeni'nin mimarı o zaman da ABD olmuştu, ancak o zamanın siyasal şartları farklıydı. Bu yüzden pek fazla inandırıcı bulunmamıştı. 'Yeni dünya düzeni' kapitalist devletler arasındaki ortak askeri ve siyasal iş birliğini vurgulamak için formüle edilmişti. Aynı düşünce 1990 yılının sonbaharında tekrar gündeme gelerek, geçtiğimiz birkaç yıl içinde bütün dünya devletlerinde resmileştirilmeye çalışıldı. Her iki tarihi koşulda da dünyada var olan düzensizliği, perdelemeye çalışan bu düşünce, tek kelime ile "dünyada var olan rijimlerin ve devlet sınırlarının korunması" anlamına geliyordu. Dünya sürekli değişim halindeydi. Her yeni değişimde, ortaya çıkan düzensizliğin içinden bütün kapitalist devletlerin maddi çıkarlarının dengelendiği bir düzen yaratılmak istenmişti.

Irak'ın Kuvveyt'i işgali de bütün kapitalist devletlerin geleceğini olumsuz yönde etkileyecek bir düzensizlik ortaya çıkartmıştı.

Irak'ın Kuveyt'i işgalindeki amacı, dünya petrol fiatlarının belirlenmesinde daha fazla söz hakkına sahip olmak istediği içindi. 1988-1990 yılları arası petrol üreten ülkeler içinde, üretimi yükseltip fiatların düşmesini savunan Suudi Arabistan ve Kuvveyt'in politikası Saddam Hüseyin'in ihtiyaçlarına bütünüyle ters düşmüştü. İran ve Irak'ın sekiz yıllık savaştan sonra petrol üretimindeki randımanlarının düşmesi, petrol fiatlarının yüksek tutulmasını gerektiriyordu. Kuvveyt'in işgal edilmesi bizzat, ABD'nin onayıyla gündeme gelmişti. Irak'ın bu siyasal hareketin dünya ekonomisini hangi yönde etkileyeceği emper yalist devletler tarafından pek hesaba katılmamıştı. Dünya petrol ihtiyaçının % 60'nı karşılayan Ortadoğu ülkelerindeki toplam petrolün büyük bölümünün Irak'ın denetimine geçmesi, fiatların belirlenmesinde yeni bir dönemin başladığı anlamına geliyordu. Ortadoğu petrol fiatlarını bizzat devlet tarafından belirlemesi, dünyadaki bütün kapitalist ulusal üretimlerinin % 50 oranında düşmesi anlamınada gelecekti. İran, Irak ve SB'nin top lam petrol üretimi dünya pet rolünün büyük bir bölümünü oluşturuyordu. Fiatlarda söz hakkının bu devletlerin eline geçmesi, Doğu Avrupa'daki siyasal gelişmeleri geriye çevireceği gibi, petrol enerjisine bağımlı olan çoğu kapitalist devletlerin üçüncü dünya ülkesi durumuna gelmesine neden olacaktı.

Geçtiğimiz iki yıllık bir dönemde ABD de iktidarda bulunan Cumhuriyetçiler, "ekonomik amborgonun sonuçsuz kalacağını, Saddam Hüseyin' e karşı askeri darbe yapılmasını, güneyde şiilerin, Kürdistan'da ise feodal önderliklerin rejimi ablukaya alabileceğini, rejime karşı Arap muhalefetin CIA'nın yardımı ile düzeni zorlayacağını hepdüşünmüşlerdi. Ama hesaba katmadıkları bölge devletlerinin kendi iç sorunlarından dolayı atacak ları yanlış bir adımın, şimdiye kadar elde ettikleri askeri zaferi siyasal bir yenilgiye çevirmiş olacağıydı. Güney'deki şiilerin desteklenmesi İran rejimini güçlendiriyor, Güney Kürdistan'daki feodal önderliklerin bağımsızlık ilan etmesi PKK'nin denetiminde Ortadoğu'da sosyalist bir devletin kurulmasına zemin hazırlıyordu. Birinci Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar, bütün dünyanın ve bölgenin gerici devletlerinin temel amacı, sos yalizmin Ortadoğuda gelişmesini engelleyebilmekti.

ABD'nin Güney Irak'taki şiilerin yaşadığı bölgeyi "Irak savaş uçaklarına" kapatmasıda, Cezayir, Mısır ve Sudan gibi devletlerde İran yanlısı dinsel hareketlerin büyük etkinlikler kazandığı bir dönemde ortaya çıktı. İran'nın bölgede, Kafkaslar'da ve Ortaasya'da nötrolize edilmesi gerekiyordu. G. Bush hükümeti 1991 ve 1992 yıllarında İran'a karşı ikili bir politika izlemişti. İlki, kendi dışındaki bütün kapitalist devletlerin İran' a karşı amborgo uygulamasını istemişti. İran'nın nüklüer silah yaptığını iddia edip, Çin, Pakistan, Japonya, Almanya, Kanada, Fransa, Ukranya gibi ülkelerin İran'a silah ve teknik araç-gereç satmasını durdurmaya çalıştı. ABD'nin en sadık müttefikleri bile bu isteği red edip, İran'ın dıştalan masına karşı siyasal tavır belirdiler. Aynı zamanda, ABD uzun yıllar İran'la ekonomik ve siyasal iliş kilerini yeniden geliştirilmesi için büyük çaba sarfetmişti. Körfez Savaşı esnasında bile ABD ile diplomatik ilişkilerin tekrar başlatılması İran hükümeti tarafından ısrarla geri çevrilmişti.

İran'ın bölgedeki emperyalist Batılı güçlerinin varlığına karşı izledikleri politika açıktı. Değil direk olarak emperyalistlerin bölgede üstlenmesi, bölge devletlerini üst olarak kullanmasını bile kabullenmek istemiyordu. Irak'ın devlet sınırlarında değişiklik, İran'ın politik nüfus alanlarında genişlemesi anlamına geliyordu. Bu alanlar Güney Irak'tan daha çok, Tacikistan ve Afganistan'daki Farsları içine aldığı gibi Ortaasyanın müslüman devletlerini ve Ortadoğu'daki gerici devletlerin bünyesindeki müslüman halkların siyasal muhalefetinide içine alıyordu. 1980 darbesinden sonra Türkiye'deki kemalistlerin korkusu nedensiz değildi. Sosyalizmin gelişme olanağının olmadığı bir ülkede, ancak dinci feodal düşüncelere hayat hakkı vardı. Bunun içindirki 1980 sonrası Türk hükümetleri olarak İran'daki rejimi, kendi düzenlerine karşı, Kürdistan devriminden sonra gelen, ikinci büyük tehdit olarak kabul etmişlerdi. Onların bu korkusu sadece müslüman halkların kimler tarafından pazar olarak kullanılacağı değildi.

ABD'nin desteğinde Güney Kürdistan'daki işbirlikçilerin bağımısız "devlet" ilan etmeleri, bölgede statükonun değişmesi anlamına gelecekti. Sadece bölgenin devletleri değil, Avrupa'nın güçlü devletleri tarafından ısrarla red edildi. Buna rağmen, Güney Kürdistan'daki halkın özgürlüğe olan özlemi Saddam Hüseyin rejiminin yıkılması için hala kullanılma potansiyeline sahipti. Bununda ötesinde, bir taşla iki kuş vurulabilirdi. Bir taraftan Saddam Hüseyin'e karşı siyasal güç olarak kullanırken, diğer taraftan Kuzey Kürdistan'daki ulusal hareketin yok edilmesi içinde kışkırtılabilirdi. ABD'nin Güney Kürdistan'daki bu hareketlerden beklediği Saddam Hüseyin rejimini yıpratmak, ABD-denetimindeki TC'nin amacı ise kendi içindeki PKK'nin ortadan kaldırılması için onların siyasal özlemlerini okşayıp savaşmalarını sağlamaktı.

Geçtiğimiz iki yıl süresince, TC'nin Güney Kürdistan'ı işgal etmesini ve kendilerine de otonom haklar vermesini savunan feodal önderlikler, İngilizleri ve ABD'yi ikna etmekte fazla güçlük çekmemişlerdi. Oysa İran ve Arap devletlerinin muhalefeti TC'nin Güney Kürdistan halkını PKK'ye karşı kullanmaktan başka olanak vermiyordu. Bu şartlarda, işbirlikçilerin siyasal hedefi Irak devlet sınırları içinde federasyon olarak evrim geçirmek zorunda kalacaktı. Kişilerin olduğu gibi-siyasal partilerin zaaflarıda, cesaretlerinin ve boyun eğmelerinin temel nedenidir. Güney Kürdistan'daki işbirlikçilerin en büyük zaafı ise, halkın siyasal gücüne güvenmekten daha çok çevredeki sömürgeci güçlerin ve emperyalistlerin siyasal gücünü, aşılmaz kaf dağları olarak düşünmüş olmalarıydı.-

ABD'de hükümetin değişmesi, devletin Ortadoğu'daki stratejik planını değiştirmeyecek. Değişen senaryo değil, oyuncular olacak. göreve başlamışı Demokratlar ta krizin başından beri Irak'ın devlet sınırlarının korunmasını savunmuşlardı. Demokratlar G. Bush'un Ortadoğu'daki bu siyasal sorunu Saddam Hüseyin' in kişiliğinde yoğunlaştırmayı sert bir dille eleştirmişlerdi. Soruna diplomatik çözüm bulmak gerektiğini, bölgede statükonun korunması için Irak devletinin toprak bütünlüğünün zorunluluk olduğunu savunmuşlardı. Demokratların bu düşüncesi, bölgeyi daha iyi tanıdıkları için değildi. Onlar Ortadoğu'yu ve müslüman halkları "karanlık bir kutu olarak görüyorlar. Ne yapacağı belli olmayan, her an toplumsal devrimlere gebe uyuyan birdev."-

Demokratların ABD'de iktidara gelmesinden yaklaşık bir hafta önce ABD'nin Irak'a karşı yaptığı askeri saldırının siyasal bir amaç taşıdığı açık. G. Bush hükümeti yeni gelen yönetime, sorunu istenilen biçimlerde kapatma olanağı hazırladı. Yaklaşık iki yıl süren siyasal savaşın galibi olmayacak. Ama bu savaşta mağlup olan, sadece Irak'taki Arap ve şii halkı değil, bu savaşın gerçek mağlubu savaşmadan bağımsızlığın mümkün olabileceğini düşleyen Güney Kürdistan'daki işbirlikçi önderliklerdir.

Geçtiğimiz bir hafta içinde ABD'nin önderliğinde Batılı kapitalist devletlerin Irak'a karşı başlattığı taktik askeri saldırının Güney Kürdistan halkına karşı siyasal bir saldı rı olarak değerlendirmek abartma olmaz. Kürdistan'daki işbirlikçiler önderlikler,

Devamı 29. sayfada

Berxwedan Araştırma Servisi Berxwedan Araştırma Servisi

"Ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi'ne karşı çıkan bazı garip kişiler bizim görüşümüzü, 'uluslar' sınıflara bölünmüştür savıyla reddetmeye çalışıyorlar. Sadece marksizmin bir karikatürü olan bu 'marksistler'e bizim alışılagelmiş yanıtımız şudur: Programımızın demokrasiye ilişkin bölümü 'halkın kendi yönetiminden' sözeder." (Lenin Werke, 23/58)

En sol, en radikal, anti-emperyalist, devrimci Türk milliyetçiliği:

Devrimci-Sol

"Gerilla artık bize gelmesin" şeklindeki Dev-Sol "alıntısı"nın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı gerçekleştirilmek istenen geleneksel bir "Türk" saldırısı olduğu da devamlı bir şekilde belleklerine kazılmıştır

Tarihten aktüelliğe

Osmanlı İmparatoruluğu'nun hükümranlık sahasında yaşayan ulusların uyanışları ile birlikte giderek derinleşen siyasal ve ekonomik krize çözüm bulmak için, "Kardeşlik, özgürlük, eşitlik" sloganıyla 1908'de İkinci Meşrutiyeti ilan eden ittihat ve terakiciler Türkiye'de "sol" ve "devrimci" hareketin de "vatanı kurtarma" uğruna sahiplenecekleri ana şiarları belirlemiş oldular.

Tarihte, Kürt ve Türk halklarının kardeşliği hiçbir dönemde gerçekleştirilemedi. "Türkler" her zaman egemen oldular, Kürtler ise devamlı köle olarak yaşamak mecburiyetinde bırakıldılar. Tarihte ki "Türk" hareketlerinin tümü, Kürt halkının güvenini kazanmayı başaramadı. Bunun iki temel nedenini hemen burda belirlemek mümkündür.

1- 1514'den sonra İdris-i Bitlisi vasıtasıyla Osmanlı'ya bağlanan Kürt beyliklerinden günümüze, Kürdistan'da devamlı Türk, Arap, Fars egemenlikleri hakimdir.

2- Bitlisi'den 1980'li yılların ortalarına kadar Kürtler kendilerini yönetebilecek istikrarlı ve güçlü bir halk yönetiminin bilincine ulaşamamışlardır.

Türk egemenlikleri gibi, Türk "ilerici"leri, "sol"cuları ve "marksist"leri Kürdistan devrimini, Kürdistan devrimi olarak değil. Türkiye devrimi olarak görmüşlerdir. Bu politika ise, Mustafa Kemal'in 1919'da Erzurum Kongresi'nde belirlediği "Misaki Milli" ile başlamıştır.

MÜCADELE

Açlığa, işsizliğe, enflasyona, kontrgerilla cinayetlerine

"Milli birlik" örtüsü

Güçlükonak'ta gıda ambargosu

Misak-ı Milli'nin asıl mirası ise Osmanlı İmparatorluğu olmuştur. 1910-11 yıllarında gerçekleşen başkaldırılardan sonra Balkan ülkelerinin Osmanlı'dan ayrılıp bağımsızlaşması, Birinci Dünya Savaşı sonrasına kadar ise, Ortadoğu'da birçok Arap ulusunun devletleşmesi, Osmanlıların hükümranlık alanlarını daraltmıştır. Osmanlı İmparatorluğu'nu girdiği krizden kurtarmak için ortaya çıkan "Genç Türkler" (ittihati Terakki) daha sonra katı Türkçü ve turancı uygulamalarıyla diğer halkların nefretlerini kazanmışlardır.

Mustafa Kemal, Terakki'cilerin ilk kurucularından biri olarak, sultan tarafından 1915'de albaylığa 1916'da kolordu komutanlığına terfi ettirilir. 1916'da Muş ve Bitlis'te Ermeni kıyımına katılır ve Kürdistan'da işgalci Osmanlı ordusunun komutanı olarak Kürdistan paylaşım savaşını yönetir. Ekim Devrimi'nden üç ay önce 7. Kolordu Komutanlığı'na 3 Nisan 1919'da ise, Erzurum'da bulunan 9. Ordu Müfettişidir.

1919'da Kürdistan'da ulusal kıpırdanmalar başlamıştır. Kürt hareketinin önderleri, M. Kemal gibi egemen sınıf ve tabakaların temsilcileri olmalarına rağmen, Ekrem, Kamuran Ali, Celadet Ali gibi Kürt beyleri M. Kemal tarafından "İngiliz himayesinde bağımsız bir Kürdistan kurmak istedikleri için "suç"lanırlar. Bu tarihten itibaren, empeyalizme dayalı Türkiye'ye evet, Kürdistan'a ise hayır denmiştir. Türkiye kurmak meşru. Kürdistan kurmak ise "ihanet" olarak görülmüştür. Günümüzde ise sömürgeci, faşist TC sınırları meşru, devrimci bir Kürdistan'ın kurulması ise "milliyetçilik" olarak adlandırılmaktadır.

23 Temmuz 1919'da yapılan Erzurum Kongresi'nde, kongreye çağrılan Kürt egemenleri, Türk vd. egemenler Misaki Milli sınırlarını çizerler ve yeni "Osmanlı" İmparatorluğu TC'nin temelleri burada atılır.

M. Kemal İngiliz ve Fransızlarla anlaşarak, Kürdistan'ı yeniden sömürgeleştirmeyi gerçekleştirir. Lozan öncesi, 11 Ekim 1922'de Mudanya Ateşkes Anlaşması'nın imzalanması başta İngiliz ve Fransızlarla yapılır. Sovyetlere anlaşma ile ilgili bilgi verilmez. Böylece sömürge Kürdistan statüsü ile birlikte M. Kemal'in anti-komünizmi tescil edilir. Antikomünizm, ile anti-Kürtlüğün tarihleri "yeni Türkiye'de" 1919'larda başlar ve 1922'de vesikalaşırlar.

Kuzey Kürdistan'daki Kürt beylerini İngiliz ajanlığıyla suçlayan M. Kemal, Güney Kürdistan'da Mahmudê Berzenci önderliğinde İngilizlere karşı yürütülen savaşta İngilizleri destekler. Misaki Millinin sınırlarının kabulü için İngilizlerden habersiz Fransız'larla görüşen M. Kemal Bolşeviklerle, İngiliz-Fransız, ayrıca Fransız ve İngilizler arasındaki çelişkileri kullanarak, Ermeniler katledilerek vatanlarından edilir. Rumlar sürülür ve Kürdistan sömürgeleştirilir.

Lozan'dan sonra Türk egemenlerinin entrikaları devam eder. Şeyh Seid'den Dersim'e gelinceye kadar tüm ayaklanmalar "emperyalizmin kışkırtması" olarak lanse edilirler. Bu iddia ise 1923 İzmir İktisat Kongresi'yle emperyalizme sığınan Türk egemenlerinin temsilcileri tarafından yapılır. Büyük bir talihsizlik olarak, dönemin önde gelen komünistlerinden Dr. Hikmet Kıvılcımlı'da Şeyh Seid ve Ararat ayaklanmalarını emperyalizmin denetiminde gösterek bu konuda emperyalizme muteriz bir siyaset gütmez.

1923'ten sonra Kürt vatanı Türkiye ülkesi, Kürt insanı Türk olarak kayıtlara geçer ve beyinler artık kendilerini böyle dile getirirler.

Tarihinin sosyal gelişmelerini incelemeyen, Türk egemenlerinin tarihini sorgulayamayan Türk "Sol"u ve "marksist"leri, "Kürdistan marksistleri" kavramını reddederler. Kürdistan devrimi kabul görmeyen ve işçi sınıfını bölen bir kavram olarak görülür. Her ekonomik krizde ve "Kürdistani" buhran da Türk egemenleri en "yeni" reçeteler yapmakta ustalaşarak, Misaki Milli'yi savunmak için işçileri sömürgeci ordulara dahil edip Kürdistan halkının kıyımına sürerler. Türk "sol"unun acı tarihi egemenlerin tarihinin paralelinde kemalizm kamburu taşır. En radikal "sol" partiler bile Misaki Milli'yi savunurlar. "Jön Türk"ler gibi "Kardeşlik, özgürlük, eşitlik" sloganları atılır, fakat bu sloganlar hiçbir zaman perzerden duvarları, insan çığlıklarını aşamaz ve Kürt halkı, Türk "sol"unun bu vahim hatasından dolayı, *"Enternasyonalizm boş laflarda, dayanışma yeminlerinde, kararlarda değil, aksine pratiktedir"* (Lenin werke, 26/64) eylemini yerine getiren Türk devrimci hareketine şahit olmamıştır. Türk "sol"u da hiçbir zaman, *"Proletaryanın enternasyonalist hareketi sadece ve yalnız bağımsız uluslar arasında mümkündür"* (Engels, Mew 35/270) temel ilkesinden hareket ederek Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluşa ve onun örgütlenmesine, önderliğine tahammül etmeyi ulusal gururuna yedirmemiştir. Tarihte hep böyle tekerrür etmiştir. Sultan Selim siyaseti, Kürt beylikleri kendisine bağlar, Jön Türkler, Kürt "Aydınları"nın sadece kendileriyle olmaları halinde yaşamalarına müsaade ederler. M. Kemal, sadece Türklük adına hareket eden Kürtlere "insan" ve "vatandaş" olma ünvanı verir. TC'de, "Kürtlere, sadece Türke kölelik yapma hakkı" tanınır. Türk "sosyalist"leri ise, sadece kendileri ile birlikte örgütlenen Kürdü enternasyonalist, diğerlerini ise "yurtsever" olarak görürler ve böylece sultancılık, kemalizm ve "sosyalistlik" bir bütün olarak Kürt insanına kişilik tanımayan tarihi gerçekler olarak "Türk"ün Kürt siyasetini belirlerler.

Devrimci sol neden Misak-ı Milli'nin müdafisidir?

Dev Sol'u yazımıza konu yapmamızın amaçlarından en önemlisi, son yıllarda, Türk solu cephesinde, Kürdistan ulusal kurtuluşuna yapılan saldırıların öncülerinden biri olmasıdır. Dev Sol'un bu hasımlığı tesadüfi değildir. Kısaca özetlediğimiz gibi Dev Sol'da Türk egemenleri tarihinin "şanlı" milli sahifelerini kendi siyasetinde kapatamamıştır. Dev Sol'un siyaset mirasını özgülünde incelediğimizde, neden Misak-i Milli içinde hapsolduğunu görebiliriz. THKP-C'nin manifestasyonu olarak kabul edilen Mahir Çayan'ın "Kesintisiz Devrim" yazılarında, Türkiye devriminin stratejisi tartışılır. Mahir Çayan'ın bu yazılarında Kürdistan ülkesi dışarıda tutulur. Sınıflar mevzilenmesinde kemalizm tartışılır ve sonuçta müttefik bir güç olarak aktarılır: *"Kemalizm, küçükburjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında, antiemperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden kemalizm sol'dur; milli kurtuluşçudur. Kemalizm devrimci milliyetçilerin, emperyalizme karşı aldıkları radikal politik tutumdur"* (Kesintisiz Devrim, S.134-135) önce Kürt sorunu, sonra da Kürdistan ve ulusal kurtuluşun tartışıldığı 1970'li yılların ikinci yarısından Türk solu, Kürdistan'ın Türkiyenin sömürgesi olmadığını açmaya çalışır: *"Aklı başında hiç kimse, Türk devletinin, Kürdistan'ı kendi kapitalizminin sorunlarını çözmek için işgal ettiğini ileri süremez. Çünkü, bu işgal sırasında zaten kapitalizm egemen değildi. Kürt ulusunun baskı altına alınması şoven bir devletin işgal ve ilhak politikasının sonucudur."* (Dev Yol 10/14) Aynı sol, yine *"kapitalizmin egemen olmadığı Irak'ın kendi ekonomik sorunlarını çözmek için Küveyt'i ilhak ederek sömürgeleştirmek eylemine ve TC'nin Güney Kürdistan'ı da sömürgeleştirmek, ulusal kurtuluşu geriletmek amacıyla yaptığı son askeri müdahalelere de şahit olmuştur. Dev Sol Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinin ikinci adımı olarak kabul edilebilecek Sivas Kongresi'nde M. Kemal'in "Ya istikalal, ya ölüm"* (Devrimci Gençlik, özel sayı, s.5) sloganıyla "Milli ve demokratik bir devrim olan ulusal Kurtuluş Savaşı"na (agy) önderlik ettiğini iddia etmektedir. Ancak durum tamamen bunun aksinedir. M. Kemal 4 Eylül 1919'da Sivas Kongresi'nde "Temel ilke Türk ulusunun onurlu ve şerefli bir ulus olarak yaşamasıdır. Bu ancak tam bağımsız olmakla sağlanabilir.

Ne denli zengin ve gönençli olursa olsun, bağımsızlıktan yoksun bir ulus, uygar insanlık karşısında uşak durumunda kalmaktan kendini kurtaramaz... Ya bağımsızlık, ya ölüm." M. Kemal'in "Türk ulusunun onurlu ve şerefli bir ulus olarak yaşaması" olarak adlandırdığı. Kürt ulusunun da 1919 Koçgiri hareketinden başlayarak 1938 Dersim'e kadar devam eden soykırımıyla boyundurluk altına alınması Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi, Osmanlıyı kurtarma ve geriye kalan "Osmanlı toprakları" ve sömürgelerine (Kürt, Ermeni, Rum) hükmetme savaşını Dev-Sol "Milli ve demokratik bir devrim olan ulusal kurtuluş savaşı" olarak değerlendiriyor. Bu devrimin (!) takipçisi olarak, M. Kemal'den devralınan, Misaki Milli içinde kalan ulusları "Türkiye devrimi" için seferber ediyor. Kürdistan ulusal kurtuluşunun dünyanın en önemli gündemlerinden biri olması Dev-Sol'u pek etkilemiyor, o, hala "Türkiye Devrimi", "Türkiye Devrimci Hareketi" vb değerlendirmelerini tekrarlayarak, Kürdistan'daki devrimle dayanışmada bulunmuyor: Kürdistan ihtilalinin öncü partisi PKK'yi bir sınıf partisi olarak dünya proleteryasının müfrezesi olarak kabul etmeyerek, "sümürgeci" ideolojinin "sol" yelpazesinin mevzilerini terk etmemekte diretiyor.

Dev-Sol'un Kürdistan'a dayattığı "çözüm"

1- Dev-Sol "Kürt ulusunun varlığı ve Kürdistan bir gerçektir." (12 Ey. Mahkemeleri Dosyası 1/102), "Kürt ulusu vardır ve yaşayacaktır" (agy.) diyor ve ekliyor: *"İşbirlikçi tekelci sermaye, büyük toprak sahipleri vs. güçlerle Kürt ve Türk halkı sömürülmekte.... özel olarak ta Kürt ulusu üzerinde milli baskı uygulayıp"* (agy. 103) ekleyerek Kürdistan sorununu milli baskı ve zulüm derekesine indirgiyor.

2- *"İşte bu milli baskı sonucudur ki, Kürt yurtsever milliyetçi hareketi (PKK, bu) haklı olarak ulusların 'kendi kaderini tayin hakkı'nı istemekte ve bunun için savaşmakta, şehit vermektedir."* (agy. 103) görüşünü ileri sürerek, bir sınıf partisi olan PKK'yi, geleneksel Türk "sol"unun tavrından kopmayarak, "yurtsever, milliyetçi" hareket olarak adlandırıp, Türkçü yargılardan vazgeçmiyor.

3- Dev-Sol, *"Komünistler meseleye sadece ezilen ulusların yalnız devlet kurma hakkı olarak değil, sosyalizm sorunu olarak bakıp, sınıfsız toplumu hedeflemek ve halkların kardeşliği temelinde bakarlar."* (agy. 103) görüşünü de açarak asıl amacının bir bölümünü dile getiriyor, "Kendi kaderini tayin hakkına" şart koyuyor. Yani, *"Kendi kaderini tayin etmeyi, politik olarak, bu demektir ki, ayrılma hakkını kullanarak bağımsız bir devlet kurma"* (Lenin Werke, 20/44) hakkını Kürdistan

için kabul etmiyor. Ayrıca Dev-Sol bu düşüncesiyle, sadece Türkiye proletaryasıyla birlikte örgütlenmeye gidilirse "sınıfsız topluma" ve sosyalizme gidileceğini savunuyor. Bu ise merkezi milli düşüncenin "sosyalizme" tercümesidir. Bu düşünce, köleleştirilmiş Kürt halkı TC sömürgeci burjuvazisinden kurtulsa bile, sosyalizmi kendi başına kurma hakkı vermemektedir. Böylece hiç de arzı hayret edilmeden, Kürdün kaderinin kıyameti-aleme kadar Türk'e bağlanmasının "sosyalist" planı yapılıyor.

4- *"Kürt halkı üzerindeki milli baskı (!!? bn)ya karşı mücadele ve Kürt halkının kurtuluşu, Kürt ve Türk proleteryasının ve Tüm emekçi halkların, proleteryanın devrimci partisini yaratıp onun önderliğinde de... Türk ve Kürt halklarının bağımsızlığının sağlanması ve sömürünün ortadan kaldırılması" (Mahkeme Dosyası I. s. 103)* bundan sonra atılacak adım olarak, 5.7. 1983'de Dursun Karataş, Sinan Kukul, Haydar Baş-

bağ, Bedri Yağan ve isimleri yazılmayan dört kişinin imzasıyla belirleniyor. Ekim 1992'de ise "Devrimci-Sol Merkez Komitesi", "Partinin arifesindeyiz" (Mücadele, 1992, 16. Kapak) açıklamasını yapıyor. Merkez komitesi ile yapılan ropörtajda ise, "ulusal sorun"a (Kürdistan sorunu, bn) çözüm olarak verilen cevapta *"Devrimci Sol, Kürt, Türk, Laz, Çerkez, Gürcü, Arap kısacası tüm milliyetlerden Türkiye halklarının devrimci örgütüdür"* (agy. s. 16) iddiası var. Görüldüğü gibi Kürt halkı Kürdistan halkı olarak değil, "Türkiye halkları" içinde gösterilyor. Dev-Sol'un kurulacak "partinin arifesinde" vardığı nokta budur. Bu, Kürt ulusunun ülkesinin inkarı veya onun ilhak ve sömürge edilerek, Türkiye'ye dahil edilmesidir. Burada tartışmamıza açıklık getirmek açısından M. Kemal'e geçiyoruz: *"Kürdistan'da, Suriye'de başlarında bulunmakla övündüğüm* leştirmektedir. Mahir Çayan'ın kemalizm tarifini yeniden çağrıştıralım ve 1990'ların "Devrimci-Sol"unu resimleyelim: Küçük burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin Türk milliyetçiliği tabanında anti-emperyalist bir tavır alışıdır, bu yüzden de şudur: Türk Milli kurtuluşçusudur, devrimci milliyetçilerin emperyalizme karşı aldıkları politik bir tutumdur.

"Mustafa Kemal'i yeniden aktarıyoruz: *"... Biz her araçtan, yalnız ve ancak, bir ülkü için yararlanırız. O ülkü şudur: Türk ulusunu, uygar dünyada kendisine yaraşan yere yükseltmek ve Türkiye Cumhuriyetini sarsılmaz temelleri üzerinde, her gün, daha çok güçlendirmek... Türk Gençliğine bıraktığım armağan: .... Ey Türk gençliği: Birinci görevin; Türk bağımsızlığını, Türk Cumhuriyetini, sonsuzluğa değin korumak ve savunmaktır."* (Nutuk)"

Ve Hitler'i ekliyoruz: *"Irkların saldırıya uğradığı bir dönemde, ken-* tiğe geçtiği gibi, serihildanların yayılması, ordulaşma ve Ulusal Meclise gitme yılı olarak almıştır. Newroz ise her yıl olduğu gibi kutlanmış ve mücadeleye araç edilmiştir. Bu ne 92 Newroz'una özel bir anlam yükler, nede onu bir "dönüm noktası" yapmak anlamına gelir. Bunun tersinin ise, Yalçın Doğan'dan Doğu Perinçeğe kadar uzanan yelpazede ispatlanamadığı biliniyor. TC, 92 Newroz'unda katliam yapmış, PKK ise programlanan hedeflere halkın gücüyle ulaşmıştır. Nitekim gerillaya büyük oranda halk katılımı gerçekleşmiş ve Ulusal Meclis seçimleri Kürdistan'ın dört parçasında başarıyla yürütülmüş ve büyük oranda sonuçlanmıştır. Ancak Dev-Sol Kürdistan'ı saydamlaştırarak bakıyor ve istediği resimleri yakalıyor. Şırnak ile ilgili yapılan tartışmalarda eleştirilerini yoğunlaştırıyor. Ona göre, "Türk solu" kavramının yanlışlığı Kürdistan'da kabül görmüş-

23 Ocak 199[…]

MÜCADELE 4 ◆ KÜRDİSTAN

Kürt Federe Devleti, Çekiç Güç ve Kürt Milliyetçiliği

Milliyetçi Kürt hareketleri içerisinde, PKK dışında diğer bütün anlayışların tutum ve davranışlarını belirleyen e[…] halka, hali hazırda Kürt Federe Devleti'nin varlığı ve[…] yaşamasıdır. PKK açısından ise sorun bir ilkesellikte[…] çok, bu "devletin" daha doğar doğmaz kendisine[…] saldırmasından ileri gelen bir uzak durma şeklinde[…] tutum alıştır. Bugünü ifade etmektedir.

Dev-Sol komşu Yunanistan'ı Türkiye olarak belirlemiyor, Yunanistan devrimini de Türkiye devrimi olarak göstermiyorsa, Kürdistan konusunda da aynı davranmalıdır

kahraman orduları haydutlardan değil, soylu Osmanlı ulusunun (Dev-Sol'da Türkiye halkları olarak geçer, bn) *namuslu çocuklarından oluşmuştu."* (Atatürk'ten bize, Cilt 1. s. 257)

"Diyarbakır'daki Kürt kulübü, İngilizlerin koruyuculuğunda, bir Kürdistan kurulması amacı güttüğü anlaşıldığından... yurt ve ulusun tümüyle bağımsız ve özgür yaşaması uğrunda her özveriyi yapmaya (Dev-Sol'a göre "aynı örgüt çatısı altında, milliyetlere göre değil" (Mah. Dos. s. 104)) ve bu konuda buyruklarıma hazır bulundukları bildirilmektedir." (Atatürk'ten bize, 1, s. 275).

"Bu nedenle, ben Kürtleri ve dahası bir öz kardeş olarak bütün ulusal bir nokta çevresinde (Dev-Sol'a göre "Türkiye halkları ve Türkiye Devrimi" bn) birleştirmek ve bunu dünyaya Müdafai Hukuku Milliye Cemiyeti (Ulusal Hakları Koruma Dernekleri) aracılığıyla göstermek karar ve inancındayım." (agy s. 276) Bu görüşler 1919'da dile getiriliyor. Kemalizmin ideolojisini incelediğimizde, "Atatürk"ün; *"...Ne denli zengin ve gönençli olursa olsun bağımsızlıktan yoksun bir ulus uygar insanlık karşısında uşak durumunda kalmaktan kendisini kurtaramaz.... Ya bağımsızlık, Ya ölüm"* (Sivas Kongresi'nden) belirlemelerinin ne kadar "demokrat" ve "anti-sömürgeci" olduklarını görebiliriz. Ancak, yukarıda aktardığımız alıntının başında M. Kemal'in *"Temel ilke* *dini meydana getiren en iyi unsurları koruma altına alan ve bunları en büyük bir kıskançlıkla koruyan bir devlet ergeç dünyanın efendisi olacaktır. Nasyonal Sosyalist Hareketin yandaşları, bir gün endişeye düşerlerse ve başarı şansları ile partinin kendilerinden istediği özverilerin büyüklüklerini karşılaştıracak olurlarsa, yukarıda söyledikleri akıllarından çıkarmasınlar"* (Kavgam'dan).

Kemalizm, Ermenileri, Rumları ve Kürdistanlıları katletti, Nazizm; Yahudileri ve daha birçok halkı. Ve günümüzde Hitler'i, Mussolini, Franko'yu yücelten Alman, İtalyan ve İspanyol tek bir sol ve sosyalist grup ve örgüt bulunmadığını, Türkiye'de ise, hala kemalizmin Türk "Sol"unun ve "Sosyalist"lerinin Kürdistan ile ilgili düşüncelerinin ana hattını oluşturduğunu da burada belirtelim.

Dev-Sol, 92 Newroz'u ve Şırnak

Bilindiği gibi 1992 Newroz katliamından sonra, TC ve sömürgeci basın PKK'nin bölgede geriledeğini yaymaya çalıştı. Dev-Sol biraz da geç kalarak, Temmuz 1992'de halkta Gerillaya karşı: *"Gelmesinler şeklinde ortaya çıkan tavır, Gerillaya karşı örgütlülüğe ve mücadelelere karşı soğukluğun bir ifadesidir"* (Mücadele s. 1/16) değerlendirmesi yapıyor ve *"Serihildanların ateşleyi-* tür. Daha ileri giderek "Halkın yer yer 'gerilla buraya gelmesin, çünkü onlar geliyor, biz onları koruyoruz. Fakat onlar gittikten sonra Asker ve jandarma bize yükleniyor, onlar da bizi koruyamıyor." (agy. s.7) "Türk solu" kavramı Kürt halkının kafasında kara bir tablo olarak vardır. Kürt halkı, SP-İP ve Dev-Sol örneğinde olduğu gibi, kendisine gelen "Türk demokratı gazetecilere" ve "Türk aydınlarına" sıcak bakarlar. Ancak önce Perinçek ve sonra da, halkın "Gerilla artık bize gelmesin" şeklindeki Dev-Sol "alıntısı"nın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı gerçekleştirilmek istenen geleneksel bir "Türk" saldırısı olduğu da devamlı bir şekilde belleklerine kazılmıştır. Önemli bir nokta ise şudur: "Mücadele" gazetesi mahabirleri Kürdistan'da Hürriyet gazetecilerin in taktiklerini uyguluyorlar. Halka gidiyorlar. Gerilla aleyhine haber yapmak üzere soruyorlar. Sonunda "Gerilla artık buraya gelmesin..." mülakatı (!?)nı gerçekleştiriyor. Halk hiçbir zaman "biz Gerillayı koruyoruz" demez. Halk Gerillaya lojistik destek verir. Ulaşılması gereken düzey ise halkın kendisine koruma araçlarını yaratmasıdır. Hürriyet, 16-17 Nisanda Dev-Sol üyesi ve taraftarı, devrimci militanlar katledildiğinde, aynı tavrı koyarak, devrimci olmayan "halktan kişiler" ile söyleşiler yaptı ve yayınladı. Ayrıca Dev-Sol militanlarının infazla katledilmesini alkışlayan "halktan" kişi-

Şırnak katliamı sömürgeci bir katliamdır. Bu katliamın hesabının sorulması ise devrimci mücadelenin her evresinde gündemdedir. Kürt halkının sürekli bir katliamla karşı karşıya bulunmasının hesabı tüm ulusal kurtuluş süresince sorulacaktır. Silahlı eylemler İstanbul, Ankara ve tüm metrepol şehirlerinde ağırlık kazanabilirler. Asker-sivil bürokrasiye karşı eylemler gerçekleştirilebilinir. Ulusal kurtuluşa engel birimlere (ister sivil, ister askeri olsun) karşı eylemler her zaman gündemdedir. Bu eylemler "özel" eylemler değildir. Sadece intikam dürtüleriyle yapılmazlar. Devrimci çerçevede misilleme eylemlerinin olması da kaçınılmazdır. Ancak asıl önemli olan, Kürdistan ulusal kurtuluşunun seyrinde bir sürekliliğin ve başarının yakalanmasıyla zafere gitmektir.

Dev-Sol'da sosyal-şovenizm

Güney Kürdistan ile ilgili tartışmalarda Dev-Sol *"Kürt halkı kendi kaderini kendi belirlemelidir"* (Müc. 1991, 1, Kapak) tavrını, Kuzey Kürdistan ile ilgili tartışmalarda ortaya koymamaktadır. Dev-Sol, Kuzey Kürdistan halkının kurtuluşunu *"Türkiye devriminde ve halkların birlikte mücadelesiyle gerçekleşebileceğini" Müc. 92. s. 1)* yazmaktadır. Bu ise Türk "marksistle- malıdır. Dev-Sol Türk halkının kurtuluşunun Kürdistan'daki ulusal kurtuluşa yakından ilintili olduğunu görmüyor, ilk evrede giderek Ortadoğu halklarının devrimine yol açacak Kürdistan ihtilalini kabul etmiyor. PKK'nin ve Kürt halkının devrimi erteleyip, Osmanlı geleneğine boyun eğerek, devrimse bile onun Türkiye adına yapılmasını özellikle isteyerek, ulusal şovenizm ve büyük ulus gururuna helal getirmiyor *"Kürt ulusunun Kurtuluş mücadelesinin çözümü de sınıfsal mücadelede ve Türkiye devrimindedir. Bunun yolu ise Türkiye devrimci hareketiyle bir siyasi çözüm' bulmaktan geçer." (Müc 1992, 9/3)* Görüldüğü gibi Kürdistan devrimi merkeze bağlanıyor. Sömürgeci merkez aynı zamanda "enternasyonalist" merkez oluyor. Tarihte bu tip "çözüm"ler her defasında, beyinlerini kolonyalist düşüncelerden arındırmamışlar tarafından ileri sürülmüşlerdir. Marksizm buna yabancı değildir: *"İrlandalıların birinci ve en acil görevi, kendi ulusal bağımsızlıklarını ele geçirmektir. İrlanda ve İngiliz işçileri arasındaki karşı gelim her zaman en güçlü araç olarak İngiltere'deki sınıf hakimiyetini ayakta tutmuştur. İlk defa İngiliz ve İrlanda işçileri birlikte kendi amaçları için eşit (abç) bir tarzda hareket etmeleri imkanı, şimdiye kadar bu hareketlerin hiçbirinin ülkelerinde başaramadıkları bir sonuçtur. Daha bu yolu denemeden (abc) İrlandalılara dikte*

Görüldüğü gibi Kürdistan devrimi merkeze bağlanıyor. Sömürgeci merkez aynı zamanda "enternasyonalist" merkez oluyor. Tarihte bu tip "çözüm"ler her defasında, beyinlerini kolonyalist düşüncelerden arındırmamışlar tarafından ileri sürülmüşlerdir

Türk ulusunun onurlu ve şerefli bir ulus olarak yaşamasıdır, bu tam bağımsız olmakla sağlanabilir" (yukardaki aktarmının ilk cümleleri) söylemini de okuduğumuzda, kemalizmin "sihirli" gücü ortaya çıkmaktadır. En radikal 'Sosyalist' özlemleri, en bağnaz ve şoven ideolojiyle birleştirip içini koflaştırmaktadır. Zaten bu sihirli gücü, 70 yıllık tarihinde Türk "Sol"unu ve "Komünist"lerini hadımlaştırmıştır. Dev-Sol'da 1990'ların kemalist tezlerini dile getiriyor. Ona göre, Kürdistan ve Kürtler vardır. Ancak, devrim, örgütlenme, önderlik, parti sözkonusu olunca *"kısaca tüm milliyetlerden Türkiye halklarının devrimci örgütü" (Mücadele 1992, 16)* hakimiyetini gerçek- *cisi olan cenaze törenlerinin yapılmaması, canazelerin adeta kaçırılırcasına gizli gömülmesi, Gerilla canazelerine sahip çıkılmaması"nı* (aynı yerde) mücadelenin gerilemesinin nedenleri arasında gösteriyor. *"Oligarşi ve yurtsever hareket* (PKK, bn) *de tüm politika ve taktiklerini bu tesbitin ışığında Newrozun dönüm noktası olması konusunda"* (aynı yerde) belirlediklerini ekliyor.

Bu tarihi çarpıtmaktır. Kitleleri demoralize etmek ve savaş psikolojisinde ise devrimci mevzilere karşı durmaktır. TC, '92 Newrozunu bir "dönüm noktası" olarak doğdi, katliama gerekçe almıştır. Bunun planı önceden yapılıp uygulanmıştır. PKK ise, 1992 yılını, daha sonra da pra- leri örnek vererek Dev-Sol'un halktan tecrit olduğunu yaymaya çalıştı. Bu ne kadar "devrimciyse", Kürdistan'da her zaman bulunabilecek "tarafsız" ve "kararsız" unsurlarla söyleşi yaparak onların gerillaya karşı söyledikleriyle "sosyalist" sahifeler süslemek de o kadar devrimcidir. Şırnak ile ilgili tartışmalarda, PKK'nin İstanbul ve Ankara'ya saldıracağı, sivil ve memur kesimi hedefleyen eylemler koyacağı, Dev-Sol tarafından Botan Eyaleti Karargah Komutanlığı bildirisinden aktarılıyor. (Mücadele 1992 sayı. 9) Serxwebûn ve gazetemizde Şırnak katliamını yapan TC'den hesap sorulacağı, İstanbul ve Ankara'da eylemlerin ağırlık kazanacağı yazılmıştır. ri"nin süngü zoru ile Kürt halkını, yükselen Kürdistan devriminden alıkoyup "Türkiye Devrimine" zorlamasıdır. Dev-Sol *"müşterek hareket etmek sadece eşitler arasında imkanlıdır" (Engels, MEw. 35/270)* temelinde hareket etmiyor. Türk ve Kürt halklarının birlikte mücadelesi için Türkiye emekçilerinin öncüsü ile Kürdistan emekçilerinin öncüsünün: A) İlk etapta birbirlerinin kimliklerini, yani Kürdistan ve Türkiye devriminin öncülüğünü kabul etmeleri, B) Siyasal ilhaka başvurmamaları, nasıl ki, Dev-Sol komşu Yunanistan'ı Türkiye olarak belirlemiyor, Yunanistan devrimini de Türkiye devrimi olarak göstermiyorsa, Kürdistan konusunda da aynı davran- *ederek, onlara kendi tarzlarında hareket etmemeleri, aksine İngiliz önderliğinde bir konseye katılmaları söylenmelidir, çağrısı yapılmaktadır. Ancak bu, İrlanda'lıların İngilizler tarafından köleleştirilmesinin enternasyonale taşınması (abç) demek olacaktır"* (Engels, MEW, 18/80-81) Dev-Sol'da Kürdistan için aynı politikayı savunuyor. Kürt ulusunun kurtuluşunun ancak Türkiye devrimine katılmakla mümkün olacağını savunmak: Kürdistanlıların Türkler tarafından köleleştirilmesinin (Sömürgeleştirilmelerinin) enternasyonale taşınmasını talep etmek oluyor. Bunu yerine getirmek ise "sömürgeci enternasyonalizmi" kabul olacaktır.

(SÜRECEKTİR)

Belge ve tanıklarla

TÜRK MİT'İ VE UYUŞTURUCU TİCARETİ

-1-

Berxwedan Araştırma Servisi

Ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı en ciddi saldırılardan biri de onun haklılık zemininin ortadan kaldırılması için başvurulan psikolojik savaştır. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, Orta ve Güney Amerika ülkelerinde ABD'nin, Ortadoğu bölgesinde yoğunlaştırdığı bu savaş, halkların ulusal mücadelelerine karşı yeni biçimlere sokulmak istenmesidir. Kolombia, Peru, Panama, Küba, Guetemala, Nikaragua ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin uyuşturucu ticareti olarak lanse edilmesi, ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı, Pentagon'a bağlı narkotik-kontrgerilla örgütü kurulurken, bazı devletlere de bu iddia ile karalama yapılmıştır. Ve nitekim narkotik-kontrgerilla örgütü başta ABD olmak üzere, ABD'ye bağımlı tüm uydu devletlerin bu alanda ticaret yapabilmesinin zemini ve motorize gücü olmaktadır. Ne var ki, kendilerinin yaptığı bu kirli işlerin faturasını da halkların meşru mücadelelerine kesmekteler. Dikkat edilirse dünyanın hangi kara parçasında bir ulusal ve toplumsal mücadele gelişiyorsa mutlaka uyuşturucu ticaretçisi damgası vurulmuştur.

Bunun en çarpıcı biçimi ise özellikle son dönemlerde Türk basınının Kürt halkına bu damgayı vurma hevesi olarak görülmelidir. Masa başlarında yazılmış ve bir nefeste okunacak şekilde heyecan, dram ve komedinin iç içe işlendiği bu hayal ürünü dizilerin gerçeğini de öğrenmek için çok sayıda kişi ile görüştük, konuştuk ve gerçekten iddia edilenlerin doğru olup olmadığını araştırdık. Konuştuğumuz kişilerin, bu çirkef ağın içine düşüş hikayelerini en ince ayrıntılarıyla, Türk basınının iddia ettiği tüm konuları araştırdık. Ancak hemen şunu da vurgulayalım: Röportajları yaptığımız şahısların isimlerini saklı tutacağımıza dair söz verdik. Her türlü tehlikeyi göze alarak gerçekleştirdiğimiz bu ayrı dünyanın gerçeklerinin sadece bir kenarına dokunduğumuzu biliyoruz. Yaptıkları işin kendisine, kendileri de "pislik" diyorlar. Anlatımları kendilerine bırakıyoruz.

- Kaç günden beridir buradasınız?

- Adem C: 10 günden beri buradayım.

- Daha önce nerede kalıyordunuz?

- İstanbul'da kalıyordum.

- Kaç yıl İstanbul'da kaldınız?

- 27-28 seneye yakın.

- İstanbul'da hangi işle uğraşıyordunuz?

- Dericilik, yapıyordum.

- Hep dericilik mi yaptınız?

- Hayır yalnızca dericilik yapmadım. Kahvecilik yaptım, kahve çalıştırdım, ticaretle uğraştım. Gayrı meşru dünyayla da ilgim oldu.

- Gayrı meşru demekle neyi kastediyorsunuz?

- Kahvecilik, kulüpçülük yaptığım için, kumarcıların hemen hemen hepsi bu alemden çıktığı için orada tanıştım, içlerine girdim. Oradan tanıyorum ekseriye.

- Ne zaman tanıştınız bu çevreyle?

- 1972'lerden sonra tanıdım. 1974'lerden sonra bu çevreye tamamen girdim, 1974'lerden sonra, Ecevit'in affından sonra.

- Bu çevre içerisinde sizin tanıdığınız, kirli işler yapan kimler vardı o dönemde?

- İlk dönemlerde benim duyduğum, ilk beyaz işi baz morfin olarak yapan Kudret Bayhan, MHP senatörü. Fransa'nın, Marsilya'a şehrinde yaklaşık 10 sene ceza aldı. Bir de Muşlu bir ağa çocuğu, vardı. Nuri Bostan isminde biri, genel olarak Karadeniz'li kişiler vardı.

- Bunlar, sizin dediğiniz bu morfin vb. dışarıya mı ihraç ediyorlardı?

- Dışarıya ihraç ettikleri için, Fransa'da yakalandılar o zaman. MHP senatörü Kudret Bayhan diplomatik arabayla ihraç ederken yakalandı, diplomatik arabayla.

- Bu şahıs yakalandığı zaman senatör müydü?

- Tabii MHP senatörüydü.

- Bu konu basına yansıdı o dönem. Değil mi?

- Yansıdı, tabii. Hatta Fahri Korutürk reisicumhurken bunun kalan iki sene cezasının 1 senesinin affını istedi, Fransa. Vermedi, cezasının 10 seneye yakınını yatırdılar, Türkiye'ye döndüğü zaman başka bir davadan yargılandı. Fakat Ecevit'in affi, çıktı cezaevinde yatmadı.

- Peki, daha kimler vardı?

- Yine o zamandan biliyorum. O zamana kadar Türkiye'de beyaz daha gelişmemişti, yoktu. Yani baz morfin olarak geçiyordu. Bu baz morfin 1977'lerde 78'lerde Avrupa'ya sıçradı, Avrupa piyasasına girdi. Bildiğim kadarıyla bunu da Türk işçileri geliştirdi. Öyle bir mafya veyahut birşey daha yoktu. Bunu yapan kişiler bilakis Kürdistan memleketinden olan kişiler değildi, çünkü Kürdistan memleketinden olan kişiler İstanbul'a gelmesini bilmiyorlardı ki nereden Avrupa'ya gelsin, bu işi yapsın? Yani bu işi yapanlar genelde İstanbul'da, İzmir'de, Ankara'da yaşayan kişiler.Ve burdaki bir kısım Türk işçileri idi.

- Peki, bu iş nasıl geliştirildi?

- Bu işler öncelikle İstanbul'da geliştirildi. Millet birbirine bakarak bu işi yaptı, tabii memleketin ekonomik durumu da bozuk. Para kazanma durumu da var ve herkes başladı bu işi yapmaya.

- Bu Türkiye'den ihraç etme konusu, Avrupa piyasasına daha fazla sürme konusu hangi yıllara rastlıyor?

- 1980-81'lerden sonra, yani askeri cunta geldikten sonra daha fazla Avrupa'ya gelmeye başladı. Türkiye'deki askeri cuntanın iş başına gelmesinden sonra gelişti.

- Peki, bu dönemin flaş isimleri var mı? Yani o eski Mart döneminin değil de 12 Eylül'ün gelmesiyle birlikte mutlaka yeni isimler ön plana çıkmıştır?

- Şimdi yeni isimler, ön plandaki isimlerin üzerinde çok zaman geçtiği için pek hatırlamıyorum. O kadar isimler geçti ki gazetelerde veyahut duyduğum o kadar isimler var ki bunu Türk basını zaten her zaman abartıyor. Yani her zaman abartmıştır.

- Sizin tanıdığınız ortaya çıkmamış isimler var mıydı, böyle büyük iş yapan, 80'den sonra?

- Büyük isimler, bunların hepsi, yani isim olarak bilmiyorum, fakat yapanlar çoktu. Filankes bunu yapıyor, böyle bu şekil biliyorduk. Adam birdenbire zengin oluyor, bu işi yapıyor diyorlardı. O kadar isimler çoğaldı ki yani isim vermek zor. İnsan hangisini, nerden, kimi vereceğini bilemiyor. İsimler çoğaldı.

"Suçlular holdingi"

Jürgen Roth tarafından yazılan kitabın, sadece bir bölümü tercüme edildi. Altın Hilal (Afganistan-İran sınırı)'ndan gelen eroin hep aynı ve hiç bitmeyen bir hikaye: Bozkurtlar geliyor! Bu slogan, 1970'li yılların sonunda ve 1980'li yılların başında Türkiye ve Avrupa'da isim yapmış MHP'li aşırı milliyetçi (sağcı) bozkurtların sloganı. Başbuğları Alpaslan Türkeş tarafından yönlendirilen ve anti-komünist bir yapıya sahip olan bu grup şiddet kullanarak büyük Türk imparatorluğunu kurmak istiyor. Bozkurtlar diye adlandırılan bu MHP taraftarları askeriyenin de desteğini alarak, kendileri gibi düşünmeyen politik kişi ve örgütleri ortadan kaldırmak için öldürme, bombalama ve korkutma eylemleri gerçekleştirdiler.

Bozkurtlar baştan beri sadece bir politik parti değil, aynı zamanda üyelerinin partinin çıkarları için uyuşturucu ticareti yaptığı bir örgüttür.

MHP, 1978 yılında Avrupa örgütlenmesini gerçekleştirdi. Merkezi ise Frankfurt'taki "Türk Federesyonu" idi. Ve 1979 yılında da o dönem başkanlık görevini üstlenmiş olan Lokman Kondaçı, 'örgütün eroin ticareti yaptığını' itiraf etmişti. Aynı zamanda isim de vermişti. Kendisinden sonra gelen Serdar Çelebi'nin ismini; Çelebi için "O tam bir taktik adamı. Planlayıcı ve programlayıcı. Örgüt içerisindeki en yetenekli adamlardan bir tanesidir" demişti. Yine MHP yürütme kurulu üyesi Ali Yurtaslan ise paraların nereden geldiği sorusuna şu cevabı vermişti: *"Paranın büyük bir bölümü yurt dışına gönderilen MHP militanlarının çalışmalarından sağlanıyordu. Bu kişilerin yardımı ile dışarıya eroin ve esrar çıkarılıyordu. Partimizin en önemli gelir kaynakları bu yollardan elde ediliyordu."*

Serdar Çelebi 1990 yılı sonuna kadar Frankfurt'ta yaşadı ve faaliyetlerini yürüttü. Türk Federasyonu'nun diğer birçok üyesi gibi onun da hakkında Türkiye'de tutuklama kararı vardı. 1980 askeri darbesinden sonra MHP'li birçok suçlu ve aranan birçok kişi yurt dışına ve özellikle de Almanya'ya kaçarak sığınma başvurusunda bulundular. Bu başvurular da genelde kabul edildi. Fakat bu kişiler burada da Türkiye'de yaptıkları terör olaylarına devam ettiler. Daha 70'li yılların ortasında Türkiye'de gizli bir askeri örgüt olan kontrgerilla faaliyet yürütüyordu. Görevi ise askeri bir darbeye zemin hazırlamaktı. Bunun için sabotaj ve öldürme eylemleri gerçekleştirerek, iç savaş koşullarına benzer bir zemin oluşturdu. O dönemin sosyal demokrat Başbakanı Bülent Ecevit, ordu içerisinde böyle bir gizli örgütün ortaya çıkarılması için harekete geçtiğinde, kontrgerilla üyesi olan eski General Faik Türün kendisini şöyle uyarmıştı. *"Solcular kontragerillaya saldırarak askeri güçlere karşı bir savaş başlatıyor ve orduya hakaret ediyor."* 1991 yılında Avrupa'da Cladio adlı bir komando örgütü ortaya çıkarıldı. Türkiye'deki kontrgerilla da NATO'ya bağlı olan örgütün bir kolu idi.

Zaten basında bu isimlerin çoğu çıktı, basın da bunu biliyor.

- Peki bu dönemde, sizce nasıl yürüyordu bu işler, İstanbul'da?

Tabii, İstanbul'daki firmalar, araba sahipleri, bunları yapıyorlardı. Ücret karşılığında, getiriyorlardı. Bilakis Hollanda ve İtalya'ya, yani Almanya yoktu. Almanya çok azdı. Almanya'ya sadece Türk işçileri getiriyorlardı. Ki o zaman Avrupa gazeteleri bunlara karınca kaçakçıları diyorlardı, yani bir mafya yoktu. Türk basını şişiriyordu ama Avrupa basını karınca kaçakçısı diyordu. Bir karınca nasıl gidiyor rızkının peşine, yani kişisel rızk peşindeydiler. Ya 1 kilo ya 2 kilo, bunun dışına çıkmadılar. Bu 1986'lardan 87'lerden sonra daha yaygınlaştı, daha organizeli oldu, bu tarafa sıçramaya başladı. Ondan evvel, genelde İtalya tarafına o tarafa gidiyordu. Ve 1989-90'lardan sonra da İspanya'ya sıçradı. Büyük iş yapanların hepsi İspanya'ya, gidiyorlar. Genelde merkez Hollanda idi, Hollanda'ya gidiyordu. Belki Hollanda'dan buraya geliyordu, bilmiyorum o kadarını. Fakat genelde Hollanda merkez idi.

- 12 Eylül sonrası, MHP'nin mafyalaşması sözkonusu. Devlet ve MHP'nin hem organize etme hem de devletin kolaylık sağlaması konularında sizin izlenimleriniz var mı?

- Bu kesin, bu kesindir. Yani devletin MHP'ye her konuda taviz verdiği kesindir. Şimdi şu anda da ve 12 Eylül'den sonra da bütün İstanbul'daki gayri meşru yeraltı dünyası olduğu gibi MHP militanlarından, MHP yanlılarından oluşur. Yani ülkücü denen kesim, pantürkizmi savunan kesim ve şu anda da odur. Yalnız bu iş değil, gayrımeşru bütün işleri yapanlar onlardır. Çünkü devrimci kesim zaten dağıldı gitti. Kimi hapishaneye girdi, kimi kaçtı, kimi işkencelerde öldü. Kesinlikle hiçbirisinin bu işlerle uğraştığını ne gördüm ne de karşılaştım. Hep MHP. Nerede karşımıza çıkan ve nerede yakalanan varsa MHP'liler idi. Ve bunlar da devlet tarafından, hükümet tarafından destekleniyordu. Çünkü kilit noktalara yerleştirilen hep MHP yanlılarıydı.

- Peki o zaman somut kanıtlar var mı? Mesela, böyle ortaya çıkmış olaylar veya sizin duyduğunuz olaylar, yani MHP'li birine bu işin dışarıya götürülmesinde polisin yardımcı olması gibi konularda somut deliller?

- Somut deliller bulunur. Türk basınında çıktı, birçok polis de yakalandı, polis müdürleri de bu işlerden yakalandı, yani yaptılar bu işi. Mesela, birini şu anda size söyleyeceğim, Zabit, bu adam narkotikte başkomiser. Sonra da emniyet amirliği, sonra işte Zabit Avcıoğlu mu ne, bu işten yargılandı, yakalandı bilakis. Emekli olan birçok polis, Niyazi Bildik, bunlar hep bu şubeden, narkotik şubeden emekli olan kişiler. Ve İstanbul'un da beyazını dağıtan genellikle yine İstanbul polisidir. Yakalanan herhangi birşeyin yarısını kesinlikle çalarlar. Kesinlikle. Bu konuda 1500'e yakın dosya inceledim. Yakalanan miktar hiçbir zaman için aynı çıkmamıştır. Eğer 10 tane beyaz yakalanmışsa, 4 tanesi kesinlikle gitmiştir. Yani bunu polis yakaladığı an çalıp götürüyor. Kendi elemanları, kendi muhbirleri vardır. Onlara satıyor, veriyor. Ve duyduklarımıza göre birçok polisin de Avrupa'ya göndermekte parmağı var, yapmışlar yani. Türkiye'de, "parayı nereden getirdin" diye kimse birşey sormuyor.

- Peki, Kürtlerin bu işe bulaşması hangi tarihe rastlıyor?

- Kürtler evvelden bu işin içinde yoklardı. Son zamanlarda, Türk basını ezelden beri yaptığı gibi, bu Kürdistan davası, bir mücadele ortaya çıktıktan sonra bunu Kürtlere mal etmeye çalıştı. İddiaları şu: "Esrar ticareti yoluyla para geliyor ve dağda olan kişilere bu parayla silah temin ediliyor." Kesinlikle doğru değildir. Hiçbir zaman böyle birşey yoktur. Kürtler yapmışsa eğer, buna kişisel olarak bulaşmıştır. Zaten öyle bir organize yoktur, ben şahsen bu işin içindeyim. Birgüne birgün Kürdistan'ı savunan, yani PKK partisinden bu işi yapan veyahut tasvip eden veyahut müdafaa eden bir şahısla karşılaşmadım. Her zaman karşı çıkmışlardır. İlk örnek olarak 1983-84'lerde, Paris'te, daha ilk olarak PKK tarafları gelip orda dernek kuruyorlardı. Ben orda şahit oldum. "Bu işe kesinlikle karşıyız" diyorlardı. O günden bugüne kadar ben kendi izlenimlerimle hiçbir zaman için görmemişim. Evet, Kürt bu işi yapmadı demiyorum, yapmıştır. Tamamen kişiseldir, PKK'nin hiçbir ilgisi yoktur, kesinlikle. PKK'ye yardım, kesinlikle yapılmıyor. Eğer şahıs 50-100 lira bir derneğe vermişse, ya bir kitap almıştır veyahut bir geceye gitmiştir, vermiştir. Kendi eğlencesi için veyahut vakit geçirmek için.

(SÜRECEK)

Bozkurtlar ve kontrgerilla kendilerini Türkiye'de en önemli anti-komünist güç olarak görüyorlar. Bu konumlarından dolayı da önemli uluslararası destek gördüler. Çünkü bunların demokrasi için ne kadar büyük bir tehlike oluşturdukları o 'soğuk savaş' döneminde hiç kimseyi ilgilendirmiyordu.

Aradan on yıl geçti. Birçok insan bu 'eski' adamların ortadan çekildiklerini, artık bu işlerle uğraşmadıklarını ve önemli bir rol üstlenmediklerini düşünüyordu. Fakat bu bitmez hikayede trajik olan taraf, fanatik bozkurt ve kontrgerilla elemanlarının tekrar işbaşında olduklarıdır. Ama bu defa başka bir bileşim içerisinde. Yani eroin ticaretinin elebaşıları olarak.

Pakistan-Afganistan sınırı boyunca eroin üretimi için kullanılan gizli laboratuvarlar sıralanmıştır. Bölgede üretilen opyumdan morfin ve eroin üretilmektedir. Avrupa için öngörülen eroinin 2/3'si 'altın yarım ay' diye adlandırılan bu bölgeden gelmektedir. Kürtlerin yaşadığı Doğuanadolu bölgesinde de morfinden eroinin üretildiği laboratuvarlar bulunmaktadır.

Bu ölüm ticaretini yapan asıl elebaşlar ise İstanbul ve Ankara'da oturuyorlar. Burada eroin çeteleri örgütleniyor ve Avrupa pazarı için gerekli olan miktar sağlanıyor. Tırlar içine saklanarak Bulgaristan, Yugoslavya ve Balkanlar'dan geçirilen bu eroin yine İtalya, Belçika ve Almanya'da Türk çeteleri tarafından dağıtılıyor.

Evet, bu 1972'li yıllarda böyleydi ve halen de değişmiş değil. Claire Sterling daha 1975 sonbaharında İstanbul 'babalarının' Sicilya mafyası ile ilişkiye geçtiklerini ve ortak çalışma için görüşmelerde bulunduklarını şöyle yazıyor: *"Türk mafyası, Sicilya mafyasına önemli bir kazanç sağlayacağı bir öneride bulundu. Ortak hareket ederek. Asya'dan Avrupa'nın göbeğine kadar güvenli bir yol bulmak için çaba sarfettiler."*

Böylece kısa bir süre zarfında Avrupa pazarına hakim olabilecek bir ortaklık sağlanmış oldu. Almanya, Hollanda, İngiltere ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde kısa sürede satışlar büyük artış gösterdi ve uyuşturucu bağımlılarınının sayısı arttı.

Büyük Türk aileleri ile Sicilya mafyası arasındaki bu ilişkiye ilk dikkatleri çeken Trento başsavcısı Carlo Palermo oldu. Palermo, 1979 yılından beri 200 civarında önde gelen kişinin adının karıştığı uluslararası kaçakçılık şebekesi ile uğraşıyordu. Palermo'nun araştırmalarına göre, eroin ticaretinden elde edilen paralarla satın alınan silahlar İtalya, Bulgaristan ve Türkiye üzerinden Ortadoğu'ya ulaştırılıyordu. Eroin de yine aynı yollardan getiriliyordu. Bu eroinin bir bölümü önce Sicilya'ya ve oradan da ABD'ye giderken, diğer bir kısmı Almanya ve Belçika'ya gönderiliyor. Fakat o zamanlar hiç kimse bu bulguları ciddiye almamış ve Palermo'nun Sicilya ve Türk mafyasının ana damarına indiğini farkedememişti.

Palermo'nun raporlarında, "Türk mafyasının en büyüklerinden biri" diye nitelendirdiği ve hakkında dava açtığı Bekir Çelenk'in ismi de geçmektedir. Dikkat çekilen bu bulgular ve ilişkiler çok önemliydi. Bunlardan biri Milano'lu silah tüccarı Henry Arsan'dı. Arsan, Ortadoğu'ya tonlarca silah gönderiyordu. Ama aynı zamanda Amerikan DEA için enformant olarak çalışıyordu. Kim kimi saklıyordu? Palermo bunun cevabını ne yazık ki alamadı.

Palermo 1984 yılında davayı kapatmak zorunda kaldı. Başta gelen bazı İtalyan politikacılarının da bu silah ve uyuşturucu kaçakçılığına adlarının karıştığını ortaya çıkarmasından sonra Roma tarafından baskı altına alındı.

O dönemlerde Türk mafyasının bozkurtlarla ortak çalıştığı daha da kesinlik kazandı. Türk aşırı sağcılarının silah ve uyuşturucu kaçakçılığı konusundaki en önemli kaynaklardan bir tanesi Uğur Mumcu tarafından yazılan *"Silah Kaçakçılığı ve Terör"* adlı kitaptır. Bu kitapta mafya ile aşırı sağcılar arasındaki ilişkiler en ince ayrıntısına kadar ortaya konulmuştur. Bu kitapta, Palermo'nun da dosyasında sıkça bahsettiği bir isim geçmektedir: Bekir Çelenk.

Çelenk şirketleri ve otel zincirleri olan zengin bir adamdı. Kendisi Almanya'da yaşıyor ve Münih'te bir şirket kurmuştu. Hiç kimse onu takip etmiyordu. Çelenk, bir Türk gazetecisinin sorusu üzerine şu açıklamayı yapmıştı: *"Vizeyi ve ticaret yapma iznini Alman polisi bana verdi. Peki, Alman makamları ve polisi benim arandığımı bilmiyorlar mıydı".*

Çelenk'in Almanya'daki ortağı ise Atalay Saral'dı. Saral sadece polis çevreleri tarafından tanınan bir silah ve eroin kaçakçısı değil, aynı zamanda Alman Kriminal Diaresi için (ajan olarak) çalışan bir kişiydi. Fakat Çelenk için en önemli kişi İstanbul'da yaşayan ve Türk mafyasının başı olan Abuzer Uğurlu idi. Uğurlu Doğu'dan gelen tüm eroini (morfinbase) denetliyor, para yedirerek politikacı ve polisleri satın alıyordu. Ona karşı gelen kişiler fazla yaşayamıyorlardı. Uğurlu, 70'li yılların ortasından itibaren Avrupa'ya büyük eroin akımını gerçekleştirdi. Alpaslan Türkeş'in bozkurtlarıyla önemli bağları vardı. Münih kentindeki bir ithalat-ihracat şirketini 1983 yılına kadar Avrupa bürosu olarak kullandı. Önemli anlaşmalar ve meseleler bu büro üzerinden gerçekleştirildi. Çelenk, Türk mafya babalarının Almanya'da üs olarak kullandıkları yerlerden uzak değildi. Hele hele bozkurtlar hiç değil. Böylece bazı 'idealistler' çok paraya kondular ve alınan tüm paralar da partinin kasasına gitmedi. Bekir Çelenk artık yaşamıyor. Bir Türk hapishanesinde öldü. Abuzer Uğurlu da yaşamıyor. Fakat o dönemler oluşturulan kirli işler halen geçerliliklerini koruyorlar.

Frankfurt savcılığı tarafından 80'lı yılların ortalarında başlatılan soruşturma dosyalarına bakıldığında, bozkurtların yönetici kadrolarından gelen iki kişinin isimleri dikkati çeker. Bunlar, Enver Altaylı ve Serdar Çelebi. Çelebi "Türk Federasyonunun' başkanı ve bir ideologtur.

Fakat Enver Altaylı daha önemlidir. Altaylı, 1975 yılından 1977 yılına kadar MHP'nin Almanya'daki örgütlemesini gerçekleştirdi. Fakat Türk Anayasa Mahkemesi tarafından 1977 yılında alınan bir kararla bu Avrupa kolu kapatılmak zorunda kalındı. Bundan kısa bir süre sonra, önceleri MHP'nin Avrupa genel inspektörü olan ve daha sonra MHP'nin Ankara'daki basın sözcülüğünü yapan Enver Altaylı ve adamları 'İdealistler Derneği" kurdular. Altaylı 1984-85 yılları arasında resmi olarak Frankfurt'a yerleşerek, City-Basar yakınlarında büyük bir market açtı. Bu market bozkurtların Almanya'daki en önemli merkezlerinden biri oldu. Ve yine burada politik çalışmalar ile kirli işler arasındaki sınırlar birbirine karıştı. Çünkü bölgedeki dükkan sahipleri bozkurtlara haraç vermek için zorlandı. Frankfurt savcılığının bulgularına göre o dönem uyuşturcu ticareti ile de ilişki vardı.

Bu olayda ilk akla gelen politik gruplar' oldu. Polisin bulduğu kağıtlarda 'ortak amaçlar' ve 'davamızın zaferi için' gibi notlar bulunmuştu. Fakat Bozkurtlar bu işten uzak tutulmaya gayret edildi. Çünkü bunlardan bazıları hem polis için, hem de Anayasayı Koruma Örgütü için ajan olarak çalışıyorlardı.

Yaptığımız araştırmalarda, daha 80'li yılların ortasında soruşturma raporlarında sıkça ismi geçen kişilere tekrar rastlıyoruz. Kriminal komiser Ortwin Einigkeit tarafından tutulan ve City-Basar ve haraç alma olaylarına değinen raporlarda şu satırları okuyoruz: *"Araştırmalarım süresince Türk suçluları tarafından alınan haraç olaylarıyla karşılaştım. 1983-84 yıllarında bu kişiler kendi vatandaşlarından zorla haraç alıyorlardı. Sorumlu savcıya dava metnindeki tüm detayları kullanıp kullanamayacağını sordum. O bana tüm kişilerin halen hukuksal olarak yargılanmadıklarını açıkladı. Bu konuda bugüne kadar verilmiş mahkeme kararlarını sorduğumda ise, -Bütün şahitler geri adım attı. Ya ifadelerini geri çektiler, ya da ayrıntılı bilgi vermekten kaçındılar."*

Günümüzde Türk ve İtalyan mafyasının ortak çalıştığı tüm Alman makamları tarafından anlaşılmış olmalı. BKA'dan Volker Brandt şöyle diyor. *"Özellikle Kuzey İtalya başta olmak üzere Türk ve İtalyan mafyası arasında bir ortaklık var. Böylece her şeyin yolunda gitmesini sağlamış oluyorlar."*

Bir zamanlar eroin satıcıları olan ve kazandıkları paralarla marketler ve restaurantlar açan ve 'kimseye zarar vermeden yaşayan' bu kişiler uyuşturucu işini bırakmadılar. Hatta zamanla daha da büyüdüler. Ve bu sadece Frankfurt'ta olmadı.

1990 yılında da yine Frankfurt polisi 1985 yıllarında uğraştığı ve 'yok oldular, ortadan kaldırıldılar' dediği çevrelerle uğraşıyor, yani yine 'Türk Federasyonla'.

Bunların içinde, Rıfat Yıldırım ve Üzeyir Bayraklı'nın grubu özellikle dikkatleri üzerine çekiyor. Esnaf bu çete mensuplarından çok çekiniyor. Daha bu kişiler dükkanlara girmeden paraları hazırlanıyor. Bu çetenin çalışmalarını ortaya çıkarmak için Darmstadt'ta AG 710 adlı bir birim oluşturuldu. Bu birimin tek amacı, Rhein-Main bölgesinde faaliyet gösteren, zorla haraç toplayan, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yapan Türk çetelerinin ortaya çıkarılmasıydı.

Bayraklı ve Yıldırım 1985 yılında City-Basar'da meydana gelen olaylardan sonra tutuklanmışladı. Fakat insaflı bir yargıç onların uzun hapis cezalarına çarptırılmamalarını sağlamıştı. Her ikisi de şu anda serbest. Çalışma alanları 80'li yılların ortasında olduğu gibi yine haraç toplamaktan, adam öldürmeye yeltenmeye ve adam yaralamaya kadar uzuyor.

Fakat eskide olduğu gibi polis yine karanlıkta iz arıyor. Bu suçlar politik nedenlerden mi, yoksa kriminal nedenlerden mi dolayı işleniyor?

Çetenin nasıl çalıştığını ve ne tür şiddet uyguladığını aşağıdaki örnekten daha iyi anlayabiliriz.

1990 yılının Haziran ayında Bayraklı, vatandaşı Vural ile City-Basar yakınlarındaki Cafe Merkez'de buluşur. Eğer kafanda bir kurşun yemek istemiyorsan ve halen daha geç olmamışken gel bizim gruba katıl- diye tehdit edilir. Vural kendilerine katılmayı kabul etmez. 24 Ekim 1990 tarihinde tekrar Bayraklı ile konuşmak için Melodie- Bar'a gider. Çünkü, Bayraklı hakkında dedikodu yaymakta ve kendisini öldüreceğini söylemektedir. Vural, Bayraklı'ya doğru giderek, kendisi hakkında yaptıklarının ne anlama geldiğini sorar. Fakat Bayraklı daha tartışmaya fırsat bırakmadan silahını çıkarır ve karşısında duran Vural'a ateş eder. Son anda Bayraklı'nın elini iterek kurşunlardan kurtulan Vural'a bu sefer çevrede bulunan Bayraklı'nın adamları saldırırlar. Bayraklı yere düşen Vural'a tekrar ateş eder. Fakat Vural yara almadan kurtulur.

Bu olaydan dolayı 22 Mart 1991 tarihinde Bayraklı hakkında tutuklama kararı çıkarılır. Fakat Bayraklı uzun süre gözetim altında kalmadı. Frankfurt Mahkemesi'nde bunun nefsi müdefa olduğunu ve mecbur kaldığını söyler.

Bunlar vahşi Batıyı andırıyor olabilir ya da birçok normal vatandaşa senaryo olarak gelebilir. Fakat bunlar Türk vatandaşları arasında korku ve rahatsızlığa yol açan olaylar.

Bunlar basit olaylar. Politik bir örgütün arkasında olduğunu ispatlamaz diyebilirsiniz. Biz de 1991 yılının Ağustos ayına kadar böyle düşünüyorduk. Fakat ondan sonra her şey değişti. Araştırmalarımız sürerken 30 yaşında ve ölümden kıl payı kurtulan bir Türkle tanıştık. Karşımızda otururken bile daha korkudan her tarafı titriyordu. "Beni öldürmek istiyorlar" diyordu. Önceleri histerik bir tip olduğunu düşündük. Ama o bize olayları anlattı ve belgeler sundu. Bu Türk adamın -adına Muzaffer diyelim- 1980'den beri Kıbrıs'ta yaşıyormuş ve orada bozkurtların karate hocalığını yapmış. Onlarla artık ilişkide bulunmak istemediği için kaçarak Almanya'daki akrabalarının yanına gelmiş. Ama adına önceleri çalıştığı örgütün 'fedaileri' onu bulmuşlar. Şimdi polis koruması istiyor. Fakat bunu alması için de her şeyi açıklaması ve neden kaçtığını ortaya koyması gerekiyor. Ve anlatıyor. X.Y. ve A. Z.'nin halen uyuşturucu ticareti ile uğraştıklarını ve hiyerarşik olarak yüksek noktalara geldiklerini anlatıyor.

Ali Doğan

FIRAT VE DİCLE ÜZERİNE TC'NİN KİRLİ PAZARLIĞI

TC devlet yetkilileri, son birkaç yıl süresince Suriye ile ekonomik ve politik işbirliği anlaşması yaratabilmek için çaba sarfettiklerini ileri sürüyorlar. Halklara ve kamuoyuna bütünüyle yansımayan ve hatta zaman zaman, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı politik propaganda olarak kullanılan bu görüşmelerin bu defası da, "hüsranla" sonuçlanması, nedensiz değildir. Türk devletinin, bölgedeki devletler arası diplomaside temel aldığı ilke, "kendi devlet çıkarlarını, komşu ulusların hayati çıkarlarıymış" gibi göstermektir. Bu temelde ele alınan devletler arası politik ilişkiler, taraflar arasında uzlaşmayı yaratamayacağı gibi, çelişkilerin politik çatışmalar biçiminde sürmesini de engelleyemez.

Kürdistan halkının ulusal direnmesini politik hedef gösteren Türk devleti, bölge devletlerinin çoğrafi sınırlarının korunması için, kendi aralarında ortak hareket birliğinin zorunluluk olduğunu iddia ediyor. Sınıfların olduğu gibi, devletlerin politik düşüncelerini belirleyen, onların ekonomik ve toplumsal zorunluluklarıdır. Bütün bölge halklarının ekonomik zorunlulukları, komşu ulusların doğal zenginliklerinin bir veya birkaçı tarafından politik zorla talan edilmesini değil, aksine barış içinde gönüllü iş birliğini yani Kürdistan halkının politik iradesine saygıyı zorunlu kılar. Türk devletinin Dışişleri Bakanı, *"dostlarımızı seçme hakkımız var, ama komşularımızı seçme hakkımız yok"* demekle, bütün Ortadoğu halklarını düşman ilan etmekten çekinmemişti. Bütün dünya halkları düşmanlarını olduğu kadar dostlarını da seçme özgürlüğüne sahiptir. Her ne kadar Türkiye'de kendine demokrat, ilerici veya sosyalist diyenler Kürdistan halkını kendilerine dost olarak kabul etmeseler bile, Türk devletinin Kürdistan halkını düşman ilan etmesi, Türk burjuva sınıfının düşmanlarını, Kürdistan halkına karşı dostlaştırmak zorundadır. Kürdistan'da hak iddia eden devletlerin, komşularını seçme hakkı vardır. Araplar, Farslar ve Ermenilerin Kürdistan halkını komşu olarak kabul etmeleri, her geçen gün biraz daha gerçekçi ve doğru politika oluyor. Türk devletinin seçim hakkı olmayabilir. Oysa Türk ulusu, istese de istemese de ya Kürt ulusunun politik iradesine saygı duyup onunla doğal birliği kabul edecektir, ya da Kürt halkının mücadelesi karşısında yıkılıp tarihin çöp sepetine gidecektir. Türk, İran ve Suriye dış işleri bakanları, 1992 Sonbaharı'nda, Kürdistan konusunda politik birlik içinde olduklarını, "bölgede Kürt devletinin kurulmasına müsaade etmeyecek"lerini açıklamışlardı.

Bu anlaşmadan sonra gündeme gelen, Başbakan Süleyman Demirel'in Suriye ziyareti, Ortadoğu'daki politik çelişkilerin durulmaya başladığı bir döneme tesadüf etti. Türk devlet adamlarının S. Demirel başkanlığında Suriye'ye yaptıkları resmi ziyaret, 20 Ocak 1993'te gerçekleştirildi. Yine aynı dönemde Irak'a karşı başlatılan saldırıların olması tesadüf değildi.

Nedense, tam da bu şartlarda, Türk devleti bir yanda Irak'taki rejimle ilişkileri normale çevirmeye çalışırken, Suriye ile arasındaki anlaşmazlıklara belli bir süre ara verilmesini gündeme getirecekti. Gerçekte Türk devleti, anlaşmanın bir an önce imzalanabilmesi için zaman kaybını önleme çabasındaydı. 1989 yılına kadar zaman kazanabilmek için büyük çaba sarfeden Türk devleti, Körfez Savaşı ve SB'nin çöküşüyle birlikte, zamanın kendi lehine döndüğünü düşünüp, bu çelişkilere bir son verebileceğini hesapladı. Oysa evdeki hesap çarşıya uymuyor.

Türk devlet yetkilileri, Suriye dönüşü büyük bir hüzünle, bu diplomatik çıkışın da sonuçsuz kaldığını itiraf etmek zorunda kaldılar. Kürdistan halkından olduğu kadar Türk kamuoyundan da titizlikle saklanan politik pazarlıkların, yakın tarihi köklerini incelemek, gelecekteki olayları görmemize yardım eder.

Türk devletinin bölge uluslarıyla olan ilişki ve çelişkilerini iki değişik grupta toplamak doğru olur. Birbirinden kopartılamayan ekonomik ve politik çelişkiler, bölge uluslarının toplumsal özelliklerinden de tecrit edilemez. Buna rağmen, Suriye ile Türk devleti arasında sonuçsuz kalan iki temel çelişkinin kaynağı da ekonomiktir.

Bununla birlikte Araplar ve Farslar, son yüz yıl içinde, Türk devletinin Ortadoğu politikasını acı, pratikleriyle yaşamışlardı. Bölgeye emperyalist güçlerin yerleşmesi, Arapların parçalanıp bölünmesi, İsrail'in kurulmasında ve desteklenmesinde kemalistlerin oynadığı rol, halen zihinlerden silinmemişti. Suriye ve İran'ın politik stratejisi, Ortadoğu'ya yabancı güçlerin engellenmesi idi ve halen de öyle. Oysa TC'nin ekonomik gücü ve bölgedeki politik etkinliği, ancak emperyalist devletlerin bölgede varlıklarını kabul ettiği sürece varolabilirdi. Arap ve Farsların Türk devletiyle çelişkileri tek başına, ne su sorunu, ne Hatay sorununa nede Kürdistan sorununa bütünüyle bağımlı değildir. Yirmi yıl öncesine kadar, Arapları, Farsları ve Türkleri bir birine mıknatıs gibi çeken politik sorunların temel aracının Kürdistan sorunu olduğunu düşünmek doğru idi. Oysa içinde bulunduğumuz şartlarda, Araplar ve Farslar için Kürdistan sorunu, Türk devletiyle birliği yaratacak stratejik önemini yitirirken, bizzat Türk devletine karşı güçlü bir silah durumuna geldi.

Ortadoğu uluslarının dışında, bütün düya devletleri için hayati öneme sahip olan petrolün, önümüzdeki yüz yılda da dünya ekonomisinde değerini koruyacağı sanılıyor. Dünya ekonomisinin bağımlı olduğu bu Ortadoğu devletlerinin, önümüzdeki yüz yıldaki temel sorunun ise su sorunu olacağı, ileri sürülüyor. Dünya ekonomisinin bağımlı olduğu bu devletlerin bağımlı duruma getirilebilmesi içinde, Kürdistan'daki ikiz ırmağın kullanılması için milyarlarca dolarlık yatırımlar yapıldı.

İlk kez Dersim isyanından önce gündeme gelen, Kürdistan'ın akarsularından faydalanma ihtiyacı, bölgenin içinde bulunduğu politik şartlardan dolayı 1954 yılına kadar ertelenmişti. Keban Barajı Dersim isyanı öncesinde, planlanmıştı. İsyanla birlikte plan rafa kaldırılıp 1954 yılında yeniden gündeme geldi. Bu baraj aslında basında GAP olarak bilinen, Kürdistan'ın ekenomik sömürüsünün yaratılacağı bir projenin ilk adımı niteliğinde idi. 13 Aralık 1953 de 6200 sayılı kararname ile resmileşen, görünüşte doğal zenginliklerin "uygun" kullanımını temel alan yasa, gerçekte Kürdistan'ın sömürü olanaklarının en uygun biçimde kullanımı anlamına geliyordu.

Enerji ihtiyacının karşılanması, Kürtlerin yaşadığı bu bölgelerde ekonomik hareketliliğin başlaması ve ulusal ayaklanmalara set çekilmesi için çok yönlü bir proje Dersim isyanı esnasında gündeme gelmişti. Dersim isyanı, Hatay sorunu ve İkinci Dünya Savaşı böyle bir projenin 1954 yılına kadar ertelenmesine neden olmuştu. Fransız, Alman ve İtalyan devletleri tarafından finanse edilen Keban Barajı'nın temeli 1966 Haziran ayında atıldı. 1976 yılında SB'nin Suriye'de inşa ettiği Al-Thavra Barajı'nın kullanılması için Asad Gölü'nün doldurulmasına başlandığı bir dönemde ise Türk devleti GAP projesini, resmi olarak açıklamak zorunda kalmıştı. 1980 yılında GAP projesinin devletler arası çelişkili bir sorun olduğu kabul edilip, Suriye, Türkiye ve Irak arasında bu konuda anlaşmaya varılması için teknik bir komite kurulmuştu.

Bir bölümü İran'dan kaynaklanan Dicle ile bütün kaynakları Kürdistan'a dağılmış olan Fırat'ı besleyen yaklaşık bine yakın ırmak ve nehir var. Türk devletinin hazırladığı GAP projesinin ilk bölümünde yaklaşık 13 küçük proje var. Bu projenin arasında, bütün ağırlık merkezini de Atatürk Barajı'nın oluşturduğu bilinir. Basına söylenmeyenler arasında bütün olarak bu projenin bölgede zelzele ve toprak kaymasına büyük olanak hazırladığı, çevre kirliliğinin temel kaynağı olacağı, bu nehirlerin suyunun Irak ve Suriye'ye ulaşıncaya kadar birçok kimyasal madde ile karışmış olacağıdır. Yaklaşık 875 bin hektar alanı sulayacak olan sulama sisteminin, bölge halkının olduğu kadar, bu nehirlerin suyunu ev işlerinde kullanan diğer Arap devletlerinde de kullanılmasını engellemek anlamına geliyor.

Kısa vadede, Suriye ve Irak Türk devletinin Dicle ve Fırat'ın sularını sadece sulama ve elektrik enerjisi üretmede kullanmasına karşı çıkmamakla birlikte, kendilerine akan su miktarının önemi üzerinde duruyorlar. 1980 yılında Irak, Suriye ve Türk devletinin teknik uzmanlarından oluşan komite 1989 yılına kadar bazı ortak çalışmalar yapmıştı. Bütün bu dönem içinde bile TC bu komiteyi zaman kazanma aracı olarak kullandı. Bu dönem içinde Türk devletinin ısrarla kaçındığı devletler arasında üçlü bir anlaşmaydı. Buna karşı tek tek anlaşmaları 1987 yılında kabul ettirmişti. Suriye ve Türk devleti bu tarihte bir anlaşma imzalamışlardı. Bu anlaşmaya göre Suriye'ye bırakılması gereken en az su miktarı 500 metreküp olarak belirlenip, bu miktar Atatürk Barajı'nın doldurulmasından sonra en az 600 ila 700 metreküp arasında olması kararlaştırılmıştı. Irak ise bu anlaşmaya karşı çıkmıştı. On yıllık süreden sonra, 13 Ocak 1990 da Atatürk Barajı'nın doldurulmasına başlandı. Yaklaşık bir ay süren bu dönemde, Suriye ve Irak, ülke ekonomilerine büyük bir darbenin indirildiği gerekçesiyle, Arap devletleri arasında diplomatik bir çember oluşturdular, 12 Mayıs 1990 yılında Ekonomist dergisi, Ortadoğu'da su sorunun bölgedeki devletler arası savaşın başlangıcı olarak verdi. Türk devletinin Irak ve Suriye'ye emri vaki olarak kabul ettirdiği bu proje, "barış su boruları" olarak bilinen başka bir proje ile tamamlanacaktı. Fırat ve Dicle'nin komşu devletlere ulaşıncaya kadar, içme ve ev işlerinde kullanılma olanağı daha öncede belirttiğim gibi sulama sistemleriyle ortadan kaldırılmıştı. Her ne kadar, GAP projesini belli oranda finase eden Japon'lar Ortadoğu barış görüşmelerinde bu çevre sorunlarını üzerlerine almış olsalar bile uzun vadeli çözümlerinin olmadığıda biliniyordu. Fırat ve Dicle'nin sularının içme suyu olarak kullanılmasının engellenmesi, Türk devletinin bilinçlice hazırladığı bir plandı. Özellikle çevre sorunları, sulama sisteminden dolayı sudaki kirlenme oranının artması her iki devletin içme suyu konusun da yeni bir sorunla karşı karşıya getirecekti. Türk devletinin iddiasına göre Irak'ın bu konuda endişeli olmaması gerekti. Çünkü, Diclenin suyu direk olarak Irak'a akmaktaydı. Oysa, Dicle ve Fırat Irak topraklarında belli bir kanalla birleştirilmişti. Irak'taki yerel ekenomi bugüne kadar Fırat'ın sularıyla besleniyordu. Bu suların 2005 yılıyla birlikte Suriye'ye %30 ve Irak'a %70 oranında düşmesi, TC yede tahıl ürünlerinde ekenomik bağımlılık anlamınada geliyordu. TC Arap devletleriyle yapmaya çalıştığı iki ayrı ikili anlaşma ile kendi geleceğini emniyet altına almak istiyordu. Buna karşı, belli bir bölümü İran'dan kaynaklanan Dicle'nin GAP projesine karşı kullanılabileceği hesaplanıp bütün ağırlık Fırat nehri üzerinde yoğunlaştırılmıştı. Türk devleti ikili gürüşmeler başladığından beri İran'ın bu görüşmelere katılmasına karşı olması nedensiz değildi. TC her iki nehrin tek tek ele alınması ve dolayısıyla her devletle ayrı anlaşmaların imzalanmasını savunmuştu, baştan beri. Kürdistan'daki bu ikiz ırmak, Kürdistan'da hak iddia eden devletlere bir birine zıt iki çözüm önerecekti.

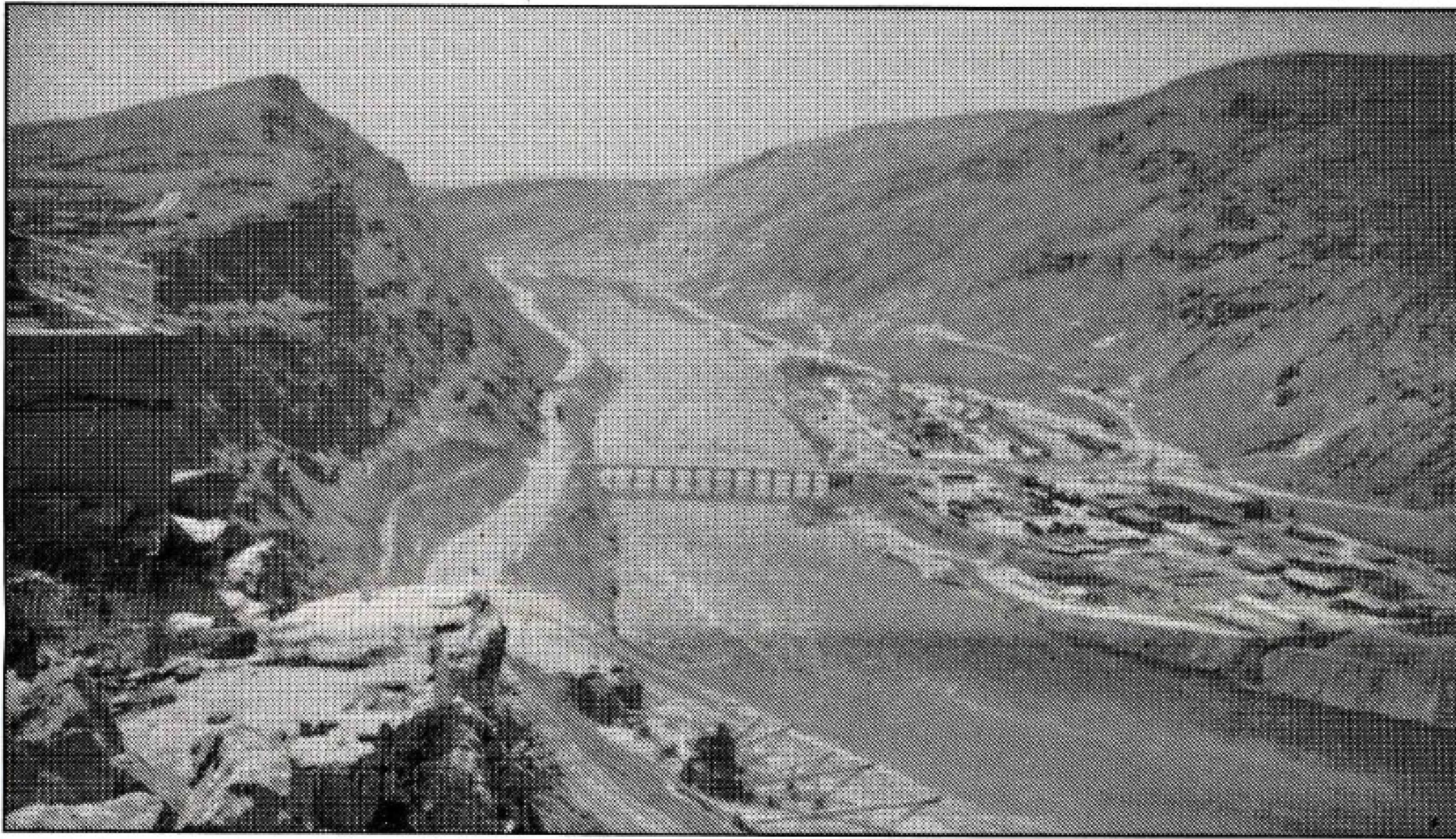
Eğer Ortadoğu'nun bütün halkları, su sorunlarına olumlu bir çözüm bulmak istiyorlarsa TC'nin dayattığı emrivaki projeye karşı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini sonuna kadar destekleyecekler, yada yıl yıllar süren Türk sömürgeciliğini yeniden kabullenmek zorunda kalacaklardı.

Türk devleti Kürdistandaki akar suları kontrol etmek ve uzun vadede içme suyu olarak kullanılmasını engellemekle, Suriye ve Irak üzerinde yüz yıl sürecek politik bir güce sahip olacağını hesaplamıştı.

Kürdistan sorunu bütün Ortadoğu uluslarının geleceğini stratejik olarak etkileyen, uluslararası politik bir sorun. Doğal zenginlikleri üzerinde hak iddia eden devletlerce en büyük politik koz olarak kullanılmak isteniyor. Doğu Kürdistan'ın doğal gazları, Güney Kürdistan'ın petrolü, Kuzey Batı Kürdistan'ın akar suları bu devletlerin en büyük ekonomik gücüdür. Bütün bu devletler bu ekenomik güce sahip olmalarına rağmen, aynı oranda şiddetli bir politik güçsüzlük içinde olduklarınıda, kendi içlerinde itiraf ediyorlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş Mücadelesinin bu devletler için gelecekte ne üreteceği hiç bilinmiyor. Bu devletlerin bu politik istekleri, geleceğe kendi çıkarları doğrultusunda yön verecek bir anlaşmayı gerçekleştirmektir. Kendi aralarındaki anlaşmaların, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini durdurmaya yetmediğini bilmeleri, bizzat ona karşı ikili bir politika geliştirmelerinin temel nedenidir.

Kürdistan'dan kaynaklanan ikiz Irmak, binlerce yıl bölge halklarını ve kültürel zenginliklerini besledi. Yüzlerce yıl Kürdistan halkını besleyen bu ikiz ırmak, Kürdistan devriminin temel enerjisi olacak. Bölge halklarının TC tarafından sömürgeleştirilmesinin aracı asla bundan böyle olmayacaktır. ■

"Kürdistan'dan kaynaklanan ikiz ırmak, binlerce yıl bölge halklarını ve kültürel zenginliklerini besledi. Yüzlerce yıl Kürdistan halkını besleyen bu ikiz ırmak, Kürdistan devriminin temel enerjisi olacak. Bölge halklarının TC tarafından sömürgeleştirmesinin aracı asla bundan böyle olmayacaktır"

ZERDÜŞT'ÜN TANRILARI

Hamili Yıldırım

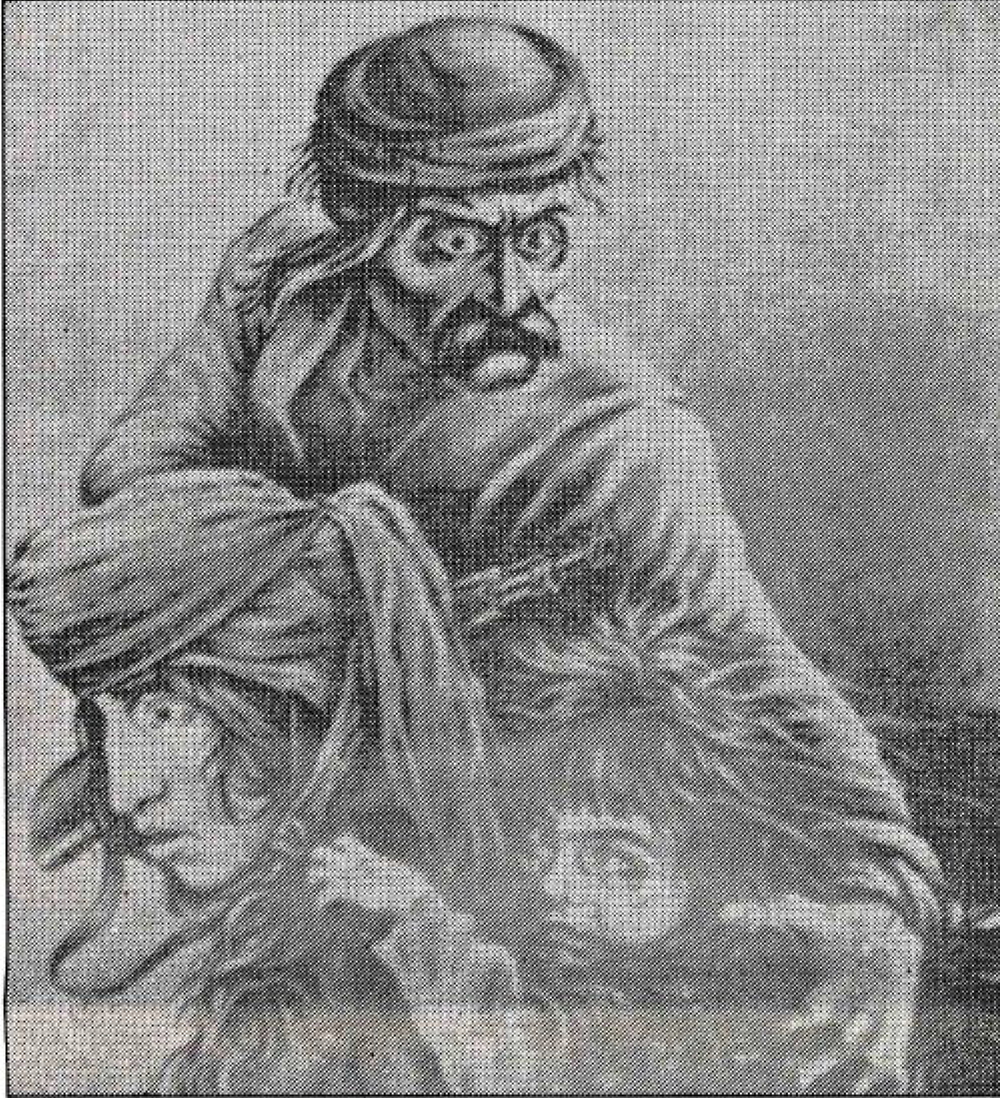
Kürdün aslı Zerdüşttür. Zerdüşt ise, çok tanrılı bir dindir. Başlıca iki tanrısından biri Hürmüz, diğeri ise Ehriman'dır. Hürmüz güneşin erdemin ve iyiliğin tanrısı olurken, onunla her an her yerde kavgalı olan Ehriman da ölümün kötülüğün ve karanlığın tanrısıdır.

Bu iki tanrı arasındaki savaş insan ruhunda da sürer. Günümüz Kürt dünyasında bunun en iyi örneği Güney Kürdistan'da yaşanan savaşta görüldü. Bu savaşta Hürmüzün güneş başlı çocukları dünya gericiliğinin başlattığı topyekün savaşta yüreklerini ortaya koyarak direndiler. Ehriman'ın kötü ruhlu kolları Mesut Barzani ve Celal Talabani ise ağababalarının kendilerine sağladığı kırmızı pasaportlarla Ankara, Londra ve Washington üçgeninde mekik dokuyarak CIA ve MİT karargahlarında, direnen Kürdistan halkına karşı işlenen cinayetin başmimarı oldular.

21. asıra insanlık ailesinin özgür, onurlu ve şerefli bir üyesi olarak girmek isteyen Kürdistan halkının kahramanca yürüyüşü Ehriman'ın bu onursuz sadık kulları tarafından geriye çekilmek istendi. Yarınların bugünde yaşanmasına beyinlerindeki Ehrimanlar karşı durdu. Fakat Hürmüzün insanlığa dost özgürlük savaşçıları canlarını, kanlarını ortaya koyarak kendilerinden sayıca çok üstün olan zebani ordularına gerekli dersi verdiler. Ve en önemlisi de, bu savaşta Mesut Barzani ve Celal Talabani'nin gerçek kimliklerini açığa çıkararak, ihanetle birlikte anılmalarını sağladılar.

Biliniyor Kürtlerin tarihinde irili ufaklı binlerce ihanet yaşanmıştır. Bir anlamda da Kürtlerin tarihi ihanet ve ihanete karşı direnişin tarihidirde. Tarih sayfaları açıldığında, Kürtler ilk büyük ihanetini ataları Medler döneminde Harpagosla yaşamışlardır. Harpagos, komutanı olduğu Kayakzaroğlu Astiyağın ordularını kişisel bir intikam uğruna hiç savaştırmadan anlaştığı Pers Kralı Kirosa teslim ederek egemen durumda olan kendi halkının köleleşmesini sağlamıştır. Yüz yıllık bağımsız ve özgür gelişme böylelikle son bulmuş ve Kürt tarihinde başaşağıya gidiş başlamıştır.

Kürtler ikinci büyük ihaneti ise Şehy İdrisi Bitlis-i ile yaşamışlardır. İd risi Bitlisi-i Kürt ülkesini zapt etmekte zorlanan Osmanlılara gönüllü olarak askeri güç vermenin yansısıra, Osmanlı'nın Kürdistan'da yönetim ve idari olarak kurumlaşmasının

da en büyük destekleyicisi ve dayanağı olmuştur. Bu nedenle dönemin en büyük ihaneti sayılıyor.

2000'li yıllara son bir adım kala, Kürtler üçüncü büyük ihanetini Mesut Barzani ve Celal Talabani ile yaşıyorlar. Batı emperyalizmine sırtlarını dayamış ve gücünü ondan alan bu hainler TC ordusuyla birleşerek Kürdistan halkının beynine kurşun sıktılar. Bu halleriyle Harpagos ve şeyh İdrisi Bitlis-i'ye parmak ısırttılar. Bu tutumlarıyla 20. yüzyılın tartışmasız en büyük ihanet ünvanına layık olduklarını ortaya koydular. Artık Kürt ülkesinde Mesut ve Celal adları ihnetle özdeşleşmiştir. İhanetin adı olmuştur. Bundan böyle hiçbir yurtsever ana kirlenmiş bu adları yeni doğacak olan bebelerine vermemelidir. Artık Mesut ve Celal sözcükleri Kürdistantanlı her yurtseverin beyninde uşaklığın, soysuzluğun, kişiliksizliğin, dönekliğin ve lanetlenmişliğin çağrışımı olmalıdır.

Yaşanan bu büyük savaşın amacı, PKK ile ayakları üstüne oturtulmaya çalışılan Kürt tarihinin yeniden başaşağıya edilmek istenmesiydi. Bu emellerine ulaşabilmek için oluşturulan karşı devrimci cephede sadece TC, Mesut Barzani ve Celal Talabani yer almıyordu. Savaşın asıl yürütücü ve yönlendiricileri yeni dünya düzeninin yaratıcılarıydı. Yıllardır ABD'nin uydular ve geliştirilmiş modern casus uçakları aracılığıyla temin ettiği istihbaratı TC'ye vermektedir. Ayrıca Güney Kürdistan'da hava bombardımanını yapan fantom, F-104 savaş uçakları ve Scorsk helikopterlerinin kimi pilotları Körfez Savaşı'nda tecrübe kazanmış Amerikanlılardır.

Vietnamlaşan Kürdistan'da yaman bir savaş yaşandı. 2-3 bin gerilla veya gerilla adayına karşı zırhlı birlikler modern savaş uçak ve helikopterler desteğinde yüzbinlerce askerin ve "peşmerge" savaş alanına sürüldü. Kürdistan dağları, taşları, vadileri ve tarlaları bombardımana tabi tutuldu. Gerillayı vuramayan uçaklar ormanların ve otların canına okudu.

Neden savaş makinası böylesine ayaktaydı? Neden silahlar bütün öfkesini özgürlüğün simgesi olan Kürt dağlarına kustu? Neden Mesut ve Celal haini TC ordusuyla birleşerek Kürdistan halkının beynine kurşun sıktı?

Biliniyor stratejik konumu ve doğal zenginlikleri bakımında Ortadoğu dünyanın önemli bir merkezi oluyor. Özellikle petrol kaynakları nedeniyle bölgenin sınırları emperyalizmin çıkarları doğrultusunda suni olarak çizilmiştir. Öyleki, olmadık yerlerde petrol devletçikleri ortaya çıkarılmıştır. Son derece gerici olan bir siyasi statüko aynı zamanda emperyalizmin bölgedeki çıkarlarının korunmasının kendisi oluyor.

İşte bu suni sınırları tarihselliğe oturtmaya çalışan veya statükonun değişmesinde yana olan ister birey, isterse partiler olsun dünya gericiliğini anında karşısında buluyor. Çünkü, emperyalist sistem ekonomik, siyasi ve askeri alanda yaşadığı ağır bunalımı bu alanlara akıtmaktadır. Bu nedenle bölgede anti-emperyalist, anti-sömürgeci ve antifeodal temelde yükselen halk hareketlerine karşı amansız davranmaktadır.

Hele dünya düzeninin hakim kılınmaya çalışıldığı bir dönemde PKK'nin Ortadoğu halklarının fedarasyonuna giden yolu açması yeni bir Ekim Devrimi'nin habercisi olması ve sıcak mücadelede ısrarlı davranması emperyalizmi kudurtuyor. Bu nedenle uluslararası sermaye PKK'yi baş düşman ilan ederek bir an önce ortadan kaldırmayı yok etmeyi hedefliyor.

Fakat dünya ilerici insanlığı ve mazlum halkları adına bu savaşın sorumluluğunu üstlenen ve Kürdistan'ı dünya devrimci güçlerinin üssü haline getirmede kararlı davranan PKK'ye siyasi çözüm dışında bir takım dayatmalarda bulunmak veya PKK'nin üzerine şiddetle yürüyerek silahları bırakacağı düzen sınırları içine çekileceği hesaplarını yapmak, PKK'yi hiç tanımamak olur. PKK yol almış gidiyor onu durdurmanın tek yolu, halkların kardeşliğine dayanan ve eşit koşulları sağlayan bir siyasi çözüm olacaktır.

Milyonlarca askere sahip olmak ve bu gücün barbarlığına güvenerek siyasi çözümü reddederek, ormanların ve otların köküne kibrit suyu veya Güney Kürdistan'daki savaşta PKK'yi birkaç kilometre sınırların ötesine itmek; öyle övünülecek bir başarı değildir. Hele bir askeri zafer hiç değildir.

Bu savaşın en önemli olgularından biri de büyük oranda askeri ve siyasi eğitimini tamamlayamamış gerillaya veya gerilla adaylarıyla bir ay gibi uzun bir süre bu savaşı yürütmeleridir. Bu çok şeydir ve büyük bir iştir. Bu direncin bu ruhun ve bu karşı koyuşun anlamı artık kaderini eline almada dönüşü almayan bir yolda ilerleyen kararlı bir savaş toplumunun oluştuğudur.

Bizce bu savaşta PKK'nin yaptığı en önemli şey, Kürt tarihinde kötü bir rol oynayan ve egemen güçlerin her fırsatta kullandığı Kürdü, Kürde kırdırtma politikasını boşa çıkarmasıdır. Her ne kadar KDP ve YNK önderliği kaşarlanmış hainler olsalarda kitleler açısında soruna bakıldığında bu böyledir. Ve PKK açısında bu önemli bir kazanımdır. Savaş koşulları değerlendirildiğinde bu kazanımın anlam ve önemi daha iyi görülecektir. En azında ihaneti belli bir noktada durdurmayı bilmiştir PKK. Zoru başararak karşı-devrimci cepheyi bölmüş hedefi küçültmüştür.

Tarih bilinciyle hareket ediyoruz. Bu nedenle er geç, özgürlük ateşi vahşetin başmimarlarını yakacaktır. PKK Ortadoğu halklarının kardeşliğini tesis ederek TC'yi Mesut Barzani'yi ve Celal Talabani'yi tanrı Hürmüze odak sunacaktır.

Kürtlerin ülkesine bakın, Zerdüşt'ün kutsal ateşi hiçbir dönemde bu denli güçlü yanmamıştır. PKK M.Ö.612 yılının 21 Martı'nı günümüze taşırarak o müthiş vuruş tarzlarıyla sömürgeci faşizmin beynini felç etmiştir.

Artık tanrı Hürmüz'ün güneşi yıldırımlarını zulmün odaklarına yağdırıyor.

ABD'nin Irak'a saldırısının nedenleri

Baştarafı 23. sayfada

bağımızlık ilan edememenin önündeki tek engelin Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesi olduğuna kendilerini inandırabilmek için çok büyük çaba sarfetmişlerdi. Türklerin yardımı ile bu çabaları PKK'ye karşı savaş ilan etmek olarak eyleme dönüştü: Buna rağmen, değil bağımsızlık ilan etmek, güvenilir uşak olduklarını bile ispatlama olanağını bulamadılar. Haklı olmak mücadele etmeksizin zafere ulaşmak anlamına gelmez. Özgürlüğün ve bağımsızlığında kendine has masrafı vardır. Bu masraf ne parayla ödenir nede şu veya bu siyasal güce ödün vermeklekarşılanabilirdi.

Emperyalist devletlerin Irak'la olan çelişkileri kendi ekonomik ihtiyaçlarından kaynaklanan var olmakla yok olmak arasında bir seçim hakkıdır. Er veya geç Irak'ın toprak birliğinin korunması için Saddam Hüseyin'le anlaşacaklardır. Bu mutlaka -ki onların isteği değildir.- Kapitalist devletler kendilerine daha sadık bir diktatör tercih ederler. Eğer seçim hakları yoksa, isteklerine göre değil zorunluluklarına göre eylem belirleyeceklerdir. Dünyamızın ve bölgenin içinde bulunduğu şartlarda emperyalistlerin çıkarları müslüman halklar içinde demokratik devletleri değil, feodal gerici statükoyu koruyacak siyasal güçlerden yanadır.

Saddam Hüseyin'in devleti BM'nin kararlarına bütünüyle uymak ve kendi topraklarındaki nüklüer silahların ve misillerin denetlemesine müsade edeceğini açıkladı. Bugünkü gelinen noktada, bütün dünyanın kapitalist devletleri bu soruna son vermenin zamanının geldiğine inanıyorlar. Bu savaştaki amaçın, Irak'ı parçalamak olmadığı, var olan sınırları ile yetinmesi gerektiği 2 yıl önce ispatlanmıştı. Irak hükümetide bizzat buna uyacağını 2 yıllık dönem içinde ispatlamış oldu. Birkaç hafta içinde bu savaşın biteceğinden ve sömürgeci devletler arasındaki sorunlara barışçıl çözüm yollarının yaratılacağından hiç kimsenin şüphesi olmamalı. Çünkü, Irak'a karşı savaşın nedeni ne Güney'deki şiilerin toplumsal ve politik haklarını güvence altına almak nede Güney Kürdistan halkını güvence altına almaktır. Önümüzdeki birkaç ay içinde Güney Kürdistan'daki işbirlikçi hareketler ya Saddam Hüseyinle tekrar masa başına oturmak zorunda kalacaklar ya da Güney'den ve Kuzey'den sömürgeci güçlerin askeri seferine karşı direnmek zorunda kalacaklar. Musul halen Saddam Hüseyin'in kara güçlerinin denetiminde. Emperyalist devletler Saddam Hüseyin'i gerçekten ortadan kaldırmak istemiş olsalardı. Musul ve Kerkük'ün askeri politik denetimini Saddam Hüseyin'in kontrolünden çıkartmış olurlardı. Irak'a karşı savaşın temel nedenleri petrol fiatlarının kontrolüydü. Irak'ın siyasal gücünün zayıflatılmasında ancak Güney'deki ve Güney Kürdistan'daki petrol yataklarının üretimden uzak tutulmasıyla olanaklı olabilirdi.

ABD'nin bugüne kadar izlediği politikada Irak'ta devlet sınırlarının korunduğu ama Saddam Hüseyin'in değiştiği bir düzen oluşturmaktı. Artık zaman çok geç. Irak'ta rejimin değişmesi, devlet sınırları değişmeksizin mümkün değil artık. Oysa devlet sınırlarının değişmemesi kapitalist devletlerin Irak'a karşı başlattığ savaşın temel nedeniydi. Ne buna müsade edebilirler ne de bölgenin siyasal güçlerinin daha fazla bu sorunu kullanmalarına seyirci kalabilirlerdi. Irak'ın tekrar bölgede siyasal bir güç olarak var olabilmesi için, askeri gücünün denetim altında olması gerekiyordu. Özellikle nükleer ve kimyasal silahların tahrip edildiği ve bunun içinde kapitalist devletlere sürekli bağımlı kalacak olan bir Irak'ın yaratılması için bu askeri saldırılar bir zorunluluktu. İki yıl önce bağımsız hareket etme kabileyetini sahip olan Irak'ın tek güvencesi askeri gücüydü. Bu gücün törpülenmesi ve denetim altına alınması Irak devletinin tekrar kullanılmaya açık bir hale gelmesi olacaktı. Bundaki amaçta oldukça açıktı.

Bölgede İran ve Suriye gibi anti-emperyalist devletlerin siyasal denge içinde tutulması, tek başına TC ile mümkün değildir. Irak bütün bu devletlerle çelişkisi olan ve onlara karşı kapitalist devletlerin bölgedeki siyasal çıkarlarını savunabilecek bir konuma sahip. Bu olanağın dıştalanması, hiçbir kapitalist devlet tarafından kabul edilemeyeceği ortadadır.

20.9.1992, A. Dikili ve Selim Ferat'ın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde komutan Sinan ile yaptığı söyleşi

"Parti Önderliği'ne ayak uydurmak hem büyük bir çaba, hem de olağanüstü güç ve zeka ister"

– Akademi'ye gelmeden önceki yaşamınızla ilgili bilgi verir misiniz?

– Ben 1976'dan beri PKK ile birlikte profesyonel çalışıyorum. 1976-1980 arası çeşitli parti örgütlerinde yer aldım, çeşitli faaliyetler yürüttüm. Hilvan-Siverek mücadelesinde yer aldım. 1980 faşist cuntasından iki ay sonra yakalandım. 12 yıllık bir süre cezaevinde kaldım. 1980'nin Kasım ayında cezaevine girdim, 1992 Şubat ayının sonunda çıktım. Cezaevinden çıktıktan sonra yaklaşık üç-dört ay dışarda kaldım. Fazla bir faaliyetim olmadı. Bu süreçte illegal alanda pek resmi olmasa da birtakım faaliyetler yürüttüm. Bundan sonra sürekli partiyle ilişkiye geçip akademi sahasına gelmek istedim. Geçiş biraz zor oldu, ama yine de ilk fırsatta bu sahaya geldim. Akademi alanına geldikten kısa bir süre sonra, bizim burda bir devre vardı. Burası tabur örgütlenmesidir. Devre devre eğitimler veriliyor. Eğitimler askeri ve siyasi olarak veriliyor. Bu geçen devre 14. yıl zafer devresiydi, bizim devre de onun devamıdır. O arkadaşlar gittikten sonra yönetimde boşluk meydana geldi. Yönetim burada genellikle 6, 8 ya da 10 kişiden oluşur, sayının kalabalıklığına göre. Bu devrede 250'nin üzerinde arkadaş vardı, yönetimde biz 8 kişi yer alıyorduk. Biri tabur komutanı, diğer arkadaşlar ise bölük komutanları olarak görev alıyorlar. Bizim tabur 3 bölükten oluşuyordu. Ben önce birinci bölük komutanıydım, sonra üçüncü bölük komutanlığını yaptım. Burada yönetim seçimle belirleniyor. Hangi arkadaş, düzeyi ne olursa olsun, eğer ceza durumu yoksa, herkes seçme ve seçilme hakkına sahiptir.

– Ne zamandan beri buradasın?

– 20 Temmuz'dan beri buradayım.

– Sizce gerillada profesyonelleşme ne anlama geliyor? Ordularda subayların eğitimlerden geçerek profesyonelleşme olayı vardır. Bu gerilla yaşamında nasıldır?

– Bizimki halk ordusudur. Diğer devletlerin sistemlenmiş, devlet olarak örgütlenmiş, otorite olmuş ülkelerdeki örgütlenmelere, belki biraz benzerlik olsa da, çok farklıdır. Örneğin eğitim süreleri kısadır. Gelişen savaşın ihtiyaçlarına cevap verebilmek için kısa bir siyasi ve askeri eğitimden geçmek gerekiyor. Bunlar bazen üç aylık olur veya daha uzun sürer, örneğin 6 ve 9 aylık devreler olur. Bazıları da gerek siyasi, gerek askeri alanda profesyonelleşmek, politikleşmek açısından uzun süreli tutuluyor. Bizde profesyonelleşme daha çok savaş içerisinde gerçekleşiyor. Yani burada teorik, pratik her ne kadar yaşanıyorsa da, bu görevi sürdürmekte zorluk çekiyorlar. Diğer yetişmiş profesyonel elemanlar da kampa fazla gelmezler, herkes kendi görev alanındadır. Çoğu savaş içerisinde komuta kademesinde yer alan arkadaşlardır.

– Bizim burada gözleyebildiğimiz kadarıyla, burdaki arkadaşlar çok değişik alanlara gönderiliyorlar. Bu seçim işi nasıl oluşuyor, biraz açıklar mısınız?

– Buraya gelen arkadaş, gerek derslerde, gerek diğer çalıştığı alanlarda olsun, 15 gün içerisinde kendi özgeçmişi ile ilgili rapor verir. Bu raporlar değerlendirilir. Her 15 günde bir herkes tekrar kişisel raporunu verir. Koğuşlar, takımlar düzeyinde eleştiri, özeleştiri platformları yapılır. Bu raporlar yanında herkes genel hakkında rapor verebilir. Bunların ışığında, kim ne kadar yaşama katılıyor, ne kadar gelişiyor, ne kadar gelişemiyor, böylece ortaya çıkıyor. Seçime gidilirken bunlar nazarı dikkate alınıyor. Örneğin askeri yönü daha gelişkinler askeri alana aktarılıyor. Bunlar komuta düzeyinde de daha çok yer alabilecek arkadaşlardır. Diğerleri, örneğin propaganda planında, kitle faaliyetlerinde başarılı olabilecekler bu alanlara aktarılıyor. Bazıları diyelim Kürdistan'daki faaliyetlere katılmaktan yoksundur, asimile edilmiştir, o zaman başka alanlara, kitle içerisinde bırakılarak eğitilir. Hem politikleşme hem de dil öğrenme açısından halkın içine gönderilir. Bu ayrışma yapılırken, kimin nereye verileceği konusunda tekrardan bir test yapılır. Bu testte "hangi alanda faaliyet yürütmek istiyorsun" diye bir soru var. Kişinin seçim ve tercihine, yeteneğine göre çok önem verilir. Bütün seçimler, kimin gerçekten nerede, hangi alanda daha başarılı olabileceği üzerine yapılıyor. Bütün bunlar bir bütün olarak nazarı dikkate alınarak listeler hazırlanıyor ve bu listeler Parti Önderliği'ne sunuluyor. Parti Önderliği bu listeleri tekrar bir süzgeçten geçiriyor, kendi önerilerini, düşüncesini ekleyerek en uygun seçimin oluşmasında belirleyici bir rol oynuyor. Başkan yönetime sürekli danışarak kişiler üzerinde çözümlemeler yapıyor, ayrıca kişilerin tercihine çok önem veriyor.

– Kaç yaşındasınız?

– 38 yaşındayım.

– Üç günlük tecrübemden çıkarak bir soru yöneltmek istiyorum: Burdaki yaşam hayli kurallı, disiplinli ve sert; bu yaşta bunlara uyum sağlamak size ağır gelmiyor mu?

– Belki fizik değişik görülebilir veya insan yaşlı olarak kaldıramayabilir, fakat belki siz de gözlediniz, ben daha çok genç bir arkadaşın sahip olduğu enerjiye sahibim. Sürekli katılım içerisindeyim ve 20 yaşındaki arkadaşlara ayak uydurmaya çalışıyorum, bu konuda herhangi bir zorluk da çekmiyorum. Gerek mücadelenin coşkusu, gerekse de halka olan bağlılık bizi çok enerjik kılıyor.

– 12 yıllık cezaevi yaşamından sonra böylesi özgür bir alanda bulunmak, şüphesiz belli zorlukları içinde barındırıyor. Cezaevinde geçirdiğiniz dönemle, bu dönem arasında yaşamınızda sizi sürekli etkileyen durumu bize açıklayabilir misiniz?

– Askeri yaşam bize pek yabancı değildi. 12 Eylül faşist rejiminin cezaevinde kaldık, bu dönem ağır işkenceler altında geçti. Orada her şey bize zorla yaptırılıyordu, burada her şeyi gönüllü yapıyoruz. Burası bizim kendi yapımızdır, kendi ordumuzdur, gurur duyarak katılıyoruz. Ben kendimi bu ruhla mücadeleye, faaliyetlere katıyorum. Daha çok bu yönlü ayakta durmaya çalışıyorum. Cezaevinde de hiçbir mücadeleden geri kalmamış, özellikle genç arkadaşlara öncülük anlamında mücadelede pratik faaliyetlere katılmıştım.

– Hilvan-Siverek direnişinde çok değerli öncüler de şehit düştü, o da görkemli bir direnişti. O direnişten sağ kalabilen biri olarak önce cezaevine düştünüz ve şimdi gelinen noktada düzey itibariyla apayrı bir yerdesiniz. Bu durum karşısında hem komutan, hem de insan olarak nasıl bir duyguya kapılıyorsunuz?

– Ben bundan gurur duymak gerekir diyorum. Hilvan-Siverek mücadelesini silahlı mücadelemizin ilk başlangıcı olarak görüyorum. Dilsiz, sağır bırakılmış bir halkın birden bire bizimle birlikte mücadele içerisinde yer alarak zulme karşı başkaldırışı Kürdistan tarihinde önemli bir olaydır. Önemli bir dönüm noktası olarak görmek gerekir. O dönem Hilvan-Siverek'te ilk silah patlatıldığında, hakkımızda daha çok "bunlar birkaç baldırı çıplaktır, ağalar ve benzerleriyle baş edemezler" deniyordu. Halkımız o denli zulüm altındaydı ki korkuya kapılmıştı. Fakat bu üç dört "baldırı çıplak" sonraki gelişmede halkı peşine takabildi. Halkımızı zorbalığa, zulme, eşkiyacılığa karşı çıkardı. Bu bizim 1984 atılımımızın da teminatlarından biri oldu diyebilirim. İlk mücadele olması dolayısıyla, belki birçok eksikliği içerisinde taşıyordu. O koşullarda bir köylü savaşı biçimindeydi belki, modern bir savaş niteliği olmazsa bile, özellikle Kürdistan'da devlete karşı gelebilmek büyük bir cesaret, fedakarlık istiyordu. O mücadele içerisinde değerli komutanlarımız, yoldaşlarımız da şehit düştü, ama bugünkü mücadele onların kanı üzerinde gelişiyor. Biz şehitlerimizi ülkemizin bağımsızlık mücadelesinin teminatı olarak görüyoruz.

– Hem halk savaşına katılan, cezaevinde uzun süre kalmış ve hem de gerilla yaşamında yer alan biri olarak, sizi en çok etkileyen birkaç olayı anlatır mısınız?

– İnsan muhakkak bazı olaylardan etkilenir. Örneğin bir Mazlum Doğan'ın şahadeti beni derinden etkilemiştir. Dörtlerin ve ölüm orucu şahadetleri beni derinden etkilemiştir. Beni etkilemelerinin önemli nedeni de zindanlarda, esaret altında, o günkü insan aklının alamayacağı işkenceler ortamında olmasıdır. Diğer durumda birçok değerli arkadaşımız şehit düşmüştür. İnsan mahakkak etkileniyor, fakat bu etkilenme mücadeleyi daha ileriye götürmem gerektiğini bilince çıkarmayla ilgilidir. Beni cezaevi şahadetleri çok daha derinden etkilemiştir.

– Bize burda, Parti Önderliği'yle bütünleşmede zorluk veya kolaylık, ve Parti Önderliği hakkında düşüncelerinizi söyler misiniz?

– Parti Önderliği'ne ayak uydurmak gerçekten hem büyük bir çaba, hem olağanüstü güç ve zeka ister. Parti Önderliği bence tek kelimeyle, gerek çaba, gerekse düşünsel olarak çağımızda, hala kimse onun seviyesini yakalamış değildir. Bizim gibi geri kalmış, susturulmuş, kendisi için varolmayan, beynini çalıştıramayan bir halkın bağrından geldiğimiz için de, Önderliğe öyle kolay ayak uydurabilmek, onun seviyesinin bir bölümünü tutturabilmek, gerçekten büyük bir zorluktur. Örneğin biz çeşitli alanlarda çok atağız, hareketliyiz veya çok iş başarabiliyoruz, ama Önderlik ile kıyaslama yaptığımızda birçok eksiklik, yetmezlik içerisinde ezilip büzülüyoruz. Önderlikle ruhen bütünleşmekte ben şahsen hiç zorlanmadım, zorlanmıyorum da. Önderliğin seviyesine yetişebilmek ise büyük bir mesele ve ben bu seviyenin çok uzağındayım.

– Önderliğin etkisi, partide, gerilla hareketinde nasıl bir ortam geliştiriyor? Bu, birçok yeni, yetenekli insan tipinin oluşmasını mı sağlıyor, yoksa daha değişik bir etki mi yaratıyor?

– Her devrimin önderleri, içinden geldikleri toplumun, devrimin, kişilik açısından insanın en üst yaratımını oluşturur. Bütün kadro ve insanlarının en üst seviyeye yetişmesini ister. Örgütler dersler verir. Bu Hıristiyanlıkta da, İslamda da, diğer ideolojilerde de böyledir. Bizim için önderliğin yüksekliği Ağrı dağıdır diyebilirim. Ama biz bunun neresindeyiz? Biz elbette bunun zirvesine tırmanmak istiyoruz. Sanırım kendisini ruhen PKK'li gören, bu mücadele saflarında savaşan herkes bu zirveyi hedeflemiştir. Buna ne kadar ulaşılacaktır? Muhakkak o zirvenin seviyesine yakın gelen arkadaşlarımız olmuştur. Örneğin bir Agit'i, Kemal Pir'i, Hayri Durmuş'u sayabiliriz. Bu yönlü arkadaşlarımız vardır. Yeni bir kişilik, toplumumuz için de yeni bir kişiliktir ve bu birçok kişiliği de dönüşüme uğratıyor. Eğer öyle olmasaydı, kıran kırana geçen bir mücadelenin içerisinde yer almak bir hayli zor olurdu, kimse göze alamazdı.

– Siyasal veya askeri anlamda rekabetin önemi var mı?

– Genelde devrimci ve sosyalist mücadelelerde sosyalist bir yarışçılık var. Bu sosyalist yarışçılığı doğru temellerde ayakları üzerine oturtan ve sürdüren arkadaşlarımız var. Bunu sadece kişisel hırs ya da kariyer sorunu yapıp, görevini kötüye kullanan insanlarımız da vardır. Toplumun içerisinde herkesi aynı seviyede tutmak mümkün değildir. PKK'de ise daha çok onun ruhuna uygun bir sosyalist yarışçılık egemendir.

– Bilindiği gibi, en ağır dönemlerden biri de Zindan Konferansı dönemi oldu. Zindan Konferansı ile ilgili düşünceleriniz nelerdir?

– 1978'de parti kuruldu, 1979'da ilanı gerçekleşti, 1980'lerde biz yakalandık, yani bir yıllık bir süre bile yoktu arada. Biz partileşmeyi yaşayamadık, grup aşamasını yaşadık. O dönem bizde daha çok hakim olan reel sosyalizmin, ya da reel kişiliğin düşüncesiydi. Onların örgütlenme ve bakış açısıydı. Biz bu durumda tutuklandık. İçeri girdikten sonra da örgütlenme dağıtıldı cezaevinde, özellikle Diyarbakır cezaevinde. Herkes kendi başına kaldı. Kişi artık halka, mücadeleye olan inancıyla ayakta durmaya çalıştı. Birçok ihanetler de yaşandı. Yalpalanmalar, gizli düşmanlıklar yaşandı. Her ne kadar 1984'lerde bizim için bir örgütlenme ortaya çıktıysa da, bu dağınıklık 1985'-lere kadar sürdü. Dıştaki örgütlenme içerde, 1986'larda ancak biraz rayına oturdu. Bu kişilikte büyük deformasyon yarattı. Cezaevinin amacı zaten budur: Kişiyi özünden boşaltarak rehabiliteye tabi tutmak ve düzenin bir parçası durumuna getirmek, kişinin aktif yönünü törpülemektir. Mücadele ve halk gerçekliğinden kopukluk olduğu için, olgulara dayanan bir devrimcilik gelişiyor; örneğin klasiklerden öğrenilen devrimcilik anlayışı gelişiyor. Her ne kadar ideolojik olarak bir gelişme oluşuyorsa da, politikada darlık yaşanıyor. Bizde bu darlık epey gelişmeye başladı. 12-13 yıl yatan arkadaşlar vardı. Dışardaki ortamı bir bütün olarak tahlil etme gücünden uzaktık. Parti yayınları bize düzenli ulaşmıyordu. Etkilenme genellikle TC medyası izlendiği için ordan oluşuyordu. İnsan sürekli izlemek zorunda kaldığı yayınlardan etkilenir. Cezaevinde yaşam gazete, radyo ve TV ile sınırlıdır ve bundan ister istemez bir etkilenme vardır. Zindan Konferansı bizim için, dünyada ilk olması açısından da, bu PKK tarihinde gerçekleşiyor, diğer hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesinde böyle bir konferans düzenlenmemiştir; bu konferans hem PKK, hem Kürdistan tarihinde çok önemlidir. Ayrıca kişilerin kendi gerçeklerini görmesi açısından, olgun devrimciliği, olgulara dayanan politikaların yanında, diğer politikaların, geniş anlamda bir politikleşmeyi sağlama, yine partiyle, halkla bütünleşme açısından büyük perspektifler sunmuş, büyük bir ışık olmuştur. Özellikle Parti Önderliği'nin bu konudaki çözümlemeleri bizim için dönüştürücü ve ileriye sıçratıcı olmuştur.

***

BERXWEDAN'DAN

Halkımız Brüksel'i de güzelleştirdi

Baştarafı 1. sayfada

akın katılmış ve hala katılmaya devam ediyorlar. Eylemin dördüncü gününden sonra katılım çığ gibi büyüdü, kapasite fazlasıyla doluyor. Önce katılanlar yerlerini, sonra gelenlerle paylaşmak zorunda kalıyor. Açlık Grevi Tertip Komitesi bazı alanları arıyor. Katılımların durdurulmasını iletmek zorunda kalıyor. Hala katılmak isteyen çok sayıda yurtsever yer darlığı nedeni ile bekletiliyor, gelmeleri durduruluyor. Kürdistan tarihinde insanlara "sen dur, bu eyleme katılan çok insan var, eylem için alan dar" demenin ilk defa gerçekleştiği kesin. Bu bir tarihi olaydır. Bugüne kadar Avrupa'da yapılan açlık grevlerinin tarihi araştırılırsa halkımızın şu anda yaptığı eylem kadar geniş bir açlık grevi eylemi olmadığı görülecektir. Kürt halkı ülke içinde olduğu gibi, ülke dışında da harikalar yaratarak özgürlüğüne doğru hızlı ve emin adımlar atarak ilerliyor.

Ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın özgürlüğü sağlanıncaya kadar, Avrupa'nın önemli merkez ve başkentlerinde biri olan Brüksel daha bu tür birçok eyleme tanık olacaktır.

Normal bir şehir başka özelliği yok aslında Brüksel'in. Brüksel'i güzelleştiren, Kürdistan'ın güzel insanlarıdır. Özgürlüğe sevdalarıdır, insancıl talepleridir, fedakarlıklarıdır, insanlık alemine özgür ve bağımsız bir ülke katma tutkularıdır, meşru ve haklı talepleridir. Kürdistan'da verilen özgürlük mücadelesinin gür sesi Brüksel'in kalın duvarlarına çarpacak, bu alanda da yapılacak ataklarla kalın duvarlarda delikler açılacak ve Botan-Brüksel arasında bir köprü kurulacaktır.

Şoven ve ırkçı Türk basını açlık grevinin ilk günlerinde PKK'nin Brüksel çevresindeki dağlarda askeri eğitim yaptığı yalanını yayarak eylemi sabote etmek istemesi kadar ikiyüzlü, şoven bir konumda olan basın-yayın kuruluşu yoktur. Türk basını diplomatik alanda verilecek mücadelenin etkisini, gerillanın TC ordusuna vurduğu darbelerin saklama gayretini boşa çıkarılması olarak görmüş ve hemen pusuya yatmıştır. Savaşın yalnız askeri alanda değil, diğer alanlarda da güçleneceği ve inisiyatifin her alanda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine geçeceği düşüncesi, bu şoven ve ırkçıların daha çok uykularını kaçıran kabuslu rüyaları olacaktır.

Zaten şoven Türk basını, baştan beri TC'nin kirli savaşına alet olarak, öncümüzün geliştirdiği her mücadeleye olmadık sıfatlarla karşı çıkıyor. TC tarafından halkımıza karşı sürdürülen topyekün imha savaşının brozanbaşılığını üstlenen Türk basınının doğru haber, demokratik tavır takınmasını bekleyen de yok. Onlar bütün güçleriyle atılan her olumlu demokratik, insani adımın karşısında yer alacaklardır. Kullandıkları sıfat sol, sağ, islam ne olursa olsun işlevleri tektir. Fethici, talancı TC devletinin iğrenç yüzünü maskelemek. Katliamların demokrasiyi koruma, talanın başka insanlara medeniyet görtürme, kalkındırma yalanları o kadar eskimiş ve deşifre olmuş ki, bunu bu kadar açık kullanan pek kalmamış, çaresiz TC'nin, çaresiz basını dışında.

Brüksel'de 700'ün üzerinde Kürdistanlı yurtsever açlık grevinde. Dayanışma eylemleriyle katılım, eylemin ilk günlerde bile amacına ulaşmış olduğunu ispatlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, insanlığın en ileri nüvelerini içerisinde büyüterek taşıyor ve bunu yarınlara taşırmak için hamlelere hazırlanıyor. Mücadelemiz daha şimdiden önüne hiçbir engelle karşı durulamaz enternasyonalist boyutlar almıştır. Mücadele hayatın her alanına taşırılıyor, her koşulda her şekilde devam edebilecek bir boyuta ulaştırılıyor. Bunun daha da genişletilerek bir üst boyuta sıçratılmasının önünde hiçbir engel kalmamıştır.

Kürtler ve Kürdistan, sonsuz insan emeğiyle, mücadelenin stratejik önderliği taktiksel alanda da kendisini hayata geçirebilecek kurumların oluşumunu esas alıyor. Strateji taktiklerin daha duyarlı hale gelmesini zorunlu kılıyor, son hamleler taktiklerin uyarlı hale gelmeye başladığını gösteriyor. Bu binlerce şehidimizin bizlere bıraktığı ışıklı yolda emin adımlarla yürüdüğümüzün, hiçbir emeğin boşa gitmediğinin kanıtıdır. Bu yolda dürüst yürümek, mücadelenin sahibi olmak isteyen herkese bir kapı açılmıştır. Sorun şimdi bu kapının açıklığını göremeyenlere de göstermektir. Sorun şimdi işin farkında olmayanların da dikkatini çekmek, bu yola kanalize etmektir. En önemlisi de hedeflenen politik-diplomatik sürecin çok iyi örülerek, aceleye getirilmeden yerine oturtmaya çalışmaktır. Bütün bunları düşünmek, ufukta özgür Kürdistan'a ne zaman yetişileceği özgür düşünebilenlerin yürüme hızına bağlıdır. Buna adım atanlar ona hangi hızla, nasıl yetişeceklerini de çok iyi biliyorlar. Brüksel'deki direnişe katılan temsilcilerimizi ve halkımızı en büyük çoşkumuzla selamlıyoruz.

ÇÖZÜM

A. ÖCALAN

Başarmamak için hiçbir neden yoktur

Baştarafı 1. sayfada

yeterliliğe bu elverişli olanaklarla ulaşmak imkan dahiline girebilir. Eğer bu anlamda hazırlıklarımız biraz daha sonuca doğru giderse, 1993 gerçekten çok fırtınalı olacaktır. PKK'ye her yerden saldıran kuvvetlere, bizim de içerden ve dışardan saldırılarımız büyük hız kazanacaktır. Bu konuda hemen bazı ipuçlarını vereyim. Tabii burada bir eylem planı çizmeyeceğim, bir hedefler programı koymayacağım ve buna da gerek yoktur. Ama bu korucu başları dediğimiz dayanaklara yöneleceğiz. Kürdistan'da, Güney savaşında işbirlikçilere nasıl yöneleceğimizi gösterdik. Bu mücadelenin içerde devam edeceği anlamındadır. Hem içerde hem de dışarda devam edecek, bu anlamda 1993 sıcak geçecektir. Güney işbirlikçiliğini ne biz bu halde bırakabiliriz, ne de onlar bizi bu halde bırakabilir. Bir sıcak savaşım olarak sürüp gidecektir. Çok yönlü bir mücadeleyle onları geriletmeye çalışacak, teşhir ve tecrit edeceğiz. Batı'daki o tutuculuğu, diplomatik kuşağı yırtmaya çalışırız. Avrupa aydınına, Avrupa'nın olumlu insan öğelerine ulaşırız. Bu konuda bir atılım beklenebilir. En önemlisi de, Türkiye'deki korucu başlarına nasıl yöneleceğimizdir. Turizm, onları az çok yaşatan bir alandır. Ona yöneleceğiz. Burada tekrar açıklıyorum: Türkiye'yi turizm cenneti olarak görenler, 1993'te kendilerine biraz dikkat etsinler!

Turizm bize karşı yöneltilen insanlık dışı savaşımın biraz kaynağı olursa, bu bir savaş tedbiridir. Bu savaş tedbirini biz boşa çıkarmak için bazı taktiklere başvuracağız. İkincisi, üniversiteler var. Bu üniversiteler, bilime ihanet ediyorlar. Bilimi tamamen bize karşı kullanıyorlar. Bilimi böyle kullanma olmaz, bu koruculuktur. Veya bir nevi düzeni, devleti üniversite maskesi altında savunmaktır. Bunlara bazı yönelimler gelişebilir. En önemlisi de, bu basın-yayın denilen olaydır. Müthiş bir uyuşturma, Kürt-Türk gerçeğini bastırma aracıdır. Hala eskinin, o kiliselerdeki dinin oynadığı rolü oyanmaktadır. Hatta onlardan daha tehlikeli bir rol oynuyorlar. Muazzam bir beyin yıkama, kafa karıştırma aracıdır. Bu son savaşta bize epey yöneldiler. Bazı köşe yazarlarından tutalım, manşet düzeyine kadar. Özellikle gazete sahipleri kendilerine dikkat etsinler. Nitekim Doğan Güreş bile "Bunlar Mehmetçiktir" dedi.

Mehmetçik gazeteciler ne demektir? Yani hem de bize saldırı sırasında bu deyim kullanıldı. Eğer bu kadar mehmetçik askeri bize saldırıyorsa, kendimizi savunmasını biliriz.

Yoğunlaştırılan sömürgeci...

Baştarafı 22. sayfada

lumlarına karşı açık bir savaş yürütüldüğü, başta terör ve işkence olmak üzere psikolojik savaşın bütün yöntemlerinin çok yoğun bir tarzda uygulandığı bilinmektedir. Bu dönemde faşist cuntanın başı Kenan Evren'in nasıl bir tek ses haline geldiği, her türlü olanağın nasıl seferber edildiği ve nasıl bir propaganda faaliyeti yürütüldüğünün izleri hala taptazedir. Bütün bunlarla Türkiye ve Kürdistan toplumları tamamen psikolojik etki altına alınmak, iyice güçten düşürülmek, varolan direnme olanakları kırılmak ve direnme potansiyelleri ezilmek, böylece toplumlar tamamen teslim alınarak rejimin güvenliği sağlanmak istenmiştir. Bu noktada özellikle PKK'ye karşı yürütülen savaş ve onun psikolojik boyutu en öne çıkmaktadır. Diyarbakır zindanındaki eşi görülmemiş uygulamalar, aslında baskı, terör ve en vahşi işkenceye dayalı bir psikolojik savaştır. Uygulanan yöntemler dikkatle incelenirse, insanların itiraf ve ihanetle kendilerini kusmaları ve insanlıklarından tiksinir hale gelip yaşayamaz duruma düşmelerinin hedeflendiği açıkça görülecektir. Bu, sadece direnişi kırmak ve PKK'yi dağıtmak için yürütülen bir uygulama değil, tek direniş gücü olan PKK militanları şahsında Kürdistan toplumunun ruhunun öldürülmesi ve tüm direnme ve varolma emareleri yok edilerek Kürt toplumunun tarihten silinmesi uygulamasıdır.

(SÜRECEK)

Mumcu özel savaş kurbanı...

Baştarafı 18. sayfada

lenen örgütün adı ne olursa olsun, bu, söz konusu gerçeğin adını değiştiremez. Nitekim TC'yi yöneten asıl güç kontrgerilladır. Dolayısıyla kontrgerilla rejimi, bir kez daha kendi adamını kendi amacına feda etmekten çekinmemiştir. Devlet yetkililerince yapılan açıklamalar, daha önceki senaryolarda da çokça gördüğümüz timsah gözyaşlarının bir tekrarıdır.

Psikolojik savaşın bir boyutu olarak geliştirilen iç harekatın tüm şiddetiyle sürdürüldüğü, ayrıca Başkan APO'nun röportajının gündemde olduğu, bir dönemde Uğur Mumcu'nun öldürülmesini tesadüf olarak değerlendirmiyoruz. Olayda kullanılan teknik ve diğer tüm veriler bizi, Uğur Mumcu'yu kontrgerillanın öldürdüğü sonucuna götürüyor. Daha yakın bir geçmişte işlenen Muammmer Aksoy, Bahriye Üçok, Çetin Emeç, Turan Dursun örnekleri hatırlarda tazeliğini koruyor.

□ □ □

Hüseyin Çelebi...

Baştarafı 2. sayfada

ki; O, ölümsüzleşen bir kahraman olarak yaşıyor. Onun çok zengin devrimci pratiğinin doğru incelenmesi ve bundan sonuç çıkarılması durumunda, her dürüst insanı değiştirip, doğru yaşam ve mücadeleye sevk edecek kadar onurlu ve anlamlı bir muhtevaya sahiptir.

O'nun şahadeti, başta Kürt gençiliği olmak üzere, bütün halkımızı, Almanya başta olmak üzere Avrupa'daki bütün dostlarımızı derinden etkiledi. Kendisinden etkilenenleri mücadeleye çeken bir çekim gücü olarak O yaşıyor.

Halkımız ve bütün dostlarımız, O'na kurşun sıkanları büyük bir nefretle karşılıyor. O'nun, işbirlikçilik ve ihanete karşı akıttığı kan, halkımızın başına musallat olan bu karanlık odakların bir daha dirilmemecesine Kürdistan topraklarına gömülmesine yolaçacaktır. Sadece ülkede değil, işbirlikçilik ve ihanetin yurt dışındaki temsilcileri de, Hüseyin yoldaşın anısına sahip çıkanlar tarafından teşhir ve tecrit olmaktan kurtulamayacaktır.

Emperyalizm ve sömürgeciliğe uşaklık yapmayı meslek olarak kabul edenler, Avrupa'ya çıkmak için başvurmadık kapı bırakmazken, düşkünlüklerini gizleme gereği bile duymazken; Hüseyin yoldaş ise, halkımızın ve devrimin çıkarına her şeyini feda ederek ülkeye dönüş yaptı. İşte bu iki zıt kişilik bile, neye karşı olmamız, neden yana olmamız gerektiğini gözler önüne sermeye yetmektedir. Elbetteki halkımız Hüseyin'lerin yolunda yürüyecek, ona kurşun sıkanların ise, karşısında olacaktır.

Güney Kürdistan'da kahramanca direnerek şehit düşen yoldaşlarımız halkımızın tarihinde yeni bir sayfa daha açtılar. O'nlar; düşmanın, partimizi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etme yönündeki saldırılarını boşa çıkaran, yeni bir dönemin şehitleridirler. Bu şahadet, devrim ateşinin bütün Kürdistan çapında tutuşmasına, halkımızın sağlam temelde birlik ve beraberliğinin pekişmesine de yol açacak kadar anlamlıdır. O'nlar, tarihi bir dönemin şehitleri olma onuruna erişerek ölümsüzleştiler.

Biz, Hüseyin yoldaş ve bütün Güney Kürdistan direniş şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyor, kahramanca savaşan bütün yoldaşlarımızı selamlıyoruz. Temsilcilerini çok iyi tanıdığımız, yerli işbirlikçilik ve ihanete karşı mücadele kararlılığımızı, Hüseyin yoldaşın devrimci kişiliğini örnek alarak, O'nun bize teslim ettiği özgürlük bayrağını sonsuza dek taşıyarak sürdüreceğiz.

- Yaşasın Güney Kürdistan direniş şehitlerimiz!

- Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden işbirlikçilik!

Düsseldorf davasında tutuklu yoldaşları

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi

Gündemi belirlemeye...

Baştarafı 11. sayfada

Mehmet Bayındır (Öğrenci): Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin bu eylemlerini desteklememek insanlığa yapılan haksızlıkları onaylamak demektir. Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin bu eylemlerine halkımızın katılımcı bir şekilde desteklemelerini, kendisine ben aydınım, ben demokratım diyen herkesin bu eylemi kamuoyuna daha geniş bir şekilde desteklemelerini istiyoruz.

Bahri Deniz (Öğrenci): Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin başlattıkları açlık grevini destekliyorum. Kürt halkının temsilcileri olarak bu eylem Kürt halkını dünya kamuoyuna tanıtma açısından önemli bir rol oynuyor. Yalnız ilgimi çeken bir noktayı belirtmek istiyorum. Demokratik kitle örgütlerinin bu eylem karşısında neden sessiz kaldıklarına bir anlam veremedim.

Gazanfer Güler (RP Merkez İlçe Başkanı): Ulusların haklarına karşı saygılı olmayan bütün düzenleri nefretle karşılıyoruz. Hakkı gasp edilen hakkının alınması için hakça mücadele eden kişilerin yanındayız. O kardeşlerimizin de inşallah hakkın savunucuları arasında yer alıp hakkın müdaafası için çalışmalarını temenni ediyoruz.

Sadun Seylan (Alan Aşiret reisi korucubaşı): Yahu şimdi bu araya girenler Kürt müdür? Kürtler nerede, hükümetlik nerede? Zaten bu PKK meselesi. Kürtlerin kanaatıyla bunu yaptılar. Şimdi şöyle bir durum vardır. Ben bunu iyice bilmiyorum. Şimdi biz bilmiyoruz, bunlar milletvekili midir? Yoksa milletvekili olmuşlar mıdır? Ben kesinlikle Kürt tarafları değilim. Ama madem ki Kürdistan başka bir cepheye giriyor, tabii ki, hakikatını bilmiyoruz. Biz Kürtlerden yana değiliz.

Mustafa Ağaoğlu (Kocapınar Belediye Başkanı-ANAP): Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerinin sadece bölgedeki insan hakları ihlallerinden dolayı açlık grevi başlattıklarını biliyorum. Kürdistan Ulusal Meclis Milletvekillerini destekliyorum. Çok olumlu bir girişimdir.

* * *

Selam olsun Brüksel'de açlığında özgürlüğü yaşayanlara!

